Clar de lună pe strada Nightingale

Samantha Young

Ea e lumina din întunericul nopții lui...

Un roman din seria *Pe strada Dublin*,
de la autoarea de bestselleruri *New York Times*

„Extrem de senzual... De neratat." *USA Today*

EROSCOP

Logan și-a petrecut doi ani din viață plătind pentru greșelile pe care le-a făcut. Acum e gata pentru un nou început. Are un apartament superb, o slujbă care-i place și nenumărate femei care să-l facă să uite trecutul. Și o cucerire care-l înnebunește...

Grace a scăpat de familia ei dominatoare, mutându-se în alt oraș. Noua sa viață, menită să-i împlinească nevoile, e aproape perfectă. Mai trebuie doar să-l găsească pe Domnul Potrivit — sau cel puțin să reușească să-l ignore pe vecinul ei, Logan — un bărbat seducător, dar foarte insistent...

E hotărâtă să se țină departe de el, când un eveniment neașteptat îl transformă pe cuceritorul nestăpânit în bărbatul puternic și stabil pe care Grace îl căuta. Și tocmai când e pe cale să cedeze farmecelor lui, propriul ei trecut tulburat amenință să arunce în aer tot ce au reușit să construiască...

ISBN: 978-606-40-0522-9

9 786064 005229

/EROSCOP

www.edituratrei.ro/eroscop

„Seria *Pe strada Dublin* bate toate recordurile."
Dear Author

„Young este o autoare pe care trebuie să o citești!"
Fresh Fiction

„Minunat scris, te ține în priză de la prima la ultima pagină."
Under the Covers

„Te va fermeca... O poveste de dragoste de neuitat."
RT Book Reviews

„Vocea Samanthei Young este inconfundabilă."
Fiction Vixen

/EROSCOP

După ce a absolvit, în 2009, Universitatea din Edinburgh, unde a studiat istorie antică și medievală, **Samantha Young** s-a dedicat scrisului. Cărțile sale acoperă mai multe genuri: romance, paranormal, fantasy urban și subiecte contemporane.

La Editura Trei, de aceeași autoare, au apărut *Pe strada Dublin*, *Pe strada Londra*, *Pe strada Jamaica*, *Pe strada India* și *Ecouri din strada Scoția*. Pentru romanul *Pe strada Dublin*, **Samantha Young** a fost nominalizată în 2012 la Goodreads Choice Award for Best Author and Best Romance, iar pentru romanul *Pe strada Jamaica* a fost nominalizată la Goodreads Choice Award for Best Romance 2014.

/EROSCOP

Clar de lună pe strada Nightingale

Colecție coordonată de

Virginia Costeschi

HEROSCOP

Samantha Young

Clar de lună pe strada Nightingale

Traducere din engleză de
Iulia Dromereschi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © anton5146

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Rodica Petcu
Ana Maria Tamaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOUNG, SAMANTHA
Clar de lună pe strada Nightingale / Samantha Young; trad. din engleză de Iulia Dromereschi. – București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0522-9

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Titlul original: Moonlight on Nightingale Way
Autor: Samantha Young

Copyright © Samantha Young, 2015
Excerpt from *Hero* copyright © Samantha Young, 2015

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

CAPITOLUL 1

M-am uitat la slipul de un roz lucios pus la uscat pe balustrada de pe casa scărilor comună cu noul meu vecin cu care încă nu făcusem cunoștință. Primul meu semicontact cu el avusese loc cu o seară înainte, când mă oprisem brusc din lucru din cauza țipetelor ascuțite ce veneau dinspre ușa de-alături.

Iubita lui era foarte zgomotoasă în timpul partidei de sex.

Foarte, *foarte* zgomotoasă.

Deși era frustrant, nu puteam face altceva decât să aștept să se termine totul. Dar a durat atât de mult (a trebuit să le dau puncte bonus pentru rezistență), încât venise vremea să mă culc, iar eu tot nu reușisem să lucrez mai nimic.

Acum, slipul iubitei zgomotoase, din care încă picura apă, era pus la uscat pe balustrada mea.

Îngrijorată pentru balustrada curată și bine întreținută, transformată dintr-odată în platou de filmare pentru *Shameless*, n-am putut decât să mă holbez cu groază la obiectul ofensator.

Am auzit deschizându-se ușa vecinului și atenția mi-a fost distrasă într-acolo.

În prag, cu telefonul la ureche, a apărut un bărbat foarte înalt. I-am privit umerii lați și bicepșii musculoși și apoi tatuajul negru care se întindea pe o mare parte din antebrațul drept. Modelul părea de origine celtă, înfățișând o sabie și un semicerc care se arcuia deasupra ei și unea cele două laturi ale mânerului.

— Vorbește cu tata, a murmurat bărbatul, și privirea mi-a fost atrasă de la tatuaj la fața lui. Orice decideți, mă bag.

Avea părul închis la culoare și tuns foarte scurt și purta barbă, care-i înăsprea și mai mult trăsăturile. Constituția lui impresionantă și barba erau deja prea mult pentru gustul meu. Prefer bărbații subțiri, rași și frezați corect și mult mai puțin intimidanți.

Dintr-odată, după ce și-a ridicat privirea și m-a observat, m-am trezit că se uită fix la mine.

Am înlemnit, jenată de căldura care îmi cuprinsese obrajii, sub cercetarea lui atentă. Avea cei mai extraordinari ochi pe care-i văzusem vreodată. Erau limpezi și luminoși. Ochi frumoși, neobișnuit de violeți, încadrați de gene negre. Cumva, îi îmblânzeau înfățișarea.

Și-a desprins privirea din ochii mei, doar ca să mă măsoare din creștet până-n tălpi. Apoi mi-a făcut politicos un semn de încuviințare care m-a iritat. Poate că reacția mea a fost legată de cât de repede a vrut să scape de mine. Fără să mă pricep să gestionez situația, m-am uitat din nou la slip și mi-am mușcat buzele. Nu puteam suporta să văd lenjerie la uscat pe casa scării.

Pur și simplu, nu puteam.

L-am privit iar, în timp ce continua să vorbească.

— Scuze, am spus încet, enervată, vrând să-l întrerup și totuși prea educată ca s-o fac brutal.

Cuvintele mele rostite cu voce scăzută l-au făcut să se uite iar la mine și să se încrunte.

— Shannon, te sun eu... Mda... Pa, dulceață.

Și-a coborât telefonul de la ureche și l-a strecurat în buzunar.

— Pot să te ajut?

I-am întins mâna și m-am prezentat:

— Sunt domnișoara Grace Farquhar.

Am arătat spre ușă cu mâna cealaltă.

— Vecina ta.

Cu buzele strânse, și-a strecurat mâna mare într-a mea, cuprinzând-o în întregime. M-a trecut un fior și am regretat imediat că-i întinsesem mâna.

— Încântat, *domnișoară Grace Farquhar.*

— Da, foarte, am mormăit, trăgându-mi mâna înapoi, încercând să nu se vadă cât de furioasă mă simțeam. Și tu ești...?

— Domnul Logan James MacLeod.

Se distra pe seama mea. L-am ignorat.

— Ei bine, domnule MacLeod, am spus încercând să adopt un ton plăcut, dar slipul de pe balustradă îmi alimenta iritarea. Aș aprecia imens dacă iubita ta s-ar abține să-și usuce chestiile intime pe casa scării, care este publică.

Am arătat cu un deget spre slip, fără să-mi ascund dezgustul.

Logan s-a uitat lung la slip.

— La naiba, a murmurat.

— Logan! a strigat o voce feminină din apartament. Ai chef să mergem să luăm micul dejun?

Imediat după aceea a apărut și tipa.

A ieșit pe casa scării, purtând doar o cămașă bărbătească. Era încheiată chiar sub funda sutienului, dezvăluind un decolteu impresionant. Totul la ea era numai linii curbe și feminine, iar picioarele scurte, dar tonifiate, erau bronzate, părul lung vopsit într-un blond platinat lucios, și gene false lungi de doi kilometri.

Era opusul meu în toate felurile posibile și mi-am dat seama imediat de ce Logan MacLeod nu se obosise să-mi arunce o a doua privire.

— Ce se petrece? a clipit ea din ochii albești către Logan.

Logan a oftat.

— Ţi-ai pus slipul la uscat aici?

A încuviinţat.

— Aerul e mai uscat aici decât în baie. M-am gândit că merge mai repede.

I-am privit pe amândoi, fascinată de iritarea crescândă a vecinului meu faţă de nevinovăţia iubitei sale, confruntată cu faptele.

— Ai luat-o razna?

Ea a strâmbat din nas.

— Nu. Ce-i cu *tine*?

— Ne-am cunoscut seara trecută, şi tu îţi usuci slipul pe casa scării?

— Aşa, şi?

Logan m-a privit, parcă cerându-mi ajutorul. Nu am putut decât să mă uit lung la el, uimită. S-a întors spre tipa care, îmi dădusem seama, era o aventură de o noapte.

— E nepoliticos şi mi-ai supărat vecina, a zis arătând cu degetul mare peste umăr, spre mine. Ca să nu mai spun că e cam devreme să-ţi speli rufele aici. La fel ca şi ideea de mic dejun. Acum, dacă nu te superi, am treabă.

Ofuscată de perdaful deloc diplomatic, tipa şi-a înşfăcat slipul şi a ţâşnit înapoi în apartament, ţipând şi înjurând. S-a schimbat într-o rochie roz, mulată pe corp, şi şi-a pus tocuri înalte, tropăind furibundă prin apartament. Logan se înfuriase.

Părea aproape ameninţător.

M-am cutremurat, îmi inspira ceva primejdios.

— Să te ia naiba, ticălosule! a zis năvălind în jos pe scări şi aruncând încă o privire peste umăr, de data asta spre mine. Şi pe tine, vacă snoabă!

Şocată, am dat să deschid gura, dar tipa dispăruse deja.

— Aşa-i că era o încântare? am spus, uimită.

— O remorcă de primă clasă.

— Poate că ar trebui să fii mai selectiv când alegi partenerele de o seară, i-am sugerat.

Nu părea că-i fusesem de ajutor. Logan MacLeod și-a întors privirea intimidantă spre mine.

— Mă judeci, prunișoară?

Cu obrajii arzând, am șoptit:

— Prunișoară?

— Ești așa... ca prunele.

Și-a trecut privirea peste mine, făcând o grimasă, înainte să-mi explice:

— De neatins.

— Nu sunt de neatins.

M-am abținut să nu izbesc cu piciorul în podea, de indignare că ar putea gândi așa. Am fost crescută în Kensington, Londra, și e adevărat că am fost educată așa cum trebuie, dar asta nu mai avea nicio legătură cu faptul că, indiferent de motiv, tipul era nepoliticos cu mine.

— Ești cea mai fițoasă persoană pe care o cunosc, prunișoară.

— Ba nu sunt!

— Cred că-mi pot da seama, a spus.

— Nu-ți plac britanicii, domnule MacLeod?

Și-a mijit ochii.

— Nu e vorba de asta, eu nu judec oamenii.

Iată-l insinuând din nou că eu aș face-o. De-abia ce ne cunoscuserăm!

— Nici eu.

— Serios? Deci nu mă judecai după slipul ud de pe balustradă, nu? Sau după faptul că îi aparțineau unei tipe care era o aventură de-o noapte? Mă judeci fiindcă prefer aventurile sexuale, domnișoară Farquhar? Sau după alegerile mele în domeniu?

Mi-a cercetat bluza cu fundă la gât și pantalonii largi, cu talie înaltă.

— Nu era destul de stilată pentru gustul tău?

— Sunt com... complet confuză, am declarat, bâlbâindu-mă. Și umilită! Detest confruntările.

— Dă-mi voie să-ţi explic! O vecină prietenoasă s-ar fi prezentat când m-am mutat. M-ar fi primit cu drag în clădire, înainte să peroreze pe tema unui slip. Aşa că ce se-ntâmplă aici? Ori nu eşti prietenoasă de felul tău, ori ai auzit ceva despre mine care te deranjează?

— Nu am idee despre ce vorbeşti, am clătinat din cap. Nu vreau să văd un slip la uscat pe casa scării, atât!

Simţind că-mi fierbe sângele şi că îmi ard tot mai tare obrajii, nu am ştiut ce altceva să fac decât să mă întorc şi să vâr cheia în uşă, ca să evit cearta care ameninţa să înceapă. Nu ştiam de ce era atât de defensiv sau de ce mă irita atât de melodramatic, dar asta se întâmpla, şi nu ştiam cum să mă confrunt cu situaţia asta.

— La revedere... *domnişoară Grace Farquhar.*

Am trântit uşa. Sprjinindu-mă de ea, am descoperit că nu puteam respira, de parcă tocmai fugisem tot drumul în sus pe scări. Am pufnit la bătăile caraghioase ale inimii mele.

Casa scării nu mai era un loc sigur pentru mine.

Eram epuizată.

Am avut un noroc uriaş când, ridicând piciorul să păşesc pe uşă afară, am fost suficient de atentă încât să văd grămada de vomă de pe prag.

Mi-am retras piciorul, strâmbând din nas, dezgustată.

Privirea mea s-a lipit de uşa de alături a lui Logan.

Porcul nenorocit!

Nu doar că el era motivul pentru care mă simţeam epuizată, acum devenise şi motivul pentru care trebuia să păşesc peste vomă ca să ies din apartament.

Seara trecută îl auzisem pe ticălos pe casa scării, încercând s-o facă să tacă pe însoţitoarea lui care chicotea. Trecuseră probabil două săptămâni de la întâlnirea noastră şi în timpul acela îl văzusem cu trei femei diferite. Mare puşlama.

După ce încercase să-şi facă prietena să tacă, am aşteptat să înceapă inevitabila gimnastică zgomotoasă din dormitor. Spre

încântarea mea, a fost liniște și am reușit să editez trei capitole din romanul de dragoste de care mă ocupam.

M-am gândit că totul e în regulă și m-am băgat în pat pe la trei și jumătate, fixând alarma pentru unsprezece jumătate. Am fost trezită, din păcate, la șase dimineața, cu un „OH, DOAMNE, LOGAN, OH, DOAMNE, OH, DOAMNE!" De parcă omul avea nevoie de o comparație cu Dumnezeu. Egoul lui căpătase deja dimensiuni biblice.

Logan MacLeod era un nenorocit arogant.

Încă două ture de „OH, DOAMNE!" ceva mai târziu, iar eu eram trează și nu mai puteam adormi din nou.

Acum mergeam ca un zombi și fusese cât pe ce să calc în voma pe care el sau însoțitoarea lui mi-o lăsase la ușă.

Toată dimineața mă certasem în mintea mea cu ticălosul, fiindcă mă ținuse trează cu acrobațiile lui sexuale, dar, ca de obicei, mă calmasem. Detest să mă cert cu oamenii. Terapeutul pe care l-am consultat pe la douăzeci de ani mi-a spus că aversiunea față de confruntări s-a născut din faptul că eram mereu în căutare de aprobare din partea celorlalți. Ani de zile am încercat să-mi cuceresc ambii părinți, fără succes, iar nevoia ca ei să mă placă se strecurase în relațiile cu toată lumea. Detest să fiu detestată, așa că evit să le cauzez neplăceri oamenilor.

Am muncit din greu să depășesc problema asta, fiindcă mi-ar fi putut face rău, iar munca mea ca editor de carte a ajutat, fiindcă trebuia să fiu complet onestă în privința criticii constructive. Mi-am tăbăcit pielea în relațiile cu clienții, dar încă întâmpin probleme când e vorba de conflicte cu oamenii apropiați.

Și nu-mi doream deloc neplăcerea de a mă confrunta cu un vecin supărat.

Dar acum, *eu* eram cea supărată.

Chiar foarte.

Cum să vomiți pe pragul meu și să nu cureți după tine?

M-am uitat urât la ușa lui Logan.

Nu că aş fi vrut să am de-a face cu el. Dacă ignora plângerile mele, nu se întâmpla nimic rău în relaţia noastră, fiindcă nu aveam o relaţie şi nici nu urma să avem.

Logan MacLeod avea să cureţe mizeria făcută şi nu-mi păsa deloc dacă mă considera cea mai enervantă femeie din lume.

Cu furia clocotindu-mi în sânge, am sărit peste vomă, am încuiat uşa şi m-am îndreptat hotărâtă spre uşa lui. Am bătut cu pumnii.

Nimic.

Am bătut mai tare, înainte de a regreta decizia de mă confrunta cu el.

Două clipe mai târziu am auzit mişcare în interior, apoi o înjurătură înfundată. Uşa s-a deschis brusc şi iată-l, în toată splendoarea. Am clipit, luptându-mă cu roşeaţa care-mi înflorea în obraji, dar am pierdut lupta. Logan MacLeod deschisese uşa doar în boxeri şi nu mai văzusem niciodată un bărbat ca el. Nu avea nici măcar un centimetru de grăsime, doar muşchi fermi, netezi.

Sculptat, ar fi spus prietena mea, Chloe.

Logan şi-a trecut o mână peste părul tuns scurt, atrăgându-mi atenţia de la pătrăţelele de pe abdomen la faţa lui boţită de somn.

— E o nenorocită de duminică dimineaţa, a spus, uitându-se urât. Dacă ai de gând să spui ceva, spune!

Roşeaţa din obrajii mei s-a intensificat. În ciuda îmbujorării mele, mi-am adunat curajul.

— Sunt conştientă că e duminică dimineaţa, am spus încet, dorindu-mi pentru prima dată să fi moştenit vocea autoritară a mamei. După ce am muncit până târziu, am fost trezită în zori de zgomotele tale nepoliticos de deranjante. Apoi am ieşit pe uşă şi am ratat la milimetru grămada de vomă. Pot doar să presupun că a fost depusă pe pragul meu fie de tine, fie de femeia veselă cu care ai venit aseară acasă.

Tremuram rău şi nu ştiam dacă era de furie sau de nelinişte.

Nimeni nu mă mai supărase aşa de multă vreme.

— La naiba! a spus şi şi-a trecut mâna peste faţă, privind dincolo de mine. A fost..., s-a încruntat el, amica mea.

Mi-am dat ochii peste cap, când am priceput că nu-și putea aminti numele ei.

— Am vrut să ies și să curăț. Scuze! Fac asta acum.

Scuzele lui m-au cam dezumflat și m-am uitat la el prostește.

A clipit, arătând mult prea atrăgător pentru cineva care tocmai se trezise.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu. Aș aprecia dacă ai curăța.

M-am întors și tocmai pusesem piciorul pe prima treaptă, când m-a oprit.

— Nu e nevoie să fii atât de ciufută, să știi. Ar trebui să te gândești să-ți scoți bățul din fundulețul ăla al tău.

Brusc, eram din nou furibundă. M-am oprit și l-am privit peste umăr.

— Pardon?

Nu eram sigură că auzisem bine.

— Îmi vorbești de sus. Și te uiți la mine strâmbându-te de fiecare dată când ne intersectăm pe hol, în loc să-mi zâmbești.

Mă strâmb? Am pufnit și i-am întors din nou spatele, fără să catadicsesc să-i mai răspund.

— Și să știi, a strigat el, când coboram scările, că felul arogant în care pufnești e de-a dreptul agasant.

M-am oprit, șocată.

Îmi dădusem seama, brusc, că nu era vorba doar de neliniștea mea obișnuită cu privire la faptul că persoana asta nu mă plăcea. Nu. M-a copleșit satisfacția înțelegând că îl enervam la fel de tare pe cât mă enerva și el pe mine.

Am ridicat privirea și l-am văzut stând pe casa scării, uitându-se în jos la mine, încruntat.

În ciuda îmbujorării din obraji, am reușit să-mi dau părul pe spate *cu aroganță* și i-am trântit un:

— Bine.

CAPITOLUL 2

Nu aveam nicio şansă să-mi ascund dezgustul şi nici nu voiam. Asta ca răspuns la remarca lui Chloe: „Pare foarte sexy!"

Se referea la Logan MacLeod. Tocmai petrecusem zece minute plângându-mă prietenilor mei Chloe, Aidan şi logodnicei lui Aidan, Juno, cu privire la copilăriile lui Logan şi le povestisem tot ce-mi spusese el în dimineaţa aceea. De unde scosese Chloe ideea de „sexy" din tot ce spusesem, habar nu aveam.

— Hai, te rog, a pufnit Chloe, văzându-mi expresia feţei. Te gândeşti în secret că e sexy.

— Cred că e oribil, am răspuns, *oripilată*.

— Păi, sunt mândru că ţi-ai spus punctul de vedere, a zis Aidan, iar Juno s-a apropiat şi mai mult de el, pe canapeaua lor.

Îl cunoscusem pe Aidan cu unsprezece ani în urmă, în primul semestru la Universitatea din Edinburgh. El, mai mult decât oricine, ştia că, pentru mine, era mare lucru să-mi spun opinia, şi ştia precis şi de ce. Chloe fusese colega mea de cameră în primul an, şi toţi trei deveniserăm apropiaţi în cei patru ani petrecuţi în Edinburgh.

Moară stricată, plină de energie, Chloe era opusă nouă, însă funcționam bine împreună. De fapt, dacă n-ar fi fost Chloe, Aidan n-ar fi cunoscut-o pe Juno.

Juno era din Canada și-și făcea studiile post-universitare. Se afla acolo pentru o... chestie... inginerească, pe care nici acum nu o înțeleg, și o cunoscuse pe Chloe într-o seară în oraș. Într-unul dintre rarele sale momente de atenție, Chloe găsise la Juno ceva despre care crezuse că i s-ar părea atrăgător lui Aidan. I-o prezentase pe canadianca timidă, excepțional de inteligentă, cu un chip proaspăt, și fusese dragoste la prima vedere. Erau împreună de cinci ani și plănuiau să se căsătorească de îndată ce Juno își finaliza studiile. Deocamdată, se instalaseră cu succes într-un apartament din Stockbridge, datorită venitului lui Aidan ca jucător profesionist de rugby.

Eram singura necuplată din grupul nostru, Chloe fiind și ea logodită. Partenerul său, Ed, lucra în domeniul energetic. Își petrecuse ultimele șase luni în Suedia, lucrând la dezvoltarea unei tehnologii, inovative, care să ajute la reducerea costurilor energiei electrice în gospodărie.

Chloe se simțea singură fără Ed. Și când Chloe se simțea singură, îi plăcea să facă pe Cupidon. Pentru mine. Nu-mi era greu să suport. Doar eram singură și „disponibilă".

În plus, era vorba de Chloe. Aș face orice pentru Chloe, Aidan sau Juno. Cum stăteau în jurul meu, în apartamentul drăguț al celor doi logodnici, i-am privit și mi-am văzut familia. Mă cunoșteau mult mai bine decât femeia cu care tăiasem orice legătură cu șapte ani în urmă.

— Mersi, i-am spus lui Aidan. Să știi că m-am simțit bine.

— Dacă-ți mai face probleme, spune-i lui Aidan, a intervenit Juno. Se ocupă el.

Aidan nu a protestat, adevărul era că s-ar fi ocupat. În ciuda rezervei sale, nu accepta rahaturi de la nimeni și nu permitea asta nici pentru noi. În plus, era imens, chiar mai mare decât Logan. Nimeni, dacă nu era idiot, nu s-ar fi pus cu el. Cu excepția unei nopți de beție extreme de la universitate, mă gândeam în general la el ca la un frate

mai mare extrem de protector. Îmi era frate mai mult decât Sebastian, care avea acest rol prin legătura noastră de sânge, dar care nu fusese niciodată protector cu mine, din contră.

Am alungat gândurile la Sebastian și le-am zâmbit prietenilor mei.

— Voi fi bine. Sunt doar obosită și arțăgoasă. Am întâlnirea aia mâine seară și chiar sper să dorm puțin, ca să nu arăt ca un zombi.

— Întâlnire? a întrebat Aidan.

— Tipul de la sală.

Chloe a pufnit:

— Încă nu pot să cred că ți-ai dat întâlnire cu un tip care se poartă pervers cu femeile de la cursul de yoga.

— Nu era pervers! Se gândea să participe și el la cursuri!

Aidan a zâmbit strâmb.

— Da, sigur.

M-am uitat urât la ei.

— Voi credeți tot ce e mai rău despre toată lumea.

— Și, pentru cineva crescut de Dracula și de una dintre miresele lui, tu vezi tot ce e mai bun, chiar când nu există nimic de felul ăsta, a remarcat Chloe.

— Nu întotdeauna, am răspuns, gândindu-mă la vecinul meu.

— Deci, unde te duce perversul de la yoga? a întrebat Juno.

Am ignorat tachinarea.

— Se numește Bryan și mă scoate la cină.

Chloe a mormăit.

— Nu pari prea încântată.

— Ba chiar aștept cu nerăbdare. Bryan pare simpatic.

Chiar era. Era și foarte arătos.

— Simpatic? Juno mi-a zâmbit, confuză. Drăguță, simpatic? Nu. Primul tău gând despre el ar trebui să fie „uau". Când l-am cunoscut pe Aidan, a fost un moment „uau" pentru mine, a ridicat ea din umeri.

Aidan i-a zâmbit.

— La fel și pentru mine, iubito.

— Ah, opriţi-vă! Chloe a fluturat din mâini în direcţia lor. Fără rahaturi drăguţe de porumbei! N-am mai făcut sex de cinci săptămâni, iar domnişoara Farquhar, aici de faţă, de trei luni.

M-am înroşit.

— Mulţumesc că ai dat de veste.

— Doar pentru că nu ţi-ai mai tras-o în ultima vreme nu înseamnă c-ar trebui să-l accepţi pe tipul ăsta, a spus Juno.

— Cine spune că îl accept? am replicat şi am ridicat braţele în aer, căci nu-mi venea să-mi cred urechilor. Niciunul dintre voi nu-l cunoaşteţi.

— Nici nu e nevoie, a zis Aidan. Ultimii cinci tipi cu care te-ai întâlnit erau îngrozitor de asemănători cu nişte zdrenţe, ca aspect şi ca personalitate. Te vinzi ieftin, Grace. Ne poţi învinui fiindcă suntem sceptici cu privire la tipul *ăsta*?

— Şi când Aidan spune „asemănători", se referă la tipii care arătau cu mult mai naşpa decât tine, a adăugat Chloe.

— Nu tocmai. E aşa un lucru superficial! Nu doar aspectul contează. Nici eu nu sunt Angelina Jolie.

Aidan a bombănit şi s-a întins după cana de cafea. A sorbit ca să nu spună ceva ce m-ar fi putut supăra. Chloe însă a înjurat şi s-a răstit:

— Aş vrea s-o omor pe maică-ta!

— Da, stai la coadă, am mormăit, luând şi eu o gură de cafea şi evitând să mă uit la ea.

Nu voiam să port conversaţia asta.

— Prietenul fratelui meu, Joe, ţi-a văzut fotografia pe pagina mea de Facebook. A spus că te consideră frumoasă, mi-a zâmbit strâmb Juno.

Am roşit şi m-am fâstâcit.

— N-a zis asta.

A râs.

— Ba da. I-am spus lui Ally să-l aducă în Scoţia data viitoare când mă vizitează.

— Nu fi prostuţă! am pufnit.

— Joe e sexy? a întrebat Chloe.

— Da.

— Oricât aş aprecia complimentul, cred că o să merg la întâlnirea cu Bryan, dacă sunteţi de acord. Pot să fac multe compromisuri, dar să am un ocean între mine şi prietenul meu nu e unul dintre ele.

— Dar o casă a scării? m-a tachinat Chloe.

Am strâmbat din nas la insinuările ei aiuristice.

— Logan MacLeod e cel mai improbabil candidat să-mi devină iubit, dintre toţi bărbaţii din lume.

A ridicat din sprânceană spre mine, iar eu am roşit din nou când mi-am dat seama că practic ţipasem.

— Pe cuvântul tău?

— Da, pe cuvântul meu! am insistat, simţind cum furia începe să-mi fiarbă în sânge. Logan MacLoad e nesimţit, probabil chinuit de boli cu transmitere sexuală şi nici pe departe genul meu. Iar eu nu sunt nici pe departe genul lui. Ar trebui să vezi cu ce femei se culcă. Sunt toate sexy, bronzate, blonde şi cu ţâţe mari. Crede că am un băţ înfipt în fund fiindcă am tivul fustei sub zona inghinală şi îmi închei bluzele până la guler.

Chloe se holba efectiv la mine când am terminat de vorbit. S-a întors uimită spre Aidan şi Juno.

— Trebuie să-l cunosc!

— De ce? m-am răstit.

— Fiindcă are în mod clar ceva deosebit, dacă-ţi face asta, a spus arătând spre mine vag.

— Cum adică *asta*?

— Asta, a insistat ea, repetând gestul.

Mi-am încleştat dinţii.

— Dar ce e *asta*?

— Nu ştiu. Dar ştiu că e *ceva*.

În trecut, oameni care nu mă cunoşteau cu adevărat sugeraseră că dacă editam ficţiune romantică însemna că aveam aşteptări nerealiste cu privire la bărbaţi. Oricine mă cunoştea — cu *adevărat* — ştia că lucrurile nu stăteau aşa. Deşi eram în căutarea unui bărbat alături de care să-mi petrec

viața, nu căutam un personaj din cărți. Căutam pe cineva înțelegător, protector și amuzant. Nu mă așteptam la perfecțiune. Voiam doar să-mi *placă* persoana cu care aveam să ies în oraș și-mi mai doream să fie *bună*.

Bryan nu era nici amuzant, nici bun.

— Așa că deșteapta a luat peștele, deși nu l-a cumpărat ea, a terminat Bryan, cu nările fremătând.

Am clipit, întrebându-mă cum de mențiunea că peștele fusese delicios îl făcuse să ajungă să-mi vorbească despre fosta lui iubită. Din nou. Până acum, Bryan transformase toate discuțiile noastre din timpul acestei întâlniri cumplite în relatări despre ultimele lui două foste iubite.

Părea un omuleț foarte furios.

Plictisită, m-am trezit că zgândăr cuibul de viespi.

— Dar nu ai spus că îl câștigaseși la un bâlci pentru ea?

— Nu asta era ideea, s-a încruntat el.

— Cu siguranță, un cadou nu poate fi luat înapoi, dacă l-ai oferit cuiva.

— Of, e tipic pentru femei să spună asta.

Am ridicat mâna și i-am făcut semn chelnerului care tocmai trecea pe-acolo.

— Nota, vă rog.

Extenuată de întâlnirea asta oribilă, nu-mi mai doream altceva decât să ajung acasă și să mă uit la ultimul episod din emisiunea mea favorită, un concurs de interpretare, pe care-l înregistrasem pentru weekend.

Mă grăbeam pe scări când, spre oroarea mea, ușa *lui* s-a deschis.

Logan a ieșit, surprinzându-mă cu îmbrăcămintea lui. Purta un costum negru superb și o cămașă neagră. Nasturele de sus al cămășii era deschis și nu purta cravată, dar chiar și-așa era foarte elegant — era cea mai civilizată ținută pe care-o văzusem. Nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă lucra noaptea și, dacă da, cu ce se ocupa mai exact.

M-am oprit brusc în capul scărilor, iar Logan a tresărit, privindu-mă cu gura deschisă, de parcă ar fi fost șocat. La fel ca el, eram îmbrăcată în negru. Purtam o rochie plisată Alexander McQueen,

lungă până la genunchi și cu decolteu în V, deloc adânc, decent. Rochia era o amintire din viața mea de până atunci și era de mare clasă. O adoram. O adorasem în ultimii zece ani. Era una dintre rarele ocazii în care îmi purtam liber pe umeri părul meu șaten, de culoarea mierii și eram machiată discret, în nuanțe de roz, care se potriveau foarte bine cu tenul meu deschis la culoare.

Am roșit când ochii lui extraordinari s-au întâlnit cu ai mei.

— Te întorci de la o întâlnire? m-a întrebat el, părând surprins.

— Da, am răspuns, din politețe.

— Să înțeleg că n-a mers prea bine?

— De ce ai crede asta?

— Fiindcă ai venit singură acasă.

Simțind că mi se aprind obrajii, așa cum mi se întâmpla de obicei în preajma lui, m-am strecurat pe lângă el și am scotocit în geantă după chei.

— S-ar putea să te surprindă, domnule MacLeod, însă nu toți ne culcăm cu cineva de la prima întâlnire.

— Cât de plictisitor!

Am tresărit la tonul lui ironic și am descoperit că se uita la mine cu ochi sclipitori.

— Se cheamă respect față de o femeie, am adăugat.

— Se cheamă să nu trăiești viața din plin, a zis, coborând scările. Poate, dacă te-ai culca cu cineva, te-ai mai relaxa puțin.

Am pufnit, negând față de mine însămi că remarca lui mă durea.

— Sunt perfect relaxată.

— Ah, așa și pari, mi-a strigat, chicotind enervant în timp ce se îndepărta.

— Ahhh!

Am izbit cu geanta în ușă, apoi am deschis și am intrat trântind ușa. Am lăsat geanta să cadă pe hol.

— La naiba cu el!

Data viitoare, fir-ar să fie, o să am eu ultimul cuvânt!

CAPITOLUL 3

— La dracu', la dracu', la dracu'! am mormăit, încercând să-mi pescuiesc cheile din poşetă, în timp ce jonglam cu trei sacoşe de cumpărături pline cu mâncare.

Dintr-odată, o mână mare a tras de mânerele uneia dintre sacoşe, iar eu am tresărit, speriată. Privirea mi s-a ciocnit de a lui Logan MacLeod.

— Ce...

Sacoşa se afla în mâna lui, iar a doua şi a treia au urmat curând, în cealaltă.

M-am uitat la faţa lui serioasă.

— Nici nu te-am auzit în spatele meu.

Cu siguranţă se mişca uşor pentru un tip atât de masiv.

În loc să vorbească, a făcut semn spre uşa de la intrarea în clădire.

Roşie la faţă, cu mâinile tremurând puţin când am scos cheile şi am ales-o pe cea potrivită, am intrat.

— Acum le pot duce. Mulţumesc.

Lipsa lui de expresie şi refuzul de a-mi înapoia sacoşele m-au forţat să-mi continui drumul. M-am oprit la primul apartament de

la parter și am bătut la ușă. Logan s-a oprit, confuz. Înainte să-i pot explica, ușa s-a deschis, iar eu m-am trezit față în față cu vecinul meu preferat, domnul Jenner, bine dispus ca de obicei.

— Ah, Gracie, tu erai, a zâmbit el, dar zâmbetul i-a cam pierit când a văzut cine se afla în spatele meu. Ai companie?

— Domnule Jenner, acesta e domnul MacLeod. Tocmai s-a mutat în clădire. S-a oferit să mă ajute să-ți aduc cumpărăturile.

Am auzit cum Logan pufnește în spatele meu și nu-mi dădeam seama dacă făcea asta apropo de felul diplomatic în care exprimasem ce se întâmpla sau pentru că nu erau cumpărăturile mele.

— Ah, cât de amabil! i-a zâmbit domnul Jenner lui Logan. Poftiți înăuntru!

M-am uitat la Logan, iar el s-a holbat la mine, ridicând din sprânceană interogativ.

— În fiecare săptămână îl ajut pe domnul Jenner la cumpărături. Le duc eu înăuntru, dacă-mi permiți, am spus întinzând mâna după sacoșe.

— Mă descurc, mi-a răspuns trecând pe lângă mine și l-am urmat în apartamentul domnului Jenner.

Acest domn în vârstă își pierduse soția cu câțiva ani în urmă, la doar câteva luni după ce mă mutasem eu în clădire. Fiul său aranjase ca o menajeră să-l viziteze săptămânal, dar ea voia bani în plus pentru cumpărături, așa că eu mă oferisem să fac asta gratis, fiindcă familia Jenner fusese amabilă și primitoare.

L-am privit pe Logan examinând apartamentul micuț, îngrijit, întrebându-mă dacă asculta sporovăiala domnului Jenner, în timp ce îl urma în bucătărie.

Mi-am dat seama că fusesem atât de ocupată să-l urmăresc pe Logan din priviri, încât nu auzisem *eu* ce povestea domnul Jenner, astfel că am fost nedumerită când Logan a spus:

— Da, arunc o privire.

— O privire la...? am spus, luând imediat sacoșele lăsate de Logan pe blat și aranjând mâncarea în frigider.

— Maşina de spălat a domnului Jenner face figuri. Mă uit la ea să văd ce are.

— Eşti calificat să faci asta? am întrebat, curioasă să aflu cu ce se ocupa.

— Da. Am un doctorat în tehnologia maşinilor de spălat.

Mi-am dat ochii peste cap la comentariul lui sarcastic.

— Eşti foarte amabil, a spus domnul Jenner, fără să bage de seamă tensiunea dintre mine şi Logan.

— Mă uit chiar acum, dacă e-n regulă.

Logan şi-a dat jos geaca, după ce domnul Jenner a încuviinţat, recunoscător.

Nu prea îmi doream să-l văd pe Logan făcând un lucru bun. Ar fi putut să-mi ştirbească iritarea, iar eu nu voiam nicio piedică în calea dezgustului faţă de noul meu vecin. O faptă bună nu umbrea lungul şir de proteste împotriva lui.

— Bine. Atunci eu plec.

Domnul Jenner a zâmbit.

— Mulţumesc din nou, Gracie. Eşti un înger.

I-am întors zâmbetul, însă mi-am dat seama că mă crispez sub privirea feroce a lui Logan. Ignorându-i ochii arzători, am făcut un semn de rămas-bun şi am ieşit din apartament, fără să-i mai privesc.

Toate acele momente ar fi pierdute în timp... asemenea lacrimilor în ploaie.

Am citit propoziţia pentru a mia oară, încercând să-mi dau seama ce mă deranja la ea şi de ce îmi era atât de cunoscută, dar nu mă puteam concentra.

Nu mă puteam concentra fiindcă U2 zbiera din apartamentul alăturat, de vreo două ore. De fiecare dată când una dintre piesele lor se termina şi începea următoarea, se auzeau râsete.

Logan dădea petrecere.

— Toate acele momente ar fi pierdute în timp asemenea lacrimilor în ploaie, am murmurat, lovind mouse-ul cu degetul. Toate acele

momente... Toate acele... Ahhh! M-am ridicat de la calculator şi m-am uitat urât la peretele comun cu apartamentul *lui*.

Mai devreme devenisem mai îngăduitoare, când se oferise să-l ajute pe domnul Jenner.

Ei bine, n-o să se mai repete!

Era un ticălos complet nepoliticos.

Seara trecută începusem să mă gândesc că ar fi necesar să merg din nou la terapeut, pentru a face faţă resentimentelor în continuă creştere faţă de noul meu vecin. Dar în dimineaţa următoare am hotărât că ar fi mult mai ieftin pentru mine să-mi schimb programul de lucru. Trebuia să lucrez după-amiaza de acum înainte şi gata!

OK, nu eram chiar atât de indiferentă la schimbarea programului pe cât încercam să mă conving. Ştiam că urma să-mi ia zile întregi, dacă nu săptămâni, să mă obişnuiesc cu orarul nou de muncă şi somn, dar nu vedeam altă soluţie.

Ca urmare a acestei decizii, m-am trezit de dimineaţă ca să-mi fac comisioanele şi să mă întorc după-amiaza devreme, pentru a termina un manuscris pe care urma să-l returnez unuia dintre autorii mei în aceeaşi seară. Era sâmbătă şi aş fi preferat să-mi petrec timpul cu Juno şi Chloe, care se îndreptau spre St. Andrews, dar aveam de lucru.

Eram obosită, agasată şi n-aveam deloc chef să mă confrunt cu vecini iritanţi. Aşa că, fireşte, am fost „încântată" când vecina mea Janice a apărut pe scări chiar când încuiam uşa.

Janice a urcat scările şi, văzându-mă, s-a oprit.

— Ai auzit? s-a răstit ea, fără nicio introducere.

Mi-am adunat răbdarea ca pe un mantou de iarnă, ca să mă apăr de răceala ei.

Janice locuia deasupra mea, cu iubitul ei, Lukash. Îl vedeam rar şi, din fericire, nici pe Janice nu o vedeam mai des. Era avocat al apărării pentru tribunalele scoţiene, nu avea niciun pic de umor şi era... Păi, nu găsesc alt cuvânt decât căţea.

— Ce să aud?

— Vecinul tău de alături.

A făcut semn spre ușa lui Logan, cu ochii scânteind de furie.

Deci mai supărase pe cineva. Nu eram surprinsă.

— Un fost escroc, a scuipat ea.

Acum eram surprinsă.

— Poftim?

Janice a făcut un pas spre mine. Mi-am dorit imediat să mă dau înapoi.

— Domnul Jenner mi-a spus că Logan MacLeod i-a povestit despre timpul petrecut în închisoare. Se pare că tâmpitul a presupus că noi știm asta cu toții. Țapul ăla bătrân de la parter nu consideră c-ar fi o problemă. A continuat să vorbească despre cum i-a reparat golanul mașina de spălat.

Mi-am strâns mâinile pumn.

— Domnul Jenner nu e un țap bătrân.

— Nu asta e ideea, mi-a tăiat-o ea scurt. Nu ești îngrozită să locuiești lângă un infractor? L-am sunat pe domnul Carmichael, dar el insistă că ticălosul îi este prieten și că suntem mai în siguranță avându-l vecin. Îți vine să crezi?

Domnul Carmichael este proprietarul nostru. Deși nu l-am întâlnit niciodată personal, este un proprietar minunat. Dacă se întâmplă ceva în clădire sau în apartamente, se repară imediat.

— Poate că se pricepe la caracterele umane. Și poate chiar *suntem* mai în siguranță cu domnul MacLeod aici.

Nu-mi puteam explica de ce îl apăram pe Logan. Era, desigur, un vecin extrem de nepoliticos și eram deseori intimidată de prezența lui. Dar înspăimântată?

Nu. Niciodată.

Janice a mormăit.

— Pfff, sunteți niște idioți cu toții. Uiți că apăr oameni ca el. Știu precis ce fel de persoană este. Eu o să-mi caut un *alt* apartament de închiriat.

Ah, în sfârșit, vești bune!

Am reușit cu greu să nu zâmbesc.

— OK. Atunci, să ai o zi frumoasă.

Am ocolit-o și m-am grăbit să cobor scările, înainte să mă mai supună unui nou tir de prejudecăți.

Tocmai intrasem în supermarket, când m-a sunat Aidan să mă întrebe dacă aveam chef de-o cafea rapidă. Știam că dacă spuneam da, însemna procrastinare pură, însă m-am convins să accept, cafeaua m-ar fi putut trezi și aș fi avut mai multă energie pentru mai târziu.

Soarele blând de primăvară îmbrăca exteriorul cafenelei într-o lumină caldă, plăcută. Mi-am dus mâna streașină la ochi și l-am văzut pe Aidan la una dintre măsuțele de metal. Deja îmi comandase o cafea.

Am zâmbit recunoscătoare, strecurându-mă pe scaunul din fața lui.

— Ești un star rock.

Am luat imediat cana fierbinte în mâinile mele reci și am sorbit o gură din băutura fină.

Aiden s-a încruntat, din cauza soarelui.

— Pari epuizată.

— Mersi, am mormăit.

— Din cauza vecinului?

M-am gândit la veștile pe care mi le dăduse Janice dimineață și am decis să le păstrez pentru mine. L-aș fi îngrijorat pe Aidan și ar fi tras concluzii pripite.

Poate... poate că ar fi trebuit să fac și eu același lucru cu privire la faptul că vecinul meu era un infractor condamnat, dar nu știam pentru ce fusese judecat și de ce domnul Carmichael părea atât de sigur de prietenul său. Dintotdeauna am considerat că e cel mai bine să-mi fac o părere numai după ce am toate datele. De exemplu, știam că Logan MacLeod era arogant, enervant și zgomotos. Îl puteam judeca pentru asta cu vârf și îndesat.

— Pare decis să-și trăiască viața din plin.

— Adică?

— E foarte zgomotos.

Aidan a ridicat din umeri.

— Păi, poate nu știe că e zgomotos. Spune-i!

— Dacă fac asta, o să creadă că sunt dificilă.

— Tu? a spus Aidan. Dificilă? N-ai şti cum să fii dificilă.

— Nu vreau să vorbesc despre Logan. De ce sunteţi atât de interesaţi cu toţii de nenorocitul de vecin?

A zâmbit.

— Din cauza reacţiei tale faţă de el.

— Ah, nu începe iar! De când Chloe te-a prezentat lui Juno, ai început s-o consideri regina cunoaşterii. Te anunţ că nu nimereşte totul prea bine. Mai mereu, am spus şi am sorbit din cafea, schimbând deliberat subiectul. Ce mai face Callum?

Callum era un coechipier de-al lui Aidan, cu care mă văzusem câteva luni, până când ne dăduserăm seama că nu aveam prea multe în comun şi eram plicticoşi ca pereche. Ne înţelegeam mult mai bine ca prieteni. La câteva luni după despărţire, Callum începuse să se vadă cu Annie, o jurnalistă de sport foarte extrovertă şi pasionată de mişcare. De-atunci erau împreună şi se pregăteau de nuntă.

Aidan s-a schimbat la faţă:

— Callum şi Annie s-au despărţit.

— Nu! am exclamat, şocată. De ce?

— Crezi sau nu, dar ea are o situaţie familială asemănătoare cu a ta, doar că încă vorbeşte cu ai ei. Părinţii ei sunt dominatori şi negativişti şi au încercat să acapareze pregătirile de nuntă. Au început să pună presiune în privinţa nepoţilor şi nu cum fac alţi părinţi. S-a dovedit că ei deţin casa lui Annie, ceea ce Callum nu ştiuse. Părinţii ei au ameninţat că-i dau afară dacă Annie nu rămâne însărcinată în primul an de căsătorie. Se pare că ei consideră că, dacă au copii, Callum e serios în privinţa lui Annie. Spre deosebire de simpla căsătorie.

— Doamne! am murmurat, plină de empatie.

Alţii ar fi considerat că era ridicol ca un părinte să reacţioneze aşa, sau chiar că asemenea părinţi nu pot exista, dar eu ştiam din proprie experienţă că există.

— Callum a tot aşteptat ca Annie să li se împotrivească. Deja discutaseră să aibă măcar un an pentru ei, căsătoriţi, înainte să încerce

să aibă copii. Lui nu-i păsa de casă și era gata să lase totul în urmă. Dar Annie nu voia și se supăra pe el de fiecare dată când îi cerea să se opună părinților. În cele din urmă, Callum s-a săturat de certuri. S-a simțit prins în capcană de părinții ei și și-a dat seama că aceea îi va fi soarta, dacă se căsătorește cu ea.

— Groaznic, am șoptit, cu inima plină de durere pentru Callum. Familii nenorocite.

— Nu sunt toate așa.

— Nu, am fost de acord, mai ales dacă ți le construiești singur.

Aidan a chicotit.

— Am auzit că e cel mai înțelept lucru de făcut.

— Câtă vreme alegi materiale de calitate, nu poți da greș.

— Iar eu sunt materialul de calitate din analogia asta?

Am zâmbit, fiindcă știa că așa era.

M-am gândit la Annie și mi-am dorit să-i pot spune cât de bună ar fi viața ei dacă i-ar da lui Callum o șansă și l-ar transforma pe *el* în familia ei.

Ar fi o ușurare.

Nimic altceva decât o mare ușurare.

Se făcuse aproape ora două când am urcat, în sfârșit, scările spre apartament, cu o sacoșă mică de cumpărături. Deja editam texte în minte, dar am fost trezită din reverie de un râset, când ușa lui Logan s-a deschis.

M-am oprit surprinsă, văzând o roșcată micuță, superbă, ieșind pe ușă urmată de el. Nu era deloc genul lui. Pentru început, purta prea multe haine.

Roșcata s-a oprit văzându-mă și mi-a zâmbit.

— Bună.

Eram prea politicoasă să nu-i întorc zâmbetul.

— Bună.

M-am îndreptat spre ușă, dar ea m-a oprit.

— Eu sunt Shannon. Sunt sora mai mică a lui Logan.

Ochii ei violet străluceau, era amuzantă și prietenoasă. Mi-a întins mâna.

I-am luat-o.

— Grace. Mă bucur de cunoștință.

— Ești vecina lui Logan, nu?

— Da, a mormăit Logan din spatele ei.

M-am uitat la expresia lui posomorâtă și am simțit un fior de satisfacție. Era minunat că îl enervam la fel de mult cum mă enerva și el pe mine. Era într-adevăr un lucru care făcea suportabile zgomotele oribile pe care le emitea.

— Nu ești deloc cum te-a descris.

Shannon a zâmbit spre fratele ei, apoi s-a întors iar spre mine.

M-am întrebat despre năzbâtiile ascunse în ochii ei remarcabili. Oare *ce* spusese Logan despre mine?

— Probabil că nu.

— Deci, cu ce te ocupi, Grace? Logan este administrator la Fire, clubul de noapte de pe Victoria Street.

Știam unde era Fire. Fusesem târâtă acolo de câteva ori de Chloe, să dansăm. De ce simțise nevoia Shannon să-mi spună cu ce se ocupa Logan? Slujba asta explica totul, ținând cont de orele târzii la care se întorcea acasă.

— Eu sunt editor de carte. Am privit în ochii lui Logan și am adăugat: Lucrez de acasă.

— Ah, minunat, a spus Shannon, entuziasmată.

Oare de ce nu se mutase această persoană drăgălașă și prietenoasă în clădire, în locul fratelui ei morocănos?

— Se poate. Am inspirat adânc, găsindu-mi dintr-odată curajul în prezența lui Shannon sau în posibilul ei rol de tampon. Lucrez până târziu. Dar seara trecută nu am putut. Am încercat să nu mă clatin sub privirea imperioasă a lui Logan. Petrecerea ta a fost foarte zgomotoasă. Nu sunt fan U2 la 3:00 dimineața, mă tem.

Shannon și-a țuguiat buzele și l-a privit pe fratele ei. El s-a uitat la ea, fără un cuvânt de răspuns la „acuzația" mea. Shannon a clătinat din cap.

— Încearcă să fii puțin mai politicos, da?

El și-a încrucișat brațele la piept.

— Ia-o ușor, Shannon. Domnișoara Farquhar, aici de față, e o plângăreață profesionistă.

— Logan! Shannon a părut jignită.

Reacția ei mi-a dat și mai mult curaj.

— M-am plâns fiindcă tipa aia de o noapte își lăsase slipul la uscat pe casa scării și fiindcă cealaltă tipă de o noapte mi-a vomitat pe prag. *Nu* m-am plâns de numeroasele nopți în care nu am putut munci, fiindcă manifestările tale sexuale sunt foarte zgomotoase.

Sora lui s-a uitat urât la el.

— Logan?

El a privit spre ea, dar nu a spus nimic. Nu trebuia. Cuvintele „Nu dau socoteală nimănui!" erau întipărite pe fața lui.

Un zgomot de pași a întrerupt momentul tensionat și ne-am întors cu toții când Janice a coborât scările spre locul în care ne aflam. M-am pregătit.

Atrăgătoarea brunetă mi-a făcut semn din cap.

— Grace!

Apoi și-a ridicat bărbia cu o asemenea aroganță, încât a fost aproape comic. A trecut pe lângă Logan și Shannon fără să le dea nicio atenție.

Când zgomotul tocurilor sale s-a pierdut în timp ce cobora, Shannon a șoptit:

— Ce-a fost asta?

M-am foit neliniștită. Detestam să dau vești proaste, chiar și lui Logan.

— Mă tem că domnul Jenner a făcut greșeala să pomenească de perioada petrecută de Logan în închisoare. Domnul Jenner e foarte amabil. Nu-și dă seama că oamenii ca Janice... *nu sunt.*

Vestea l-a făcut pe Logan să se încordeze. Chiar și chipul i s-a crispat.

Shannon a pălit.

— Credeam că știe toată lumea. Vrei să spui că *acum* află?

Dintr-un motiv necunoscut, am avut o senzație neplăcută în stomac și mi-am dat seama că îmi părea rău pentru Logan.

Cine s-ar fi gândit?

— N-are nicio importanță, m-am grăbit să-i asigur pe amândoi. Janice... știm cu toții cât de arogantă poate fi. Nu mi-aș face griji. Ceilalți nu vor avea nicio problemă.

Am ridicat din umeri, neștiind ce să mai spun.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Shannon.

M-am întors spre ușă și m-am oprit. Am privit peste umăr spre Logan, care se uita la mine într-un fel care mi-a tăiat respirația.

Arăta... dezarmat.

Mi-am revenit și am spus pe un ton care speram să fie diplomat:

— Dacă ai încerca să faci mai multă liniște, ți-aș fi recunoscătoare.

Logan mi-a făcut un semn scurt din cap.

— Pot face mai puțin gălăgie la petreceri. Dar nu pot controla cât de zgomotoase sunt femeile în patul meu.

— Ah, Logan!

Shannon a făcut o mutră dezgustată, iar fratele ei a zâmbit larg.

Din nou, am simțit că mi se taie respirația când am văzut cum îi zâmbește surorii sale. Era prima dată când îl vedeam pe Logan MacLeod zâmbind într-un fel pur și real, fără ironie.

Era o imagine de reținut.

Dintr-odată s-a uitat către mine, iar privirile ni s-au întâlnit.

Am căutat, disperată, o cale de eliberare.

Respiră, Grace. Respiră!

Am expirat aerul și mi-am coborât privirea. Am deschis ușa și am intrat în apartamentul meu.

— Ca de fiecare dată, a fost o plăcere, domnule MacLeod, am spus, dorindu-mi să fi pus mai mult sarcasm în cuvintele mele.

Am închis ușa înainte ca el să poată spune ceva care să mă dezechilibreze din nou.

CAPITOLUL 4

Așa cum mă așteptam, trecutul lui Logan nu a mai fost o problemă odată ce Janice s-a mutat din clădire. Se părea că toată lumea, inclusiv eu, fusese asigurată de domnul Carmichael că nu ne aflam în niciun pericol avându-l vecin pe Logan. În ciuda disensiunilor dintre noi, nu mă puteam abține să nu mă întreb cum se simțea el în viața de zi cu zi, ca fost condamnat. Părea că aterizase în picioare în privința slujbei: domnul Carmichael era proprietarul clubului Fire și îi oferise de lucru acolo. Dar, cu siguranță, asta însemna să cunoști persoana potrivită. Nu toți erau ca domnul Carmichael. Janice era un exemplu excelent. Așa că, de fiecare dată când Logan trebuia să completeze un formular sau să-și explice absența din perioada în care făcuse închisoare, se confrunta cu prejudecăți.

Într-un fel, încă era pedepsit.

Știam cât de adânci erau rănile când oamenii te judecau doar prin prisma propriilor idei și prejudecăți.

În pofida voinței mele, cred că mă simțeam prost pentru el. Totuși — și n-aș fi recunoscut-o niciodată cu voce tare — eram incredibil de curioasă cu privire la motivul pentru care fusese condamnat.

De bună seamă, fusese o eroare judiciară, altfel domnul Carmichael nu ar fi fost atât de sigur cu privire la caracterul său. Poate că eram naivă să gândesc așa, dar eram fericită în ignoranța mea.

Mă ajuta că, așa cum promisese, Logan încerca să se gândească și la mine în privința zgomotului. În următoarele săptămâni a mai existat o situație cu sex zgomotos, însă nu a mai fost vorba nici de muzică, nici de petreceri. Când treceam unul pe lângă altul pe casa scării ne salutam politicos. Dacă ne-am fi ignorat, ar fi fost o dovadă de proastă creștere.

Viața revenea la normal, iar eu chiar începusem să lucrez din nou noaptea.

Ce nu făceam era să ies mai des în oraș.

După dezastrul cu Bryan, care fusese a cincea dintr-un șir de întâlniri nereușite, mi-era și mai teamă să-mi încerc norocul, dar mă și plictiseam. Logodnicul lui Chloe revenise acasă pentru o vreme, iar Aidan era în „modul antrenament".

Așa că, atunci când Chloe m-a sunat la începutul săptămânii să mă întrebe dacă voiam să mă văd cu un coleg de-al ei, am spus da fără entuziasm.

Spre plăcuta mea surpriză, John arăta bine, părea de modă veche și era emoționat să mă cunoască, într-un fel drăgălaș. După jumătate de oră de cină totuși, am devenit îngrijorată de apetitul său pentru vin. Se părea că avea nevoie de alcool ca să discute cu mine și se mai părea că nu știa când să se oprească.

Iar John și alcoolul nu erau o combinație reușită.

Ochii lui întunecați fuseseră prietenoși când se apropiase de mine, la restaurant. Calzi, chiar dacă privirea lui rătăcea neliniștită prin încăpere, în timp ce încercam să ne decidem ce să comandăm.

Dar, de la al treilea pahar de vin, o scânteie de ironie i-a apărut în ochi.

— Să știi că am văzut poze cu tine, mi-a spus.

Am ridicat ochii din farfuria cu paste, întrebându-mă ce naiba insinua.

— Poftim?

A zâmbit ușor, sub efectul vinului.

— Pe Facebook. Chloe îmi arată fotografiile ei de pe Facebook. Mereu te-am considerat foarte atrăgătoare.

Am roșit.

— Mulțumesc.

Dintr-odată, John s-a holbat la pieptul meu, iar eu m-am încordat.

— Dar ai putea să te îmbraci ceva mai sexy, ce zici? Ai o siluetă de milioane, însă nu o prea vedem.

Ascunzându-mi tresărirea, am privit paharul lui de vin aproape gol și mi-am dorit să am tupeul să-i răspund, dar nu voiam să fac o scenă în restaurant. L-am privit în ochii sticloși cu un reproș mut.

— Îmi place stilul meu.

A ridicat mâinile.

— Ah, nu am vrut să te insult. Sugeram doar că nu ai fi singură dacă te-ai îmbrăca mai bine.

Aproape că m-am înecat cu mâncarea.

— Și ți-ar sta mai bine cu părul liber. Arăți cam severă cu el prins așa.

Am închis ochii strâns, încercând să nu-l mai văd, fiindcă, din păcate, criticile lui îmi resuscitau amintiri neplăcute...

Fluturii din stomac amenințau să mă facă să vomit — dacă aveam ce. Nu fusesem niciodată atât de emoționată. Nu putusem mânca nimic toată ziua.

Era primul meu bal la școală.

M-am uitat în oglindă, jucându-mă cu părul și cu rochia și întrebându-mă dacă ar fi trebuit să port părul prins și rochia neagră, în loc de cea mov.

— De ce e un băiat la ușă?

M-am răsucit pe călcâie, iar pulsul mi-a luat-o brusc razna când am văzut-o pe mama sprijinită de cadrul ușii. Se încrunta la mine, agitând un pahar cu vin roșu în mână.

— Credeam că iei cina cu doamna Ferguson în seara asta.

— Evident că nu, s-a încruntat mama. Ce ascunzi? De ce ești îmbrăcată în monstruozitatea aceea?

— Am fost invitată la balul școlii.

— De piticul de la ușă? a pufnit ea. Are acnee, a strâmbat din nas dezgustată.

Am roșit și am privit în altă parte.

— Se numește Michael și îmi place de el.

— Provine dintr-o familie bună?

— De ce?

Am ridicat privirea speriată, fiindcă tatăl lui Michael era dentist, iar mama lui, actriță de telenovele. Era dificil de știut dacă asta însemna o „familie bună".

— Fiindcă, a oftat ea, nerăbdătoare, trebuie să știu dacă, deși are acnee, băiatul ăsta merită. Și te sfătuiesc să nu îmbraci o rochie care te face să pari că ai patru coapse în loc de două, a spus uitându-se la mine bănuitoare. Ai respectat regimul ăla despre care ți-am spus?

Tremuram.

— Asistenta medicală de la școală a spus că nu e potrivit pentru o fată de paisprezece ani.

— De ce naiba ar ști ceva asistenta medicală de la școală despre obiceiurile tale alimentare?

— Am... am leșinat la școală.

Mama și-a dat ochii peste cap.

— Dumnezeule, ce trist!

Mi-am răsucit degetul în materialul rochiei, boțindu-l. Eram subțire și totuși nu eram suficient de slabă pentru mama mea cu siluetă de fotomodel.

— Ei bine? s-a răstit ea. Cine e băiatul?

— Mama lui e Andrea Leeds.

— Actrița? și-a înclinat capul, gânditoare. Presupun că putea fi și mai rău. Nu poți purta chestia aia.

Și-a pus paharul pe biroul meu și s-a îndreptat spre dulapul cu haine.

— Hai să vedem dacă putem găsi ceva care să dea impresia că ai o siluetă. Băieții vor ca fetele să arate a fete, Gracelyn. Nu o să fii niciodată sexy, dar te putem face să arăți feminină, a spus și s-a uitat cu îndoială la garderoba mea. Trebuie să facem ceva și cu părul ăla. Arăți ca o stafie. Trebuie să te tunzi săptămâna viitoare.

Mi-am atins o șuviță din părul lung.

— Nu vreau să mă tund.

A întors capul spre mine, săgetându-mă cu privirea.

— Câtă vreme ești sub acoperișul meu, în întreținerea mea și purtând numele meu, faci ce-ți spun eu. Ai priceput?

— Da, mamă.

— Copii nenorociți, a mormăit ea, întorcându-se către haine. N-aș fi făcut niciunul, dacă nu era nenorocitul de taică-tău și nevoia lui de moștenitori ai nenorocitului său de imperiu. Dar îi pasă că eu sunt cea forțată să se descurce cu prostia ta? Nu..., s-a pierdut ea în gânduri.

Lacrimile îmi ardeau ochii, dar, ca de obicei, le-am înghițit, la fel și nodul dureros din gât...

— La naiba, a mormăit John, trecându-și mâna prin păr, agitat. Spun numai prostii. În mintea mea sună bine, dar când rostesc cuvintele sună aiurea.

S-a aplecat peste masă, dând cu cotul peste lingurița pentru desert. Linguriță a căzut, dar el nu a observat.

— Cred că ești superbă, Grace. Chiar cred asta.

I-am zâmbit vag partenerului meu, care se îmbătase:

— E-n regulă. Hai să ne terminăm cina!

Din fericire, John nu m-a mai criticat pe parcursul cinei și nu m-a mai întrebat nimic despre mine. A vorbit mult despre slujbă și despre părinții lui, precum și despre pasiunea lui pentru rugby. De fapt, singura întrebare pe care mi-a pus-o a fost când a explodat:

— Cum e să fii prietenă cu Aidan Ramage?

— E bine? am tatonat, neștiind ce să răspund, fiindcă tonul său fusese aproape slugarnic.

„Admirația" sa pentru Aidan nu ne-a salvat întâlnirea. Știu că e greu când cunoști oameni noi și că emoțiile pot face ca un om drăguț să se comporte ca un idiot. Dar să mă întâlnesc cu un bețivan nu era de mine. Mai ales cu unul care-mi amintea de mama.

— Permite-mi să te conduc acasă.

John se cam clătina când am ieșit în fața restaurantului.

Fusese o cină târzie, așa că acum cerul era întunecat, iar luna răsărise deja. Restaurantul se afla în centrul vechi, la doar câteva străzi de apartamentul meu, iar zona era încă plină de oameni. Nu mă deranja să merg singură acasă, în ciuda faptului că în aerul nopții se simțeau picături mărunte de ploaie. De fapt, chiar preferam să merg singură.

— O să fiu bine.

— Nu, insist. Stai lângă universitate, nu?

S-a întors și a început să meargă.

Am oftat și m-am grăbit după el.

— Chiar nu e nevoie să mă conduci acasă.

— Nu aș fi un gentleman dacă nu fac asta. Sunt tot felul de dubioși pe-aici, să știi, a spus și mi-a aruncat din nou un rânjet leneș, de bețiv.

M-am stăpânit cu greu să nu-mi dau ochii peste cap.

— Deci, și-a băgat John mâinile în buzunare, privindu-mă. Îți place munca ta?

Am fost surprinsă de interesul lui brusc.

— Păi... da. Îmi place să am un program flexibil și... îmi place să citesc și să dau o formă cărților, iar astfel să-mi câștig existența.

A strâmbat din nas ca un băiețel.

— Cărți. Bleah! Nu te plictisești?

— Nu, am pufnit, iritată.

— Și părinții tăi? Sunt în Anglia?

— Da.

— Cu ce se ocupă?

— Tata lucrează în mass-media, iar mama e casnică.

— Serios? Taică-tău trebuie să câștige binișor.

Câteva milioane.

— Hm...

— Ai fraţi sau surori?

M-am uitat la profilul lui, enervată că era aşa curios.

— Un frate. Tu?

— Nu, slavă cerului! Cu ce se ocupă fratele tău?

— Lucrează pentru tata.

— Cum îl cheamă?

— Oh, uite! am exclamat şi m-am oprit. Aproape că am ajuns. Noapte bună!

— Ah, nu.

A clătinat din cap şi a rânjit la mine, făcându-mă să mă înfior de silă.

— Dă-mi voie să te conduc până la uşă.

Ştiind exact la ce se aştepta când ajungeam, am clătinat din cap.

— Cred că ar trebui doar să ne spunem noapte bună.

În loc să fie de acord, mi-a întors rapid spatele şi a pornit pe strada Nightingale. Strada era întunecoasă, cu umbre aruncate de clădiri, printre care se ieţea din când în când câte-un felinar. Lumina de pe trotuarul ud era aruncată de lună, ca de obicei. Nesimţindu-mă în largul meu, am luat-o după John.

— La ce număr stai? mi-a strigat.

— Chiar aici, am spus şi m-am oprit în faţa uşii albastre a clădirii în care locuiam. Mulţumesc pentru cină.

John a venit uşor spre mine.

— Aş putea urca la o cafea, mi-a zâmbit, plin de speranţă.

I-am zâmbit în semn de scuze.

— Am mult de lucru, i-am spus, stânjenită.

— Of, hai!

S-a apropiat mai mult de mine, iar eu m-am lipit de zid.

— Spune-mi să urc, Grace. Ştii că asta vrei.

M-a prins de gulerul hainei, iar eu l-am lovit instinctiv peste mână.

— Eu intru. Ar trebui să pleci.

Şi-a ridicat mâinile într-un gest de renunţare, însă a mai făcut un pas spre mine.

Am simţit un nod în stomac şi m-am uitat la dreapta, apoi la stânga. Strada era pustie.

— Serios, John. Aş vrea să intru. Noapte bună!

— Ai emoţii, a spus el încet. Înţeleg. A trebuit să beau câteva pahare în seara asta, fiindcă eram foarte nerăbdător să te cunosc, Grace. M-a mângâiat el pe obraz, iar eu m-am dat înapoi. Suntem doi adulţi în căutare de companie.

— Nu. Eşti beat, iar eu vreau să pleci. Acum, te rog să pleci!

Uşa clădirii s-a deschis, înainte ca John să poată reacţiona. O siluetă masivă a ieşit, iar când a închis uşa în urma sa şi s-a întors cu faţa, s-a dovedit a fi Logan. S-a oprit o clipă văzându-mă şi m-a salutat din cap, după care mi-a întors spatele. Era îmbrăcat pentru lucru. Şi se îndepărta.

De frică, am dat să deschid gura ca să-l strig pe nume, exact când el s-a oprit şi s-a întors. M-a privit lipsit de expresie, apoi s-a uitat la John. În ciuda faptului că nu i se citea nimic pe chip, mi-am dat seama imediat că dedusese ce se petrecea când şi-a scos cheile şi a deschis uşa. A făcut un pas spre mine.

— Grace, a spus.

M-am simţit uşurată şi am ştiut că se vede, la fel cum nu putusem să îmi ascund panica atunci când crezusem că Logan se îndepărtează. Am ţâşnit înăuntru pe lângă el, privind peste umăr şi văzându-l pe John cum face un pas spre uşă. Logan a blocat intrarea, iar eu m-am uitat fascinată cum îl făcuse pe John să se retragă, fără un cuvânt.

John şi-a trecut mâna tremurândă prin păr, privind dintr-odată oriunde în altă parte, numai spre Logan nu, după care s-a întors pe călcâie şi, cu paşi mari şi clătinându-se, a pornit spre capătul străzii.

Logan a intrat şi a închis uşa. Ne-am privit o secundă, înainte să îmi facă semn să merg.

Am pornit pe hol, auzindu-l cum mă urmează. A venit cu mine până la ușa apartamentului, unde m-a privit cum scotoceam după chei în poșetă. Când am reușit să le scot, mâinile îmi tremurau.

Mâna caldă a lui Logan a cuprins-o pe a mea, scoțându-mi cu blândețe cheile din pumn.

— Ești bine? m-a întrebat, descuind ușa și lăsându-mă să trec.

— Da, mulțumesc, i-am zâmbit eu recunoscătoare. Mă simt ca în *Totul despre sex* în ultima vreme, când ies cu cineva. Sunt o mulțime de tipi dubioși pe lumea asta.

Nu mi-a răspuns, iar eu m-am foit, neliniștită.

— Păi, mulțumesc încă o dată.

Am dat să intru, dar el m-a strigat pe nume.

— Da?

Logan nu mai avea chipul lipsit de expresie. Trăsăturile îi erau tensionate, iar în ochi avea o umbră violet-întunecat. Am recunoscut acea privire. Era furios.

— Să nu mai lași niciodată un tip beat să te conducă acasă!

Bulversată complet de furia lui, care părea să vină din îngrijorare, n-am putut decât să încuviințez, mută.

S-a uitat la mine atent și a oftat nerăbdător.

— Încuie ușa, Grace. Nu plec la muncă până nu aud cum încui.

— Ah!

M-am înroșit din cauza prostiei mele și am închis încet ușa. Am încuiat și am pus lanțul.

— Noapte bună, i-am spus prin ușă.

— Noapte bună, domnișoară Farquhar, mi-a răspuns și am simțit amuzamentul sec din vocea lui, înainte ca zgomotul pașilor săi să se piardă.

Simțeam atingerea minunată a soarelui pe piele. Valurile se izbeau de țărm. Nu aveam nicio grijă, nicio răspundere, doar timp infinit și nisipuri albe.

Viața era un clișeu perfect, glorios, în divinitatea ei.

— Grace!

Am închis ochii mai strâns, refuzând să aud vocea masculină din urechea mea.

— Grace!

Vocea a devenit insistentă.

— Grace, trezește-te!

Deodată, șezlongul meu a căzut pe-o parte, iar eu m-am trezit brusc. Respirând din greu, am clipit în întunericul dormitorului și, când ochii mi s-au obișnuit cu lumina, inima a început să-mi bată cu putere în piept. Logan stătea pe patul meu.

— Ce este? am șoptit, înspăimântată, întinzându-mă să aprind veioza de pe noptieră.

Nu era imaginația mea! Logan MacLeod chiar stătea pe patul meu, purtând doar o pereche de blugi vechi, decolorați. M-am concentrat ca să-l văd mai bine.

— Ce cauți aici?

Ochii lui violet mă ardeau, iar prezența lui tăcută era plină de forță.

Mi s-a tăiat respirația.

Stomacul mi s-a strâns, ca reacție la furnicăturile dintre picioare.

— Logan?

Și-a pus lent mâinile de o parte și de alta a șoldurilor mele și s-a aplecat până când chipul lui era atât de aproape, încât buzele aproape că ni se atingeau. I-am citit pe chip o foame feroce și am tresărit, simțind cum excitarea îmi cuprinde corpul.

Mă dorea.

Deodată, m-a cuprins de ceafă și m-a tras spre el. Gura lui a găsit-o pe a mea. M-am topit instantaneu în brațele lui și mi-am înfipt degetele în mușchii și pielea lui fierbinte.

Sărutul lui era dur, atent, aproape cotropitor, iar eu m-am lăsat dusă de val. Logan a gemut, iar sunetele mi-au făcut sfârcurile să se întărească. M-am cutremurat. Reacția mea a aprins ceva în el și m-a trântit cu duritate pe spate, înainte să smulgă cuvertura de pe mine.

M-am uitat în sus spre el, uimită și excitată, în timp ce-mi scotea pantalonii scurți de pijama. I-a lăsat să alunece expert în jos pe picioare, odată cu lenjeria, apoi s-a așezat deasupra mea, desfăcându-mi coapsele în timp ce se uita în ochii mei. Mâinile lui mi-au cuprins încheieturile, mi-au țintuit brațele deasupra capului și Logan și-a apăsat erecția încă în blugi între picioarele mele.

— Grace, a șoptit el, răgușit, un cuvânt plin de dorință.

— Logan, am implorat eu.

Mâna lui dreaptă mi-a eliberat încheietura și i-a poposit pe fermoar. Și-a coborât blugii suficient de jos cât să-și elibereze erecția, apoi m-a prins din nou de încheietură.

S-a împins în mine înainte să apuc să respir. Am strigat de durere și de plăcere.

Am desfăcut picioarele, îmboldindu-l să intre mai adânc. A făcut întocmai. S-a retras doar ca să împingă și mai tare. Ritmul lui era rapid. Era dur. Era blând.

Nu se compara cu sexul de care avusesem parte înainte.

Am icnit, dorind mai mult, în timp ce Logan se izbea în mine, cu chipul încordat și plin de dorință.

Tăblia patului se lovea de perete, în timp ce Logan mi-o trăgea și eu aveam orgasm. Când acesta m-a sfâșiat, am strigat numele lui Logan atât de tare, încât am fost sigură că m-au auzit toți cei aflați în clădire.

Pierdută într-un hiperspațiu încețoșat de dorință, am simțit că se liniștește. Apoi, s-a cutremurat, scoțând un geamăt răgușit, care mi-a făcut mușchii interiori să se încleșteze în jurul lui. Și-a dat capul pe spate, juisând, iar eu l-am privit, uimită. În sfârșit, a terminat și și-a aplecat fruntea.

Ochii lui violeți m-au străpuns, iar el mi-a zâmbit în felul său ironic și controlat.

— Ți-am spus că ai nevoie doar să ți-o tragi.

Am deschis ochii brusc, dar n-am putut vedea nimic și nici nu auzeam altceva decât bătăile inimii mele.

M-am aruncat peste pat şi am căutat înnebunită întrerupătorul. Lumina blândă a umplut camera, iar eu am privit în jur.

Eram singură.

Eram plină de transpiraţie.

Corpul îmi vibra de excitare.

M-am aruncat înapoi pe pernă, cu obrajii arzând şi cu visul erotic întipărit în minte.

Avusesem un vis erotic cu Logan MacLeod.

Cu un geamăt de oripilare extremă, mi-am acoperit ochii cu braţul, de parcă aş fi putut bloca amintirea visului.

Dar nu puteam.

Avusesem un vis erotic cu ticălosul acela morocănos, enervant, arogant şi nepoliticos! Cum era posibil? Nici măcar nu era genul meu! Nu.

Nu.

NU!

— Doamne, am gemut, când m-am gândit la ceva şi mai rău.

Cum Dumnezeu o să-l mai privesc vreodată în ochi?

CAPITOLUL 5

Faza de politețe se terminase.

Mi-am privit încruntată reflexia în oglinda argintie din dormitor.

Persoana care mă privea era de nerecunoscut.

Arătam ca naiba.

Din cauza lui.

Doar la câteva ore după ce mă trezisem brusc din visul pe care simțeam nevoia să-l alung, să nu recunosc că-l avusesem, am tresărit din nou din cauza zgomotului care venea din dormitorul lui Logan. Sex zgomotos. Extrem de zgomotos.

— AȘA. ACOLO. OH, DOAMNE! ACOLO. DA, LOGAN! DA, LOGAN! AH, LOGAN!... AHHHHH!

Și era o americancă. Evident, interesul tipului se extindea.

Nu că mi-ar fi păsat. Deloc.

Dar am fost surprinsă și ofensată când, în noaptea următoare, am dormit și mai puțin, fiindcă americanca s-a întors, iar ea și Logan au avut parte de trei runde de „ACOLO".

Iar aseară a revenit pentru și mai multe runde.

Șaptezeci și două de ore fără somn.

Nu mă ajuta să arăt foarte bine.

La naiba, dacă revenea cu ea, aveam să... „Să ce, Grace?" M-am strâmbat la imaginea mea extenuată. „Strigi la el? Îi arăți tu lui? Îl cerți? Fiindcă te pricepi atât de bine la asta!"

Dar dacă americanca apărea a patra oară? Mi-am coborât privirea, eram insuportabilă, cu părul dezordonat, în pantaloni de trening și o bluză cu mânecă lungă, fiindcă eram prea obosită ca să-mi calc ceva decent.

Oare Logan MacLeod își găsise în sfârșit o relație stabilă?

M-am întors și am ieșit din dormitor, într-o stare întunecată ca o gaură neagră. Mergând prin apartament, mi-am înșfăcat poșeta. Aveam nevoie de ciocolată și de cafea. Nu exista nicio cale să parcurg această zi fără ele.

Încuind, umerii mi s-au încovoiat instantaneu când am auzit ușa lui deschizându-se.

Doamne, viața era chiar atât de nedreaptă?

Simțind cum îmi ard obrajii la gândul că Logan mă vedea în halul acela, m-am întors încet.

Se uita la mine în timp ce încuia.

— Grace!

— Domnule MacLeod!

Am privit în altă parte, dorindu-mi să dispară amintirea acelui vis nenorocit.

— Ești bine? Arăți ca dracu'.

Asta mi-a pus capac.

A fost picătura care a umplut paharul acela în care toată lumea turna cu nemiluita! Arăta bine odihnit, în ciuda acrobațiilor sexuale din zori. Am văzut roșu în fața ochilor.

— Eu arăt ca dracu'?

Am făcut un pas spre el, înțepată.

Tonul meu l-a făcut pe Logan să ridice din sprânceană.

— Știi și *de ce* arăt ca dracu'?

— Nu, dar am brusc senzația că e vina mea.

Și-a încrucișat brațele la piept, deloc amuzat.

— Da, am încuviințat disperată, fiindcă lipsa de somn mă făcea să văd dublu de furie. Tu ești de vină!

Vocea îmi răsuna între pereții de beton ai casei scării, dar nu îmi mai păsa.

— Șaptezeci și două de ore. Șaptezeci și două de afurisite de ore de când stau trează!

— Asta nu e problema mea și sincer, nu sunt dispus să ascult... istericale, a spus îndreptându-se spre scări.

— Să nu îndrăznești să-mi întorci spatele!

S-a oprit. S-a întors. A ridicat din sprânceană.

— Se presupune că ar trebui să mă sperii? Serios, Grace, parcă m-ar fi înțepat un fluture.

Am pufnit furioasă că-și bătea joc de mine, când faptul că îmi ceream drepturile era o realizare imensă.

— Cum îndrăznești? Ultimele trei nopți a trebuit să suport partide asurzitoare de sex cu tine și americanca ta nenorocită! Vreau liniște! Vreau să dorm, la naiba!

Cuvintele mele au părut absorbite de răcoarea casei scărilor, răsunând între pereți și uimindu-l pe Logan.

După o clipă de tăcere, în timpul căreia m-am mustrat în gând că îmi pierdusem calmul și mi-am felicitat fiindcă luasem atitudine, Logan și-a dres glasul.

— Ai lipit un pahar de perete?

— Poftim? am clătinat din cap, confuză.

— De unde știi că i-o trag unei americance?

Am rămas cu gura căscată văzându-i lipsa de imaginație.

— Fiindcă am *urechi*. Am auzit fiecare cuvânt pe care l-a strigat.

— Ah, nu. Probabil că te chinui să asculți.

Furia mi s-a reaprins.

— Ai înnebunit? De ce naiba m-aș strădui să ascult?

A ridicat din umeri.

— Nu am idee. Tu să-mi spui.

— Ești întotdeauna atât de enervant? am pufnit, încrucișându-mi și eu brațele la piept.

Spre surprinderea mea, lui Logan au început să-i tremure buzele, iar în ochi i s-a aprins o scânteie de amuzament.

— Se pare că te enervez tot timpul, și-a lăsat el capul într-o parte. Mă întreb de ce.

— Fiindcă nu pot să dorm din vina ta, afemeiatule nenorocit!

— Ei bine, asta e o fațetă a ta pe care nu o cunoșteam. E foarte neplăcută. O să discut cu proprietarul. Nu permit un astfel de abuz.

Am tresărit și l-am privit urât.

— Jur că, dacă nu începi să iei lucrurile în serios, te împing pe scări.

— Acum mă amenințți, a țâțâit el. Nu e frumos deloc.

— Acum! am strigat. Acum ai decis să ai simțul umorului?

— Ah, scuze.

O voce tânără, dulce, ne-a întrerupt cearta.

Cu câteva trepte mai jos era o fată. O fată tare drăguță, cu păr întunecat și piele măslinie. Purta uniformă de școală și părea puțin palidă. Când a înghițit cu greu, mi-am dat seama că era emoționată.

M-am uitat la ceas. Fata ar fi trebuit să fie la școală. Îngrijorată, am făcut un pas spre ea, dar ea îl privea pe Logan uimită și speriată.

— Te putem ajuta?

În loc să-mi răspundă, ea a făcut un pas nesigur spre noi și i s-a luminat chipul. Am suspinat de mirare. În spatele ochelarilor, avea cei mai frumoși ochi. Ochi *violet*, înconjurați de gene dese, negre.

Privirea mi s-a îndreptat spre Logan, care se uita la ea confuz și stupefiat.

— Mă cheamă..., a înghițit ea, cu pieptul ridicându-i-se și coborând cu mișcări rapide, superficiale. Sunt... sunt Maia. Și-a

umezit buzele şi a strâns mai tare bareta genţii de pe umăr. Eşti Logan MacLeod?

A încuviinţat, prosteşte.

— Cred... cred că sunt copilul tău. Fiica ta.

Am suspinat iar, fără să-mi iau ochii de la Logan. Era impenetrabil.

— Eu nu am copii.

Nu părea convins.

Uimită de faptul că disputa noastră se transformase într-o revelaţie pentru el, m-am scuturat de uimire şi de curiozitate. Eram o intrusă într-o situaţie incredibil de intimă şi trebuia să plec.

— Ar trebui să vă las să discutaţi.

Logan m-a prins de braţ, oprindu-mă.

— Grace, rămâi.

Fiindcă nu ştiam ce altceva să fac, pentru că el mă ţinea ostatică, am încuviinţat şi am încercat să mă calmez, ca să-mi dea drumul. Nu mi-a dat.

Maia părea că e gata să plângă, dar am văzut cum îşi îndreaptă umerii, în ciuda fricii. Vocea îi tremura.

— Poate ar trebui să intrăm şi să vorbim, a spus ea.

Nu o cunoşteam, dar, dintr-un motiv oarecare, am simţit un val de mândrie pentru curajul ei. Am simţit că eram pe aceeaşi lungime de undă.

— Cred că e o idee bună.

L-am împins pe Logan şi el m-a privit.

— Hai să intrăm. Sau vreţi să ştie toţi vecinii despre ce vorbiţi?

Când el a continuat să se uite la mine, am ştiut că era în stare de şoc.

— Haide, Logan, am glumit, încercând să-l scot din starea aceea. Dacă rămânem aici, o să încep să mă simt mai puţin specială fiindcă sunt singura vecină implicată.

A clipit, revenindu-şi şi încuviinţând. M-a tras spre uşă, a deschis-o şi m-a împins înainte, dându-mi drumul doar după ce am intrat.

Am privit peste umăr și l-am văzut gesticulând spre Maia. Fata a pășit înăuntru, încă purtând o mască de bravură. Nu era una foarte reușită, dar o admiram pentru că încerca. I-am zâmbit.

— Vrei o ceașcă de ceai? am întrebat, fără să știu dacă Logan avea ceai.

— Păi... Și-a umezit buzele. Apă, vă rog.

— Aduc eu, a spus imediat Logan. Grace?

— Eu vreau o cafea, dacă ai. Cu lapte și un cub de zahăr.

A încuviințat și ne-a făcut semn cu mâna.

— Livingul e chiar în fața voastră.

S-a dovedit că apartamentul lui Logan era imaginea în oglindă a apartamentului meu, ceea ce explica de ce dormitoarele noastre erau alăturate. Încă mai avea cutii nedespachetate. Pe pereți nu era nimic, iar singura piesă de mobilier din camera de zi era o canapea neagră, imensă, în formă de L.

— Totul va fi bine, i-am spus Maiei, în timp ce ea privea prin cameră, terifiată. Lămurim noi lucrurile.

— Tu... cine ești?

M-am așezat pe canapea și am așteptat să mi se alăture. A făcut asta fără grabă, privindu-mă cu ochii ei mari și frumoși. Ochelarii erau puțin cam prea mari pentru trăsăturile ei delicate. Puteam să jur că o văd pe sora lui Logan, Shannon, în trăsăturile ei.

— Eu sunt vecina lui Logan, Grace.

S-a încruntat.

— Ah! Am crezut că ești iubita lui.

Am ridicat din sprânceană.

— De ce ai crede asta?

A ridicat din umeri;

— Păreți apropiați.

Acum era rândul meu să mă încrunt.

— Poftim, a spus Logan, intrând cu două căni și un pahar cu apă.

I-a dat Maiei apă, zâmbindu-i blând.

Mi-am spus că era un lucru foarte drăguț. Fata tocmai aterizase la ușa lui, anunțându-l că era fiica sa. Logan era șocat, probabil împietrit, și totuși încerca să se poarte frumos.

În sinea mea, m-am revoltat în timp ce luam cana de cafea. Era un tip tare complicat.

— Mulțumesc, am mormăit.

Logan s-a așezat pe o cutie mare aflată în fața noastră și a luat o gură de cafea. O tăcere ciudată s-a lăsat între noi.

— Maia, am spus, cine e mama ta?

Logan s-a încordat, iar Maia s-a întors spre el să răspundă.

— Maryanne Lewis.

Felul în care Logan a tresărit dovedea că știa precis cine era Maryanne Lewis.

— Nu, a mormăit el, neîncrezător. Maryanne... Da, a rămas însărcinată, dar mi-a spus că nu voia copilul și că nu aveam niciun cuvânt de spus. Urma să facă avort. A dispărut. N-am mai văzut-o niciodată!

Buzele Maiei tremurau, iar eu am prins-o din instinct de mână.

— Câți ani ai, Maia?

— Cincisprezece.

— Logan?

A încuviințat ușor spre mine, cu privirea goală.

— A fost acum aproape șaisprezece ani. Și eu și ea aveam doar șaptesprezece ani. S-a ridicat, brusc: La naiba. La naiba, la naiba, la naiba!

Maia s-a sprijinit de mine, înspăimântată, iar eu am cuprins-o de umeri cu brațul.

— E-n regulă. E doar foarte șocat.

Încruntat, Logan se uita la perete și l-am văzut cum respiră lent, egal, ca să se calmeze.

— Cum a putut să-mi facă asta? Cum ar putea cineva să facă asta?

— Mi-a spus că te-a mințit.

Maia s-a îndepărtat ușor de mine, iar Logan a privit-o atent.

— Am locuit în Glasgow în tot timpul ăsta, dar nu mai pot să stau cu ea.

Disperarea începuse să i se simtă în cuvinte.

— Nu mai pot! Te-a văzut în ziar și de aceea mi-a spus cine ești. Scria că ai făcut închisoare fiindcă l-ai atacat pe iubitul surorii tale, care a lovit-o și a încercat să o violeze.

Am inspirat adânc, iar Logan s-a uitat la mine. Ne-am privit, procesând noutățile. Cineva încercase să o violeze pe Shannon? O atacase? Eram oripilată.

— Ai fost un erou când ai protejat-o așa. Și ai fost pedepsit pentru asta. Mama mă pune mereu în pericol și nimănui nu-i pasă. Ai putea avea grijă de mine mai bine decât ea.

Auzind această veste deloc plăcută, Logan nu a mai fost atent la mine.

S-a uitat atent la Maia.

— Cum adică te pune în pericol?

Maia și-a plecat capul, împletindu-și degetele cu nervozitate.

— Mama e dependentă de...

Am închis ochii. Devenea din ce în ce mai melodramatic.

— Ce vrei să spui prin „dependentă de..."? a întrebat Logan încet, rostind cuvintele amenințător.

— ...de heroină.

— Dumnezeule! am spus, simțind că mi se face rău.

— Nu mai pot trăi așa!

Lacrimile au început să-i curgă pe obrajii frumoși, iar pe mine m-au trecut fiorii când i-am văzut ochii. O asemenea disperare, la o fetiță!

— Logan, am șoptit implorator, deși nu știam de ce.

Părea prins în capcană. Îngrozit. Îmi dădeam seama că voia să scape.

Era cumplit la vedere. De obicei se controla atât de bine!

— Ce pot să fac? s-a răstit el la noi. Recunosc că ochii... Arăți ca...

— Shannon, am completat.

S-a uitat urât la mine. Cu siguranță nu-i eram de niciun ajutor.

— Sora ta? a întrebat Maia, cu ochii sclipind de curiozitate.

Logan a suspinat și și-a trecut mâna peste părul scurt.

— Nu știu sigur dacă ești copilul meu.

Abia dacă am reușit să mă abțin să nu pufnesc, dar el s-a uitat urât la mine, de parcă știa exact ce gândesc.

— Cum de s-a întâmplat asta? Acum două minute eram... Nu poți rămâne aici, Maia. Trebuie să te duc înapoi la mama ta și să discut cu ea despre asta.

Maia s-a ridicat.

— Te rog. Nu vreau să mă întorc. De aceea am venit aici. Nu știi cum este cu ea.

Confruntat cu teama fetei, Logan nu putea decât să o privească neajutorat.

Când tăcerea s-a prelungit între ei și a devenit dureros să asist, m-am ridicat.

— Maia, nu poți rămâne aici, cu Logan. Nu e bine. Ar putea să aibă probleme. Va trebui să te ducă acasă, până se rezolvă totul.

Ea și-a plecat capul, părul întunecat căzându-i ca o perdea și ascunzându-i fața. Am auzit-o amândoi cum plângea încet.

Logan m-a privit, parcă spunând: *Ce naiba să fac?*

I-am zâmbit în semn de înțelegere.

Și, în ceea ce privește deranjul meu...

— Vii cu noi, mi-a spus Logan.

Oh, nu!

— La Glasgow? am chițăit. Nu. În niciun caz!

Eram extenuată. Iar pe deasupra, nu aveam nevoie să asist la un carusel emoțional.

— Da.

— Nu. Eu...

Refuzul meu s-a stins când Maia m-a privit brusc, implorându-mă cu ochii umezi.

Amândoi aveau nevoie de un mediator.

Grozav!

— Fie! Am luat-o de mână și am strâns-o ușor. Vin cu voi!

Știți scenele acelea din filmele western vechi, în care ghemuri de scaieți uscați sunt împinse de vânt pe străzile pustii ale orășelelor? Vântul șuieră exagerat, e singurul zgomot care sparge tăcerea...

Să spunem că asta mi-a venit în minte cât a condus Logan spre Glasgow. Nici măcar nu știam că are mașină. Nu știam suficient despre mașini ca să-mi dau seama ce marcă era, știam doar că era un soi de Volkswagen și că avea cel puțin cinci ani. Era prăfuită, nefolosită.

Călătoream deja de douăzeci de minute și Logan mă informase că va dura cam o oră și douăzeci de minute să ajungem la apartamentul de stat în care stătea Maia. Cineva trebuia să vorbească. Tăcerea devenea insuportabilă.

— Știți, eu am fost doar în centrul orașului. Pentru cumpărături de Crăciun. Ah, și la teatru, și în oraș, să beau ceva. Se întâmplă atât de multe în centru, încât uiți cât de mare e restul orașului.

Nu am primit niciun răspuns.

— Știți că a fost cândva al patrulea oraș ca mărime din Europa? am continuat. Era ceva, ținând cont că stăm pe o insulă așa mică. Cred că venea după Londra, Paris și Berlin și se mai numea și „al doilea oraș din Imperiul Britanic" în epoca victoriană. E cel mai mare oraș din Scoția și al treilea din Marea Britanie, nu e de mirare că nu am văzut mare lucru din el, bănuiesc, deși am locuit în Londra și am reușit să văd suficient din ea, pe vremea adolescenței. Aș putea să...

— Grace, m-a întrerupt Logan.

Ochii îi erau concentrați în continuare la drum, dar mi-am dat seama că se străduia să nu zâmbească.

— Am înțeles. Glasgow e mare, a spus el.

Am auzit un chicotit de pe bancheta din spate și, în loc să fiu stânjenită de bălmăjelile mele cauzate de emoție, am zâmbit. Obținusem

un chicotit de la Maia. Sau Logan reuşise să-l obţină. Reuşiserăm *împreună*. Nu mai conta cine sau ce, important era că, într-o zi extrem de dificilă, fetiţa timidă şi pierdută de pe bancheta din spate începuse să râdă.

M-am întors puţin în scaun ca să mă uit în spate. Ochii trişti ai Maiei m-au privit fix.

— Te descurci bine la şcoală, Maia?

A încuviinţat, precaută.

Simţeam că aşa era. I-am zâmbit încurajator.

— Ce materii îţi plac?

— Matematica şi fizica. Mama nu înţelege. Ei îi plăcea arta în şcoală.

— Mie îmi plăceau matematica şi fizica, a spus Logan încet. Eram bun la matematică şi la fizică.

Maia s-a uitat spre el şi a spus, timidă:

— Am numai note de zece.

Am văzut cum chipul lui Logan se relaxează.

— Bine, a murmurat el.

Tăcerea ciudată s-a lăsat iar.

— Eu sunt varză la matematică şi la fizică, am spus. Am avut meditator, m-am strâmbat. Era un băiat îngrozitor de fandosit, cu un an mai mare. Îl detestam. Lawrence Trevelyn. Sebastian l-a provocat pe Lawrence să-şi bage mâna sub fusta mea şi să mă pipăie, în timpul meditaţiilor. Am fost speriată de toată povestea şi a durat o vreme până să mai las pe vreun băiat să se apropie de mine.

M-am cutremurat.

— Eşti bine, Grace? a întrebat brusc Logan.

L-am surprins privindu-mă iute, cu sprâncenele ridicate. Luată prin surprindere de atenţia lui, nu am putut spune nimic, pentru o clipă.

— Grace?

— Sunt bine. M-am întors spre Maia şi am zâmbit iar, alungând amintirile: Engleza îţi place?

A ridicat din umeri.

— E OK. Nu sunt atât de bună. Am doar nouă.

— Să știi că sunt licențiată în engleză, dacă vrei să te ajut. Sunt editor freelance de cărți, am spus repede și l-am simțit pe Logan încordându-se lângă mine.

Dar Maia a părut interesată.

— Serios? Grozav! Chiar ai vrea să mă ajuți?

La naiba! O făcusem de oaie. Logan abia o cunoscuse pe fată. Nu avea nicio idee despre ce se petrecea și despre viitor, iar vecina lui cea idioată se atașa de acest... posibil copil al lui. Simțindu-mă vinovată, nu am avut altceva de făcut, decât să spun:

— Firește. Îți dau numărul meu, ca să mă suni dacă ai vreodată întrebări.

Luminițele din ochii Maiei s-au stins.

— Înțeleg, a mormăit și a privit în altă parte.

M-am întors și am surprins privirea iritată a lui Logan. Am roșit și am privit și eu în altă parte.

Poate că tăcerea chiar era cea mai bună soluție.

Nu știu la ce mă așteptasem. Zvonurile privind pericolele din Glasgow erau doar zvonuri. Era la fel ca orice alt oraș mare. Avea criminalitate, existau zone bune și zone mai puțin bune. Multe afirmații erau exagerate. Am fost convinsă de asta în timp ce mergeam printre locuințele de stat bine întreținute din zone prezentate de presă ca fiind „dure".

Chiar și când am oprit lângă apartamentele de la demisolul înalt înspre care îl direcționase Maia pe Logan, eram plină de optimism. O parte din mine dorea să o catalogheze pe Maia în dosarul „adolescentă plină de dramatism". Oare mama ei chiar era drogată sau fata doar inventa asta fiindcă se certaseră și era supărată aflând cine era tatăl ei, la o vârstă atât de delicată?

Mi-am ignorat instinctele, care-mi spuneau că Maia nu era genul ăsta.

Voiam ca nimic din ce spusese să nu fie adevărat.

Pentru ea.

Şi pentru Logan.

Pe zidurile blocurilor erau graffiti, o prezenţă obişnuită în multe locuri, în zilele noastre. Asta nu însemna nimic.

Când am intrat într-una dintre clădiri, m-a lovit mirosul de gunoi şi urină şi am simţit că mi se înmoaie picioarele. La primul etaj aproape am înlemnit când am văzut un grilaj metalic, greu, montat în faţa uşii unui apartament.

Ce fel de loc era acesta, dacă aveai nevoie de asemenea măsuri de siguranţă?

Logan m-a îndemnat:

— Haide!

— De ce? am arătat spre grilaj, înainte să mă grăbesc să-i prind din urmă.

Logan avea maxilarele încleştate.

— Fie e apartamentul vreunui infractor cunoscut, fie din cauză că-i aproape de parter li s-a spart casa de cine ştie câte ori.

— Nu e un loc prea drăguţ, nu?

— Nu, deloc.

A urmărit-o pe Maia cu privirea în timp ce fata ne conducea spre următorul etaj şi am văzut că Logan era tot mai îngrijorat.

Maia s-a oprit la jumătatea coridorului lung de la al treilea etaj şi a inspirat adânc.

— Aici e.

Deşi nu avea niciun grilaj metalic în faţă, uşa fusese lovită la un moment dat. Nu doar că avea urme de tălpi de cauciuc, dar lemnul se curbase şi se crăpase aproape de podea. Pe uşă fuseseră desenate graffiti precum „curvă", „târfă drogată" şi „zdreanţă beţivă". Pe altele nu le pricepeam, dar mi-am dat seama, din expresia întunecată a lui Logan, că nu anunţau nimic bun.

Ezitând, Maia şi-a scos cheile şi ne-a lăsat să intrăm.

De îndată ce am păşit înăuntru, m-a lovit mirosul.

— Dumnezeule! a mormăit Logan, şi ne-am aruncat o privire oripilată.

Mirosea a transpirație acră, țigări, urină și vomă.

— Am încercat să fac curat.

Maia era palidă, iar în ochi avea lacrimi de rușine.

— Am încercat! Serios!

Simțeam că am și eu lacrimi în ochi și un nod în gât, de afecțiune față de Maia și de supărare. Am strâns-o de braț, dar a trebuit să mă uit în altă parte ca să-mi stăpânesc emoțiile.

— My, tu ești? s-a auzit o voce scrâșnită din fundul apartamentului.

Logan a făcut un pas în față și a pus o mână pe umărul Maiei. Arăta ca un gigant lângă adolescenta subțire. A condus-o cu blândețe și i-am urmat, uitându-mă în jurul meu.

Mocheta decolorată și pătată era atât de roasă pe margini, încât ieșea de sub plintă. Am trecut pe lângă o chicinetă care părea să nu fi fost modernizată din secolul al optsprezecelea. Erau pete pe blaturi și chiar pe pereți, dar suprafețele erau șterse și nu existau vase murdare. Era evident că Maia se străduia.

De o parte și de alta a coridorului îngust se aflau două uși, separate de pereți pătați cu galben. Una se deschidea spre o cameră mică, dar ordonată, cu postere de trupe pe pereți. Camera Maiei? Cealaltă ușă l-a făcut pe Logan să se încrunte. Curioasă, am aruncat o privire înăuntru și am reușit cu greu să mă abțin să nu exclam de surprindere.

Pe un pat mototolit se afla un bărbat slab, dezbrăcat, întins cu fața în jos. În jurul patului, covorul nu se mai vedea de doze de bere, scrumiere, haine și mizerie. La capul patului se afla un dulap care avusese și zile mai bune, iar noptiera mai apropiată de mine avea un sertar lipsă. Era plină de lovituri și crestături.

Am simțit că-mi vine rău când am văzut acele împrăștiate pe tăblia ei.

Din păcate, în micul living era și mai rău. Pe o canapea de piele destul de nouă era o tipă slabă care arăta groaznic. Femeia avea părul negru și purta un tricou alb, murdar, foarte larg și blugi skinny. Părul ei rar era prins într-o coadă de cal dezordonată. Nu

era machiată și când a deschis gura am văzut că avea dinții îngălbeniți și stricați.

— Doamne! a zis Logan și, văzând-o, a închis ochii.

Maryanne Lewis nu mai semăna cu ea însăși, probabil. Deși nu aveam idee cum arăta pe vremea când era cu Logan, deduceam din trăsăturile ei delicate că fusese frumoasă cândva. Dar acum părea cu vreo zece, cincisprezece ani mai în vârstă decât Logan, iar pe pomeții ascuțiți pielea îi era străvezie, făcând-o să pară slabă, bolnavă. Tenul îi era cenușiu. Pur și simplu era... groaznică.

Câteva sticle deschise de votcă erau împrăștiate prin încăpere, alături de doze de bere goale, scrumiere murdare, mâncare despachetată, farfurii murdare și o mulțime de ace.

Era rău.

Foarte rău.

Maia *îndulcise* situația când descrisese situația de acasă.

Maryanne a mijit ochii.

— Cine dracului mai ești tu? S-a ridicat în picioare cu mișcări frenetice. My, cine dracului e ăsta?

Spre surprinderea mea, Maia mi s-a alăurat și aproape că s-a lipit de mine. În ciuda disconfortului meu în prezența mamei sale, am înconjurat-o cu brațul, oferindu-i susținere.

— Maryanne, el e tata.

A trebuit să-i acord lui Logan credit fiindcă nici nu a tresărit.

— Maryanne.

A pășit spre ea, iar ea s-a dat înapoi, cu ochii mari, sticloși. Era agitată. Pielea îi părea lipicioasă și se scărpina constant pe braț.

Nu știam multe despre droguri, dar bănuiam că era în sevraj.

— Ticălos nenorocit, s-a răstit ea, îndepărtându-se. Logan, Doamne! De ce l-ai adus aici?

S-a uitat urât la Maia și a făcut o mișcare spre ea.

Am împins-o pe Maia în spatele meu, iar Logan s-a așezat în fața lui Maryanne.

— Maryanne... când ai luat ultima doză?

— Acum prea multă vreme, la naiba! I-am zis nenorocitei să meargă să-l aducă pe Kells pentru mine și Dom. Unde mi-s banii? Unde sunt, pizdulice?

— Ai grijă, a avertizat-o Logan pe un ton periculos, iar Maia mi s-a lipit mai tare de umăr.

— Cine e Kells? am întrebat-o încet pe Maia.

— Dealerul ei, mi-a șoptit fata, și am simțit cum îmi apasă ceva foșnitor în mână.

Am privit pumnul de bancnote.

— Logan, am mormăit.

Ideea că o mamă își trimite copila de cincisprezece ani la un dealer de droguri mi-a picat ca un bolovan în stomac.

Logan a privit peste umăr, iar eu i-am întins banii. I-a luat, înțelegând pentru ce erau fără să-i spun. Când s-a întors spre Maryanne, i-a spus:

— E fata mea? M-ai mințit?

— Banii mei! a scrâșnit ea.

— E a mea?

— Banii!

Logan i-a aruncat la picioare, mormăind dezgustat, iar ea s-a repezit să-i adune.

— Dă-mi telefonul, a implorat ea, ridicându-se. Al meu trebuie încărcat și nu găsesc încărcătorul. Dă-mi telefonul!

— Ca să-ți suni dealerul? Nu cred. Acum, răspunde.

A făcut un pas amenințător spre ea, iar ea a clipit confuză.

— Maia e a mea?

— Dă-mi telefonul, a implorat ea, din nou, scărpinându-se în cap. Te rog! Sunt terminată.

S-a lovit de măsuța de cafea și s-a întins după o sticlă de votcă.

— Kells a spus că ajunge ieri, dar n-a mai venit, al naibii. N-a mai venit.

Logan s-a întors spre noi, atrăgându-mi privirea spre chipul lui răvășit.

— N-o să obţinem un răspuns clar de la ea, dacă e în starea asta. A privit peste umăr, spre Maia: Nu ştiu ce să fac. Nu te pot lăsa aici, dar nici nu te pot lua la mine până când nu rezolvăm chestiunea paternităţii. Singura opţiune sunt serviciile sociale.

— Nu! a zis Maia şi s-a îndepărtat de mine, de noi. Am auzit tot felul de poveşti. E mai rău ca aici. Te rog. Măcar aici ştiu la ce să mă aştept.

— Maia, nu e chiar totul rău în plasament. Ar fi numai temporar, a încercat Logan să o convingă.

— Nu!

Şi-a acoperit faţa cu mâinile, iar umerii au început să-i tremure în timp ce suspina.

Nu ştiu ce mi-a venit să vorbesc. Poate din cauză că am văzut cum mama ei o trata la fel de rău cum mă tratase mama, dar într-un mediu mult mai ostil. Sau poate fiindcă Logan voia să pară controlat, dar uneori nu reuşea şi îi vedeam teama. Sau poate pentru că eram o persoană amabilă, care nu putea suporta gândul de a lăsa un copil acolo. Sau poate că nu dormisem de trei zile şi nu gândeam limpede.

Ori toate la un loc.

— Am o sugestie. De ce să nu...?

— My, unde e telefonul tău?

Maryanne s-a aruncat brusc în mijlocul nostru, întinzându-se după Maia. A prins-o de încheieturi şi a plesnit-o peste cap, înainte ca Logan să o poată opri. A împins-o nu prea blând pe canapea.

— Rămâi pe loc, a avertizat-o el.

— Unde-i telefonul tău? a ţipat Maryanne.

Maia şi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Ţi-am spus, a şoptit ea. L-ai spart acum câteva săptămâni.

Era timpul să punem capăt acestei scene.

— Aşa cum spuneam, Maia, deşi Logan pare să fie tatăl tău, nu suntem sută la sută siguri de asta. Îţi dai seama, bineînţeles, cât de nepotrivit ar fi ca un bărbat adult să locuiască cu o fată de cincisprezece

ani care nu îi e rudă? Așa că poți fără probleme să stai la mine, în living, până când Logan poate confirma paternitatea.

Tremuram rău când am ridicat privirea spre Logan, nesigură dacă înțelegeam răspunderea pe care mă ofeream să mi-o asum.

— Așa va fi aproape fără să stea cu tine, până la sosirea rezultatelor.

Logan a încuviințat încet.

— Ar putea fi... Dar cum rămâne cu școala?

— Va trebui să obții permisiunea lui Maryanne să o înscrii la o școală din Edinburgh până când ai dreptul legal de custodie.

— Nici nu va ști că am plecat, a murmurat Maia.

Am auzit un geamăt din dormitor, iar ochii Maiei s-au mărit.

— Haideți să stabilim detaliile în mașină, am spus. Ar trebui să plecăm.

Înțelegând că era o propunere logică, Logan, supus, ne-a condus afară din apartament, iar noi am încercat să ignorăm icnetele de vomitat care veneau dinspre living în timp ce ieșeam.

CAPITOLUL 6

Dacă tăcerea fusese stânjenitoare în mașină, a devenit dureroasă când am ajuns pe casa scării, cu Maia. Atât ea, cât și Logan, stătuseră îngânduraţi pe toată durata drumului, fără să spună nimic din ce le trecea prin minte. Eu? Încercam să nu am un atac de panică.

— Maia, de ce nu intri? i-am întins eu cheia. Logan și cu mine avem ceva de discutat, apoi venim și noi.

Ea s-a uitat la el, apoi la mine, îngrijorată.

— Du-te! Va fi bine, am asigurat-o.

Încuviinţând fără convingere, s-a întors și a băgat cheia în ușă.

L-am privit pe Logan, care se uita la mine de parcă eram o mașină care se îndrepta spre el cu o sută la oră și cu farurile aprinse.

— Să intrăm, am arătat spre ușa lui.

Fără un cuvânt, a făcut ce îi cerusem, pornind cu pași grei spre living, iar eu urmându-l. S-a întors să mă privească, cu mâinile în șoldurile înguste.

— Ce naiba o să fac?

— Logan...

— Nu pot avea grijă de o adolescentă.

— Logan...

— Nu, Grace, nu înțelegi.

A înghițit cu greu și am simțit clar spaima lui. Tot timpul crezusem că Logan MacLeod nu se temea de nimic, nu era intimidat de nimeni, era intangibil. Era copleșitor să-l văd atât de vulnerabil. Nu-mi plăcea. Dintr-un motiv absurd, mă făcea să vreau să rezolv situația. De aceea, probabil, mă și aflam în postura asta. A privit în altă parte, trecându-și mâna prin părul scurt.

— Acum câțiva ani, da, poate aș fi făcut asta. Dar nu mai sunt bărbatul acela.

Atunci mi-am dat seama că am înțeles.

Logan MacLeod făcuse închisoare. Cine fusese înainte de asta? Și cât de mult se schimbase acolo?

— Trebuie să fi fost dificil, am spus. Să fii pedepsit și tratat ca un infractor fiindcă ți-ai protejat familia.

Privirea lui a devenit aspră.

— Nu, nu face asta! Nu face ce a făcut ea! a spus arătând spre peretele lipit de al meu. Nu mă face să par mai bun decât sunt!

Dorea să am o părere proastă despre el? Ei bine, nu avea niciun sens. Mi-am amintit cum îmi sărise la gât prima dată când ne întâlniserăm, iar acum pricepeam că o făcuse deoarece credea că știam că făcuse închisoare. Atunci înțelesese lucrurile greșit și fusese furios pe mine crezând că-l judecam și că aveam o părere proastă despre el. Iar acum *voia* să am o părere proastă despre el?

Confuză, am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că nu înțeleg care a fost situația. Dar știu care este acum situația Maiei și sunt convinsă că e fiica ta, Logan. Merită ceva mai bun decât ce are. În clipa asta, tu ești acel ceva mai bun.

A strâns pleoapele și s-a lăsat să cadă în fotoliu. După un minut, m-a privit.

— Aș putea să-mi sun părinții și să le cer să o ia ei.

— Nu, la naiba, n-o să faci asta!

Am tresărit, speriată, când Shannon a năvălit în living, cu ochii scânteind de furie. Ochii mi s-au rotunjit ușor când l-am văzut pe bărbatul care a urmat-o în cameră. Aproape am roșit, atât de bine arăta. Nimeni n-ar trebui să fie atât de chipeș. Deși semăna cu Logan în privința aspectului neîngrijit și al tatuajelor, frumusețea lui masculină era aproape de perfecțiune. Era genul de tip în preajma căruia rămâneam de obicei fără glas. Mi-a făcut un semn din cap, după care a rămas în spatele lui Shannon, care nu era deloc bine dispusă. Și-a pus mâinile pe umerii ei și i-a strâns ușor, în semn de susținere.

— Shannon, ce naiba-i asta? a spus Logan.

— Dacă nu voiai să vin aici, n-ar fi trebuit să mă suni să-mi spui despre faptul că ai o fiică.

I-am aruncat lui Logan o privire întrebătoare.

— Am sunat-o când m-am oprit la benzinărie, a oftat el.

Ochii lui Shannon s-au îmblânzit când ni s-au întâlnit privirile.

— Salut, Grace. Mersi că ești aici. El, a spus ea atingând brațul supermodelului din spatele ei, este logodnicul meu, Cole.

— Încântat de cunoștință.

A întins mâna și am remarcat brățările din piele și ceasul în stil aviator pe care le purta, la fel și inelul mare de argint de pe degetul mijlociu. Era genul *ăla* de bărbat, care pare cool, are tatuaje și își permite să poarte bijuterii. Am încercat să nu roșesc când i-am strâns mâna.

— Încântată!

Am zâmbit timid și m-am întors spre Logan.

Mă privea cu ochii mijiți.

— Înapoi la ce spuneam, s-a răstit Shannon, atrăgând spre ea privirea intimidantă a fratelui ei. Nici să nu te gândești să-ți trimiți puștoaica la ai noștri. Ai face o treabă mult mai bună singur și știi asta.

Logan s-a ridicat.

— De când ești iar antipărinți? Mai întâi, îmi ceri să te conduc eu la altar. Acum, te gândești că sunt un părinte mai bun decât ei? Credeam că am depășit faza.

— Am depăşit? a şoptit Shannon, şi ceva din vocea ei, din ochii ei, m-a făcut să mă încordez.

Cole a simţit acelaşi lucru şi a tras-o spre el, protector.

— M-au abandonat când aveam mai mare nevoie de ei. M-au învinuit pentru ce s-a întâmplat. S-ar putea să fiu amabilă ca să ţin împreună familia, dar nu uit cum s-au purtat. Şi nici tu nu ar trebui. Asta vrei pentru propria ta fiică, Logan?

Dintr-odată am simţit că am în faţa mea o altă fată MacLeod, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Nu cunoşteam detaliile, dar nu eram proastă. Puteam aduna doi cu doi. Se părea că părinţii lor o învinuiseră pentru că fusese atacată, dintr-un motiv inexplicabil. Dar eu trăisem asta pe propria piele şi înţelegeam.

Aş fi vrut să-i întind mâna şi să-i spun toate astea.

Din fericire pentru Shannon, superbul Cole se afla în spatele ei şi duritatea din ochii lui, în timp ce o ţinea de umeri, îmi sugera că ar fi lovit pe oricine ar fi încercat să-i facă rău lui Shannon. Am simţit o durere în piept şi mi-am dat seama, cu tristeţe, că era invidie. Mi-am făcut mustrări de conştiinţă pentru acest sentiment nedrept. Dacă merita cineva fericirea alături de un bărbat bun, atunci era cineva care trecuse prin ce trecuse ea.

— Nu spun că sunt perfecţi, a spus Logan, pe un ton liniştitor. Dar ne-au crescut. Eu nu sunt pregătit pentru asta, droga mea. Abia dacă reuşesc să-mi refac viaţa. Nu sunt gata să fiu tată pentru o adolescentă.

— Atunci pregăteşte-te, l-a sfătuit Shannon, scoţând bărbia în faţă.

Logan s-a uitat urât.

— E uşor să spui asta.

— Hei! s-a auzit vocea lui Cole care îl avertiza, la fel ca şi privirea.

Logan nu s-a lăsat intimidat.

— Lasă-mă cu asta! Aţi dat amândoi buzna aici, cu planuri mari pentru mine în postura de tată, dar eu încerc să vă spun că nu pot.

— Cine eşti tu?

Shannon s-a smuls de lângă Cole, ca să se apropie de fratele ei.

— Fiindcă nu te recunosc!

— Nu poţi veni aici să stabileşti reguli, a avertizat-o Logan, încet. Ştii despre situaţia asta de cinci secunde şi e clar că nu ai avut timp suficient să te gândeşti.

Shannon nici măcar nu a tresărit când fratele ei a dominat-o cu înălţimea lui, tensionat şi furios. Tipa mă impresiona!

— Ştiu ce mi-ai spus la telefon. Ştiu că sunt 99% şanse ca fata asta să fie a ta, că arată ca mine, că e nepoata mea şi că nu am fost acolo pentru ea timp de cincisprezece ani. Ştiu că a trăit cu o drogată pe post de mamă şi că e posibil să fi trecut prin iad. I-a atins braţul, implorându-l: Merită o şansă. Meritaţi amândoi. Şi noi merităm şansa de a avea ceva de spus în problema asta. E rudă şi cu mine.

Logan s-a tras înapoi.

— Nici măcar nu mă asculţi.

— Logan...

N-am mai putut să mă abţin şi am intervenit:

— Avem o problemă mai mare aici.

Toţi trei m-au privit de parcă aveam toate răspunsurile. Am încercat să nu mă înroşesc de jenă, sub tirul privirilor.

— Problema mai importantă pentru Maia e să fie cu tatăl ei, am spus şi m-am uitat în ochii lui Logan. Maia te-a ales, Logan. Dacă o abandonezi când are nevoie de tine... Crede-mă...

Mi-am înghiţit lacrimile, amintindu-mi cum fusesem eu părăsită.

— ...nu va trece niciodată peste asta.

În cameră se făcuse linişte, cuvintele mele fiind perfect înţelese şi, deşi nu eram sigură ce gândeau Shannon şi Cole, ştiam clar la ce se gândea Logan. Întrebarea din ochii lui.

Se întreba dacă fusesem abandonată.

Şi aproape părea să îi pese.

Eram confuză din cauza sentimentului copleşitor că exista o legătură între mine şi Logan. Pentru o clipă, parcă eram doar noi doi în încăpere.

Shannon şi-a dres glasul, iar eu m-am scuturat de sub privirea intensă a lui Logan, care se întorsese spre sora lui. Ea i-a făcut un semn din cap. Logan l-a privit pe Cole, care a făcut şi el un semn.

— Ştii că are dreptate, a spus Cole.

Logan a inspirat adânc.

— Bine. Se pare că e momentul să fac o schimbare. S-a uitat prin living: Trebuie să fac ceva cu locul ăsta şi să transform a doua cameră în dormitor. Şi, la naiba... Trebuie să vorbesc cu Braden. Nu mai pot lucra după programul ăsta.

— Ştii că o să facă totul să te ajute, l-a asigurat Cole.

— Ştiu. Logan s-a uitat la mine: Ştiu şi că te-ai oferit să o laşi pe Maia să stea la tine până când mă lămuresc cu paternitatea şi problemele legale, dar nu trebuie. Înţeleg că am fost cu toţii prinşi de moment, dar ţi-aş cere prea mult.

— Poate sta cu noi, a propus Shannon, părând încântată de idee.

Cole a încuviinţat, cu un zâmbet mic şi tandru.

Mi-am dat seama că-mi ofereau o portiţă. Ce ştiam despre cum să am grijă de o adolescentă? Şi încă una legată de Logan MacLeod? Chiar voiam să mă încurc şi mai tare cu vecinul meu?

Nu, nu voiam.

M-am uitat la perete şi m-am gândit la fata de dincolo de el.

— Chiar nu mă deranjează.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să le pot opri.

— Înseamnă că Maia e aproape de tine, aşa că o poţi vedea oricând doreşti, până lămureşti lucrurile. Iar eu cred..., am ridicat din umeri derutată. Nu ştiu. Pare să fie doar o presupunere, dar...

Nu am terminat, căci nu ştiam să explic ce simţeam.

Logan a făcut-o în locul meu.

— Maia s-a ataşat de Grace.

Privirea lui îndreptată spre mine era blândă, iar eu m-am trezit roşind. Nu mă mai privise niciodată aşa.

— Se simte bine în preajma ei. Cred că se simte în siguranţă.

Deşi Shannon a părut dezamăgită, a zâmbit.

— Atunci, Maia rămâne cu Grace, deocamdată. Mie mi-ar plăcea totuşi să o cunosc.

— Poate mâine, draga mea. Să-i lăsăm timp să se adapteze.

Logan a îmbrăţişat-o pe sora lui:

— Mersi c-ai fost aici, alături de mine.

Shannon l-a îmbrăţişat la rândul ei.

— *De-asta*... ştiu că aşa e corect pentru Maia acum... *De-asta* ştiu că poţi să faci ce trebuie. Ai fost alături de mine mai mult decât a fost vreodată tata, Logan. Poţi face asta. Aşa eşti tu.

Braţele lui s-au strâns în jurul ei şi am simţit cum îmi dau lacrimile. Mi le-am şters repede, dar m-a surprins Cole. Mi-a zâmbit obraznic.

— Ce? am pufnit, atrăgând privirea lui Logan în timp ce-mi ştergeam lacrimile. Sunt foarte obosită, bine? Din cauza asta sunt super sensibilă.

Toţi au zâmbit, iar eu mi-am dat ochii peste cap, întorcându-le spatele. M-am uitat din nou la ei doar ca să le spun la revedere când au plecat. Cole aproape că ieşise pe uşă, iar Shannon tocmai trecuse pe lângă mine când s-a întors brusc şi s-a apropiat de mine.

M-am simţit încordată, dar m-am relaxat când m-a cuprins cu braţele:

— Mulţumesc.

Am îmbrăţişat-o şi eu.

— Cu multă plăcere.

S-a retras, zâmbind. În ochii ei frumoşi licărea speranţa.

— Exact aici trebuia să fie Logan, a şoptit ea şi a plecat, înainte să apuc să-i cer să-mi explice.

Uşa s-a închis după ea şi Cole.

— Ce a spus? a întrebat Logan.

— Doar mi-a mulţumit.

Nu părea convins, dar a lăsat-o baltă.

— Şi acum?

— Haide, am făcut semn spre uşă. Pregătesc cina pentru tine şi Maia.

M-a scrutat din nou.

— De ce faci asta? Pentru Maia sau pentru mine?

Fie că era de vină extenuarea, fie nebunia temporară, m-am trezit împărtășindu-i puțin din povestea mea.

— Fiindcă, într-o anumită măsură, am trecut prin ce trece Maia. Știu cum se simte. Nu a existat nici pentru mine vreun părinte care să *încerce*. Tu încerci și te admir pentru asta. Mi-ar plăcea să vă ajut pe amândoi.

Logan a tăcut atât de mult, încât am început să mă simt prost fiindcă îi dezvăluisem asta despre mine.

— Ar fi mai bine să...

— Ești o femeie bună, Grace Farquhar, m-a întrerupt Logan solemn. Nu voi uita asta.

Neștiind ce să-i răspund și ce să cred despre senzația de plăcere pe care-o simțeam în stomac, am zâmbit strâmb.

— Hm... s-ar putea să nu mai crezi asta după ce o să guști din mâncarea făcută de mine.

Am găsit-o pe Maia în picioare, în living, în fața rafturilor de cărți care se aliniau de-a lungul unui întreg perete.

Era atât de tăcută și de încordată, că Logan și cu mine ne-am dat seama că nu era ceva în regulă, chiar dacă fata stătea cu spatele la noi.

— Maia, ești bine? a spus Logan, ferm.

— Maia?

Ne-a privit peste umăr, cu lacrimi în ochi.

— Ai atât de multe cărți!

Confuză, am încuviințat.

— Îmi place să citesc.

— Dar parcă ar fi o bibliotecă. Sunt toate ale tale.

— Da.

— Și ai o mobilă atât de frumoasă! a făcut ea semn prin încăpere.

Am privit în jurul meu, încercând să mă pun în locul ei. Mă mândream cu casa mea, nu doar fiindcă mă reprezenta, ci și pentru că,

lucrând de acasă, îmi plăcea să fiu înconjurată de lucruri drăguțe. Stilul meu era definit ca un șic dezordonat. Totul era simpatic și comod. Erau multe perne, cuverturi, cărți și obiecte de artă.

— Arată într-adevăr ca un pictorial de revistă, a mormăit Logan, uitându-se în jur uimit.

— O iau ca pe un compliment, am răspuns sec.

— Și e curat, a adăugat Maia.

Lacrimile i-au inundat din nou ochii.

— Așa trăiesc alți oameni. Cu cărți și cu lucruri drăguțe, în curățenie. De ce nu am avut și eu asta? a implorat ea. Eu am iubit-o și ea ar fi trebuit să mă iubească și să-mi ofere asta.

Lacrimile au început să-i curgă nestăvilite și, înainte să ajung eu la ea, Logan a traversat încăperea și a luat-o în brațe.

A lăsat-o să plângă cât vrea, iar eu am stat acolo și am plâns pentru ea.

Dar eram și plină de speranță, fiindcă, doar cu zece minute în urmă, Logan MacLeod fusese un fost pușcăriaș speriat de moarte, iar acum lua atitudine pentru ea, consolând-o fără ca măcar să-i ceară cineva s-o facă.

Era posibil ca ăsta să fie felul de-a fi al lui Logan. Cu siguranță că sora lui așa credea.

Iar pentru binele Maiei, speram să fie adevărat.

— E bine așa? am întrebat, trăgând cuvertura de pe patul din camera de oaspeți.

Maia părea din nou șocată.

— E foarte drăguț.

În camera de oaspeți aveam un pat extensibil din mahon și mobilă asortată. Pereții erau văruiți într-un lila delicat, iar culorile accesoriilor erau negru și argintiu. Îmi plăcea camera și eram bucuroasă că o aveam pregătită.

Cina fusese ciudată. Nici nu mă așteptasem la altceva. Avea să dureze până ce Maia și Logan să se obișnuiască unul cu altul. Logan o

întrebase despre școală și despre pasiunile ei. Ea mormăise ceva despre matematică, fizică și cor, dar fusese nevoie să-i scoatem cuvintele din gură cu cleștele. Cred că totul o șocase puternic.

Și ea și Logan erau extenuați, iar Logan trebuia să plece devreme, ca să se pregătească de muncă. Era doar ora 20:00, dar Maiei i se închideau pleoapele, așa că insistasem să se pregătească de culcare.

Aveam multe de făcut a doua zi și aveam cu toții nevoie de odihnă.

Și-a lăsat geanta de școală pe podea și i-am dat o pijama curată.

— Deocamdată, poți purta asta. Mâine trebuie să facem cumpărături. Vom lua doar câteva lucruri, până când...

Nu am încheiat, neștiind cum să continui propoziția fără să par insensibilă.

— Până când Logan primește rezultatele testului de paternitate, a terminat Maia pentru mine. E OK. Nu sunt proastă. Știu că ar fi o nebunie să cred că vreunul dintre voi ar cheltui prea mult cu mine, iar la final să se dovedească faptul că nu sunt copilul lui.

— Cred că știm amândouă că ochii ăștia ai tăi și fața ta sunt teribil de asemănătoare cu ale surorii lui, iar șansele înclină puternic spre a fi fata lui Logan. Dar asta nu înseamnă că totul o să fie așa și din punct de vedere legal. Suntem precauți fiindcă altfel nu ai putea locui cu el, iar eu vreau să fii pregătită și pentru situația asta.

Buza de jos a început să-i tremure, dar a încuviințat și s-a așezat pe pat.

— De ce mă ajuți, Grace? Adică, tu și Logan nu sunteți împreună și din întrebările pe care ți le-a pus la cină nici nu cred că vă cunoașteți prea bine.

Am oftat și m-am așezat lângă ea.

— Sincer?

— Răspunsul la întrebarea asta e mereu „da".

— OK! Am notat, am zâmbit eu. Adevărul este că Logan s-a mutat aici cu doar câteva luni în urmă și mai mereu ne-am certat. Dar eu nu cred că e băiat rău. De fapt, sunt convinsă că e un om bun.

M-am gândit la toate femeile acelea din viața lui. *Mă rog, în majoritatea timpului.*

— Dar, mai ales, fac asta pentru tine.

— De ce? Nici nu mă cunoști.

— Fiindcă eu am fost în situația ta: am căutat o familie fiindcă cea în care mă născusem m-a dezamăgit într-un fel care nu se poate ierta.

Ea s-a uitat lung la mine, cu ochii aceia înțelepți.

— Te-au rănit.

— Mi-am făcut o familie nouă aici, cu prietenii mei. Vreau același lucru pentru tine.

S-a așternut tăcerea, dar de data asta într-un fel plăcut care s-a amplificat când Maia s-a întins peste pat și și-a strecurat palma în mâna mea.

CAPITOLUL 7

— Nu am neapărat nevoie de asta.

Maia mă privea cu ochii ei mari, triști, din cabina de probă.

— E drăguță, am spus arătând spre rochia pe care o probase și care venea foarte bine cu ghetele ei grungy. Ar trebui să o luăm! Mi-am atins poșeta și i-am amintit: Avem cardul lui Logan.

A privit în pământ.

— Nu vreau să fie supărat dacă cheltuim prea mult.

Mă distrasem atât de bine cu Maia în acea dimineață, pregătindu-i micul dejun, luând-o la cumpărături, încât uitasem pe moment cât de înspăimântător și de derutant era, probabil, pentru ea. Faptul că inițiase toată această schimbare în viața ei nu însemna că nu era speriată că totul s-ar fi putut anula.

— Logan n-o să se supere. Abia dacă am cumpărat câte ceva. Știe că ai nevoie măcar de garderoba pentru o săptămână. Asta și facem.

A dat din cap aprobator, dar nesigură pe ea, apoi am cumpărat rochia, o pereche de blugi și câteva bluze. S-a schimbat de uniformă

cu haine noi. După aceea, am dus-o de pe strada Princes pe aleea care traversa Calton Hill, unde puteam avea liniște.

Mă trezisem la 5:00 dimineața, în zgomotul ceainicului care fierbea. Maia era în bucătărie și își făcea un ceai, țopăind de pe un picior pe altul, agitată. Avea ochii roșii și mi-a spus că abia dacă reușise să doarmă. M-am gândit că cea mai bună idee era să o scot în oraș. Logan îmi dăduse cardul lui de credit înainte să plece la muncă, cu o seară înainte, iar eu am crezut că Maia era la fel ca toate adolescentele și că shoppingul o va face să se gândească la altceva.

Nu fusese așa.

Îi roiau atâtea gânduri prin minte, încât, practic, aproape că le auzeam zumzetul peste traficul aglomerat al orașului.

— Poți vorbi cu mine, am anunțat-o. Dacă vrei să discuți despre ce s-a întâmplat când erai acasă. Înțeleg dacă nu ești încă pregătită. Vreau doar să știi că sunt aici.

A privit orașul, și, pentru o clipă, am crezut că nu-mi va răspunde. Însă în cele din urmă a zis:

— Poate vrei să-mi spui mai multe despre tine?

Mi-am dat seama că, din câte știa Maia, eram o nebună care-și asumase îngrijirea ei. Nu credeam că asta gândea, dar îi înțelegeam ezitarea. Era disperată să scape de mama ei, iar asta însemna să-și asume riscul de a locui cu mine.

— Sigur. Așa e corect. Ce ți-ar plăcea să știi?

S-a uitat la mine.

— Ești editor? Lucrezi pentru o editură?

— Nu. Sunt freelancer, adică fac editare pentru autori care se publică singuri, dar mă ocup și de lucrări academice.

— Câștigi mult? Ai lucruri drăguțe.

Am zâmbit pieziș la întrebarea ei curioasă.

— Câștig destul. Majoritatea lucrurilor drăguțe sunt chilipiruri, iar câteva piese sunt dintr-o viață trecută.

S-a încruntat.

— Asta ce înseamnă?

Deşi era un subiect de care de obicei mă feream, ştiam că, dacă îi câştigam încrederea, trebuia să-i arăt că şi eu aveam încredere în ea.

— Părinţii mei au mulţi bani.

Am privit-o procesând informaţia.

— Dar nu mai vorbeşti cu ei, a dedus ea.

— Nu.

— Pot să întreb de ce?

— Da, poţi, i-am zâmbit cu blândeţe.

S-a înroşit puţin şi am privit în altă parte.

— Nu e ceva despre care vorbesc de obicei, dar... părinţii mei nu sunt foarte de treabă.

— De când nu mai vorbeşti cu ei?

Am privit-o, întrebându-mă de ce voia să ştie atât de multe.

— Sunt vreo şapte ani. Am mers la facultate în Edinburgh şi, când am terminat, m-am întors la Londra. Am încercat să fac parte din familie, dar... să spunem că mă simţeam mai bine în Edinburgh, cu prietenii pe care mi-i făcusem. O vreme am locuit într-un apartament cu câţiva dintre ei, dar apoi au început să se cupleze şi să se logodească. Însă la vremea aceea aveam deja clienţi stabili şi făceam bani serioşi cu editarea, aşa că mi-am găsit apartamentul de pe strada Nightingale.

Maia s-a oprit brusc şi m-am oprit şi eu, privind-o întrebătoare.

— Deci ai făcut asta, a spus încet.

În tonul ei se simţea uimirea.

— Ţi-ai făcut singură o viaţă în afara familiei. Ai reuşit.

— Da. Am reuşit. *Şi vei reuşi şi tu.*

Ochii ei s-au mărit şi s-au luminat, dar în ei se citea ezitarea.

— Pot să întreb ce a făcut familia ta atât de oribil?

Am privit oraşul pe care-l iubeam şi am oftat.

— Poate altă dată.

Când Maia nu a mai zis nimic, m-am uitat repede la ea, temându-mă că-i rănisem sentimentele. De fapt, zâmbetul ei trist însemna că mă înţelege.

* * *

— V-ați mișcat repede!

Logan era aplecat peste balustrada casei scărilor, privindu-ne cum urcam treptele. Am ridicat privirea spre el și zâmbetul mi-a dispărut când am văzut că arăta la fel de extenuat ca Maia.

— Se pare că Maiei nu-i prea place la shopping, i-am zâmbit eu ironic când am ajuns pe palier, arătându-i sacoșele. A trebuit s-o oblig.

S-a îndreptat de spate, privind sacoșele și apoi pe Maia.

— Ți-ai luat tot ce-ți trebuia?

Maia a încuviințat, timidă.

Chiar îi luasem *tot* ce-i trebuia. Haine, lenjerie, încălțăminte, articole de toaletă.

Logan s-a întins după sacoșele pe care le ducea Maia.

— Dă-mi voie să te ajut!

Am zâmbit la felul în care ea îi cerceta fiecare mișcare, cu ochi mari și rotunzi, complet fascinată, după care am descuiat ușa apartamentului. M-au urmat înăuntru, în camera de oaspeți, iar eu am lăsat sacoșele pe patul Maiei. Logan a făcut la fel, apoi a privit prin cameră.

— E drăguț. Îți place aici, Maia?

— E foarte drăguț, a fost ea de acord, vorbind încet.

— Ah, uite.

Am căutat în poșetă, am scos cardul de credit și i l-am dat lui Logan. Privirile ni s-au întâlnit, iar el mi-a zâmbit în felul caracteristic. Am început să râd.

— Nu te speria! Am fost cuminți.

Zâmbetul lui s-a transformat într-unul obosit, iar eu mi-am ignorat mica tresărire din capul pieptului.

— Sunt convins. Ați luat prânzul? Mă gândeam să vă scot în oraș.

— Nu am mâncat. Dar știi ce? Eu am de lucru. De ce nu o scoți pe Maia?

Ne-am privit iar și acea tresărire a fost de zece ori mai puternică, văzându-i sclipirea de recunoștință din ochi.

— Sună minunat. Ce zici, Maia?

A încuviințat și am văzut cum încerca să-și calmeze emoțiile, cum făcuse și cu o zi înainte, când venise Maia. *Doamne, ieri a fost asta?*

— Ce ți-ar plăcea? a întrebat Logan, conducând-o afară din cameră.

— Păi... un cheeseburger?

— Ah, genul meu de mâncare. Știu de unde să luăm burgerul perfect.

— Distracție plăcută! le-am urat.

Maia mi-a făcut cu mâna din ușă, iar Logan și-a ridicat bărbia spre mine, gest care, am presupus, era un fel de „la revedere" în stil macho. Când s-a închis ușa după ei, mi-am mușcat buza.

Ce naiba făceam eu aici?

— Ce naiba faci? a urlat Aidan.

Am tresărit și mi-am îndepărtat telefonul de ureche.

— Grace? Grace!

— Sunt aici, m-am răstit. Nu mai urla, că-mi spargi timpanul!

— Țipam la un coechipier care se poartă ca un imbecil, a spus. Scuze! Sunt în vestiar. Dar ar trebui să țip și la tine. N-ai vrea să-mi explici la ce naiba te-ai gândit când ai crezut că e o idee bună să primești la tine-n casă o fată fără adăpost, străină, care ar putea sau nu să fie fiica vecinului tău enervant?

Hotărâsem că era cel mai bine să-l sun pe Aidan și să-l pun la curent cu situația mea actuală, fiindcă avea să fie supărat pe mine dacă afla mai târziu. Cu toate acestea, acum îmi regretam decizia.

— Păi, când o spui așa, pare o nebunie.

— Chiar este o nebunie!

— Aveau nevoie de ajutorul meu.

Aidan a mormăit ceva.

— O să vin să-i cunosc și eu.

M-am încruntat.

— Nu cred că e o idee bună. Maia e și-așa copleșită de toată situația.

— Îmi pare rău că fata asta trece prin așa ceva și cred că e minunat că vrei să ai grijă de ea, însă eu am grijă de tine. Ajung în scurtă vreme la tine, să-i cunosc. Fără discuție.

Am zâmbit, fiindcă nu era așa rău să aibă cineva grijă de mine.

— Bine. Dar nu-ți dau de mâncare.

A tăcut un moment.

— Dar o să-mi fie foame.

Am pufnit, știind că se bosumfla ca un băiețel la celălalt capăt al firului.

— Bine. O să te hrănesc.

— Simți ceva pentru tipul ăsta? Despre asta e vorba?

Am înghețat la întrebarea lui Aidan, cu tava fierbinte din cuptor în mână.

— Ce?

— De ce nu pui jos rulourile cu cârnați înainte să-mi răspunzi?

Aidan venise imediat după antrenament, iar eu pregătisem ceva de mâncare — rulouri cu cârnăciori și mini samosa — cât timp erau plecați Logan și Maia.

Nu mă așteptasem să-mi pună o întrebare la care nu știam răspunsul.

După ce am pus jos tava fierbinte, mi-am scos mănușile de bucătărie și m-am întors să le pun deoparte, ca să nu trebuiască să-l privesc pe Aidan în ochi.

— Nu-i așa. Oricât pare de iinposibil, cred că Logan și cu mine suntem acum prieteni.

— Doar prieteni?

Am râs, dar chiar și mie îmi suna fals.

— Firește. M-am întors să-l privesc: Aidan, nu sunt deloc genul lui.

— Nu asta te-am întrebat, a zis și s-a aplecat peste blat. Nu vreau să suferi.

— Oh, n-o să sufăr, i-am alungat eu grijile. Nici el nu e genul meu.

Am ignorat cu încăpățânare amintirea visului pe care-l avusesem despre el sau faptul că, de fiecare dată când îmi zâmbea din colțul gurii, simțeam o săgeată de plăcere dureroasă în piept. Nu știam dacă însemna ceva, dar știam că aveam să ignor toate astea.

— Îl ajut pe vecinul meu, atât. Și o ajut pe Maia. Cred că vei înțelege când o s-o cunoști.

Am început să pun mâncarea în farfurii, iar Aidan a rămas tăcut până m-am așezat lângă el.

— Ce vrei să spui?

Mi-am lăsat capul într-o parte, gânditoare.

— Îmi amintește de cum eram eu.

A zâmbit.

— Atunci sunt convins că merită tot efortul de care ești capabilă.

I-am zâmbit și eu, cu recunoștință, apoi l-am pus la curent cu situația.

Curând am auzit ușa din față deschizându-se și am ciulit urechile când am auzit-o pe Maia chicotind. M-am simțit ușurată. Trebuia să recunosc că-mi fusese teamă pentru ea și pentru Logan — mă tot întrebasem dacă putuseră să depășească stânjeneala și să se bucure împreună de prânz. După cum chicotea Maia, probabil că totul mersese bine.

— O întreb pe Grace, l-am auzit pe Logan spunând. Mă va susține.

Am zâmbit când am văzut cum ridicase Aidan din sprâncene și am strigat:

— Să te susțin cu...?

— Cu muzica de la...

Logan a amuțit brusc când el și Maia au intrat în bucătărie. S-a uitat la Aidan cu ochii mijiți. Când am privit-o pe Maia, am constatat că era oglinda tatălui ei.

Mi-am înăbuşit râsul.

— El este prietenul meu, Aidan Ramage.

— Jucătorul de rugby.

Tonul lui Logan era bănuitor.

— Jucător de rugby? a întrebat Maia, încet.

— Aidan joacă pentru Scoţia, i-am explicat eu. E unul dintre prietenii despre care ţi-am povestit. Suntem amici din primul an de facultate.

Aidan se ridicase şi se uita la Logan şi la fiica lui.

— Aidan, ei sunt Logan MacLeod şi Maia.

— MacLeod, a completat Logan. Maia mi-a spus că numele ei de familie e tot MacLeod.

— Dar asta... m-am încruntat eu. Înseamnă că numele tău apare pe certificatul de naştere?

— Aflu mâine. Mă duc la biroul de înregistrări de pe strada Princes.

— Încântat, l-a întrerupt Aidan. Înţeleg că avem o situaţie interesantă.

Logan l-a cercetat cu atenţie, pe îndelete, stânjenitor.

— E o chestiune de familie.

Aidan a ridicat din umeri, fără să fie deloc intimidat şi nici jignit.

— Grace e implicată, iar Grace face parte din familia *mea*, a spus el.

Ştiam că Logan înţelege, dar nu părea prea încântat. Maia îşi muşca buza de jos, privindu-l pe Aidan de parcă acesta ar fi fost gata să ne răpească totul. Unul dintre motivele pentru care îl iubeam pe Aidan era că înţelegea foarte repede totul. A zâmbit dezarmant spre Maia şi ea s-a înroşit până în vârful urechilor.

— Voiam doar să mă asigur că Grace e în regulă.

Privirea i-a alunecat iar spre Logan.

Umerii acestuia au părut să se mai relaxeze.

— Înţeleg. Nu am vrut să te jignesc.

Aidan a zâmbit pieziș:

— Nu m-ai jignit.

— Ați avut un prânz plăcut? am spus, schimbând subiectul, înainte să mă sufoce testosteronul din aer. Ai mâncat cheeseburger?

Maia a încuviințat.

— Apoi am mers la Muzeul Național de pe strada Chambers, fiindcă nu mai fusesem.

Am ridicat din sprânceană spre Logan:

— Mâncare bună și o excursie la muzeu. Pe cine încerci să impresionezi?

A zâmbit la tachinarea mea.

— Poate sunt pasionat de cultură și vreau să împărtășesc cu cineva această pasiune.

— Da, ești plin de surprize, am spus, sarcastică.

— Nici n-ai idee, mi-a zâmbit el într-un fel care m-a lovit drept în stomac, iar eu am clipit, uimită. Maia, hai să mergem la mine și să-i lăsăm pe Grace și pe prietenul ei să discute.

— Rămâneți, i-a încurajat Aidan. Eu oricum plec curând.

Maia a fost prima care s-a îndreptat spre blatul din bucătărie. Am văzut-o aruncând o ocheadă spre gustările pe care nu le mâncaserăm încă.

— Servește-te, draga mea!

— Cu plăcere.

Logan a trecut pe lângă mine, începând să caute farfurii în dulapuri. A scos câteva și a împins una spre Maia. Imediat au început să mănânce.

Am chicotit.

— Nu v-a ajuns cheeseburgerul?

Logan m-a privit cu coada ochiului, cu o expresie care spunea „Sunt bărbat".

Maia a chicotit, cu gura plină. Când m-am uitat la ea, a ridicat din umeri:

— Mie chiar mi-e foame.

— Asta fiindcă ești...

Logan s-a oprit brusc, părând dintr-odată deranjat.

Am tăcut, știind cu toții că era să spună „fiica mea".

— Hei, nu mâncați tot, a spus tare Aidan, întrerupând tăcerea. Am venit de la antrenament și mor de foame.

Logan a profitat și a început să-i pună întrebări despre rugby. Aidan a răspuns apoi chiar și unor întrebări puse de Maia.

Ceva mai târziu, când Aidan a trebuit să plece, l-am îmbrățișat cu putere. Îmi amintise din nou de ce îl adoram.

— Te iubesc la nebunie, i-am spus.

— Și eu te iubesc, Grace, a spus el morocănos.

I-am dat drumul cu regret și el a ieșit.

— E un fost iubit?

M-am întors, surprinsă de Logan, care apăruse pe hol.

Am clătinat din cap, fiindcă, practic, nu era. O dată nu se punea.

— Nu. E ca și cum ar face parte din familie. Și e logodit cu o femeie de care e îndrăgostit nebunește.

Logan a procesat totul, apoi a ridicat din umeri.

— E un tip de treabă. Mă bucur să știu că are cineva grijă de tine.

— Mersi, am spus, uimită de comentariul lui.

Și-a dres glasul:

— Mda, oricum... voiam să-ți cer părerea.

— Te ascult.

— Shannon vrea s-o vadă pe Maia diseară, dar eu nu sunt sigur că e o idee bună, încă.

Îmi plăcea că era atât de preocupat de sentimentele ei. M-am îndreptat spre el și l-am atins ușor pe braț.

— Ai încredere în instinctele tale, Logan.

— Mă gândesc că ar trebui să așteptăm până sunt gata rezultatele.

— Aș spune același lucru.

A încuviințat.

— O sun.

M-am îndepărtat, dar el mi-a rostit numele, oprindu-mă. Am privit peste umăr.

— Mersi pentru tot.

Încă o dată, recunoștința din ochii lui m-a atins. De fapt, am simțit o atracție atât de puternică față de el, încât am putut doar să murmur „cu plăcere", înainte să trebuiască să mă îndepărtez. Am închis ochii și m-am rugat la Dumnezeu ca îngrijorarea lui Aidan să fie nefondată.

Chestia asta cu Logan și cu Maia... oare aveam să *sufăr* în final?

În ce Dumnezeu mă băgasem?

CAPITOLUL 8

În dimineața următoare, Logan era la ușa mea, ținând un plic gros. Avea chipul marcat de neliniște.

— A sosit kitul de paternitate.

M-am dat la o parte ca să-l las să treacă.

— Va fi totul bine, l-am asigurat.

Nu mi-a răspuns. Era prea concentrat să ajungă la Maia. L-am urmat în bucătărie, unde ne-am oprit amândoi când am văzut-o pe Maia în noua ei pijama, mâncând cu lingura cereale și ținând în cealaltă o carte din biblioteca mea. Practic, avea nasul vârât între pagini.

Descoperisem că Maia îmi semăna în mai multe privințe. Dacă eu eram acaparată de o carte, lumea din jurul meu înceta să existe. În dimineața asta, când Maia intrase în bucătărie cu un roman *young adult* în mână, abia dacă mormăise un „bună dimineața", în timp ce eu îi pregăteam un bol cu cereale și un pahar cu suc de portocale.

— Maia, a spus Logan.

Cum fata nu i-a răspuns, el m-a privit ridicând din sprâncene.

— Citește, i-am spus, de parcă asta explica tăcerea ei.

Logan m-a privit lipsit de expresie. Am oftat şi m-am îndreptat spre Maia, luându-i cu blândeţe cartea din mână.

S-a uitat la mine, derutată.

— A venit Logan, am spus.

— Ah! S-a răsucit pe scaun şi i-a zâmbit: 'Neaţa!

Logan i-a zâmbit şi el.

— E bună cartea?

— Ce?

Maia s-a încruntat, înainte să priceapă:

— Ah, da. Am împrumutat-o de la Grace. E grozavă.

— Îmi pare rău că te deranjez din citit, draga mea.

Logan s-a aşezat pe scaunul de lângă ea, iar eu m-am apucat să-i fac o cafea, ca să-l ajut să treacă peste momentul important.

— Dar a sosit kitul de paternitate. Trebuie să luăm o mostră din interiorul obrazului, ca să o trimit cu restul testului.

Maiei i-a căzut lingura în castron.

— OK. Cât timp va dura? Până primim rezultatele?

— Le trimit chiar azi. Firma la care am apelat are un timp de aşteptare de patruzeci şi opt de ore, aşa că vom şti curând.

Am privit-o cu atenţie, întinzându-i cafeaua lui Logan. Fata era foarte palidă.

— Maia, totul va fi bine, am spus.

M-a privit cu lacrimi în ochi.

— Ar trebui să mă spăl pe dinţi mai întâi.

A luat pachetul de plastic pe care i-l întindea Logan, cu tamponul de vată în interior. De îndată ce a dispărut, Logan a luat o gură mare de cafea.

— Mersi, a murmurat, punând cana jos. Este... S-a uitat la uşă: Părea îngrozită. Plângea, aproape. Ce se petrece? Credeam că-şi doreşte asta.

— Exact! am spus şi m-am strecurat pe scaunul pe care stătuse Maia. Logan, nu se teme că eşti tatăl ei. Se teme că s-ar putea să nu fii.

A căzut pe gânduri, iar maxilarul i s-a relaxat, încet.

— Dar tu? am întrebat. Cum te simți?

— Ce-o fi, o fi, a ridicat el din umeri.

— Logan, l-am apostrofat. Porcăriile macho nu funcționează cu mine.

A ridicat din sprânceană.

— Porcăriile macho?

— Da. Le adulmec de la o poștă.

A privit în cana de cafea, de parcă ar fi găsit acolo răspunsul.

— În ultimii ani am avut parte de multe suișuri și coborâșuri, pe care am învățat să le accept. Pot învăța să mă descurc și cu asta. E o schimbare de stil de viață.

Mi-a aruncat o privire obosită:

— A trebuit s-o rup cu americanca.

Ignorând senzația ciudată de satisfacție, am încercat să fiu nonșalantă.

— De ce?

— Nu era o treabă serioasă între noi, iar acum m-ar distrage de la ce am de făcut. Trebuie să mă concentrez la Maia.

Ochii lui violeți s-au întunecat.

— Haide, Grace. Știm amândoi că testul va confirma că e fata mea. Viața mea, așa cum a fost până acum, s-a terminat. Îmi iau un angajament față de fetița asta și vorbesc serios. Ce fel de ticălos și-ar supune copilul caruselului de femei care au intrat și au ieșit din viața mea în ultimele luni?

Nu știam ce să spun ca să-l fac să se simtă mai bine, fiindcă adevărul era că viața lui, așa cum se obișnuise el s-o ducă, se *încheiase*. M-am ridicat să-i mai torn cafca și, când am trecut pe lângă el, l-am strâns de umăr.

— Ești un tip de treabă, Logan MacLeod.

Toate acele momente ar fi pierdute în timp... asemenea lacrimilor în ploaie.

Propoziția încă mă obseda. Mi-am mușcat buza, întrebându-mă de ce naiba mă fascina. În timp ce Maia păruse perfect mulțumită să se ghemuiască în camera de oaspeți, citindu-și cartea, eu mă apucasem

de treabă. Trebuia să-i trimit autorului manuscrisul în câteva zile, iar eu parcurgeam părțile pe care le subliniasem ca să le studiez iar.

Zgomotul ușii de la intrare închise brusc m-a făcut să tresar.

— Sunt eu! a anunțat Logan.

— Aici, în spate!

Ochii mi s-au plimbat prin dormitor. Din fericire, nu aveam niciun obiect de lenjerie stânjenitor la vedere. Ceea ce era bine, fiindcă Logan a intrat imediat și s-a postat în spatele meu, cu mâinile pe spătarului scaunului de la computer.

— Cum a mers? l-am întrebat, ridicând capul ca să-l privesc.

Era prea ocupat să se încrunte la computerul meu ca să-mi răspundă.

— *Toate acele momente ar fi pierdute în timp... asemenea lacrimilor în ploaie.* De ce ai subliniat chestia asta pe ecran?

Mi-am închis laptopul.

— Fiindcă mă irită ceva la fraza asta.

— Ai căutat-o pe Google?

— Nu, am zis și m-am încruntat. De ce?

— Fiindcă e un citat din *Blade Runner*.

Am avut o revelație.

— Oh, Doamne, așa este!

M-am uitat la el, iritată.

— Ultimul lucru de care am nevoie acum e un autor care încearcă să plagieze filmele-cult.

A zâmbit și s-a dat înapoi, așezându-se la capul patului meu. Am lăsat deoparte gândurile la autorul meu și la cum aveam să soluționez problema — în fond, poate fusese un accident.

— Logan, cum a fost?

A oftat din greu și a vârât o mână în jachetă. A scos o hârtie pe care mi-a dat-o. Era o copie a certificatului de naștere al Maiei. Am citit-o rapid.

— Logan. *Chiar* apari ca tatăl ei, aici. M-am uitat la el, încântată. Îți dai seama că asta înseamnă că ai drepturi legale acum, nu?

— Serios?

Ne-am întors și am văzut-o pe Maia sprijinindu-se nesigură de ușă.

— Asta e bine, nu?

— E bine, draga mea.

Logan s-a uitat la mine, iar eu am simțit că venise ca să discutăm sau poate să se plângă, dar cu siguranță nu voia să facă asta cu Maia de față. Din ce văzusem deja, n-ar fi dorit ca fata să creadă că era îngrijorat. Și-a lovit palmele de genunchi și s-a ridicat.

— Vrei să ieșim puțin înainte să plec la muncă? Să vedem un film sau ceva? Am putea s-o lăsăm pe Grace să lucreze.

Ochii Maiei s-au luminat.

— Da, bine, sună minunat.

Mi-a făcut repede cu mâna și s-a grăbit să-și ia pantofii și geaca.

L-am privit pe Logan, care aștepta în ușă.

— Totul va fi bine.

Colțurile gurii lui s-au lăsat în jos când a spus:

— Dacă o repeți de suficiente ori, poate se adevereşte.

Am reușit să lucrez doar vreo două ore, fără prea mare eficiență. M-am tot străduit să mă concentrez, dar chipul lui Logan îmi apărea în fața ochilor de nenumărate ori. Se lupta cu un curent puternic și tot ce voiam să fac era să mă întind și să-l ajut să ajungă la mal. Dar asigurările mele nu păreau să ajute. Păreau lipsite de sens.

Am fost trezită din reverie de un apel telefonic. Era Chloe, care mă suna ca să mă certe.

Aidan îi spusese totul.

— Ești nebună?

Ieri aș fi spus nu. Astăzi...

— Posibil.

Chloe a oftat:

— *Știam* eu că simți ceva pentru el.

Am negat imediat.

— Sentimente. Pfff... De-abia îl cunosc. Fac asta pentru Maia.

— Pe care de-abia o cunoști. Trebuie s-o întâlnesc.

— Nu, m-am răstit, simţind că mi se declanşează instinctele de mamă care-şi apără puii. Am încercat să nu acţionez doar pe baza lor, îmblânzindu-mi vocea când am continuat: *Vrei* s-o întâlneşti pe Maia. E o diferenţă. Nu pot lăsa să se întâmple asta acum, Chloe. Nu încă. Fata trece printr-o schimbare uriaşă. Nu vreau să o copleşesc mai mult decât e deja, mai ales prezentându-i pe membrii familiei mele bine intenţionaţi, dar foarte bănuitori.

— Exact, a spus Chloe. *Fac parte* din familie. E de datoria mea să mă asigur că nu eşti luată de fraieră.

— Da, Aidan a spus acelaşi lucru.

— Că veni vorba... *el* a cunoscut-o pe Maia.

— Practic, m-a luat prin surprindere. În plus, fără supărare, dar Aidan e mult mai diplomat decât tine.

A pufnit, arogantă:

— Voi încerca să nu mă simt jignită.

— Chloe!

M-am străduit să găsesc cuvintele potrivite:

— Ai o personalitate puternică, iar Maia... ei bine, nu. E speriată şi...

— Pricep, m-a întrerupt, oftând exagerat. Dar, dacă vei suferi, să ştii că sunt pusă pe spart capete.

Am chicotit:

— Voi avertiza toate părţile implicate.

— Crezi că glumesc, dar vorbesc serios, Grace. Tu, mai mult decât orice persoană pe care o cunosc, meriţi blândeţe şi respect. Dacă-i prind pe oamenii ăştia că se folosesc de tine, intervin.

— Crezi că i-aş ajuta dacă ar fi genul acela de oameni?

— Cred că nu, dar...

— Chloe! am oprit-o eu. Te iubesc.

A oftat iar.

— Şi eu te iubesc. Sună-mă când e OK să o cunosc.

Am râs, mai recunoscătoare ca niciodată.

— Aşa o să fac.

Am închis și m-am uitat la telefon, dorind să pot găsi o cale mai bună de a-mi asigura prietenii că eram bine și că nu făceam o greșeală ajutându-i pe Maia și pe Logan.

— Prietenii tăi sunt îngrijorați.

Am tresărit. M-am răsucit și am dat de Maia, care se afla în ușa dormitorului, cu geaca pe ea. Se întorsese de la film. Era singură, așadar, am presupus că Logan se pregătea să meargă la muncă și era la el în apartament.

— Maia, mi-am dus eu o mână la piept, dorindu-mi ca inima să-mi bată mai încet. Draga mea, nu e frumos să tragi cu urechea.

Și-a îndreptat umerii, sfidătoare.

— Mi-am auzit numele. Și, imediat, a renunțat la tonul sfidător: Prietenii tăi nu mă vor aici, nu?

Era o fată care nu se simțea dorită de nimeni, de multă vreme. Nu era o problemă mică pentru ea. Am făcut un semn spre scaun, iar ea s-a apropiat încet. După ce a luat loc, m-am așezat și eu în fața ei, la capul patului.

Maia s-a uitat la mine cu ochii ei violeți și triști, iar eu nu mi-am dorit decât să șterg toate umbrele din ei.

— Prietenii mei au doar grijă de mine, așa cum încerc să am și eu grijă de tine. Vor înțelege de ce fac asta imediat ce te vor cunoaște.

— Dar tu nu mă cunoști, s-a încruntat ea.

— Așa este, am zâmbit eu la cât de directă fusese. Dar, uneori, întâlnim oameni de care ne atașăm imediat. Există o legătură pe care nu o poți explica. Pur și simplu, există.

— Și asta se-ntâmplă și cu noi? m-a întrebat Maia, cu ochii luminându-i-se de speranță.

Am simțit o mică durere în piept pentru ea.

— Da. Asta se-ntâmplă și cu noi.

Ceva nu-mi plăcea, mă făcea să mă simt inconfortabil.

— Nu te-ai mai simțit niciodată legată de un prieten... de prieteni... până acum? Nu mi-ai vorbit despre nimeni pe care să-l fi lăsat în urmă după ce ai venit aici.

Maia s-a întristat brusc.

— Prietenii vor să ştie totul despre tine, iar eu nu puteam să le spun despre Maryanne sau să-i invit la mine acasă. Era mai uşor să fiu singură decât să înfrunt întrebările lor. Însă asta nu m-a ajutat să reuşesc să ascund totul, pentru că toţi copiii din zonă ştiu despre Maryanne şi au spus la toată lumea. Sunt foarte puţini cei care vor să-şi petreacă timpul cu fiica unei drogate.

Singurătatea profundă a Maiei m-a şocat.

M-a sufocat.

M-a făcut să-mi doresc să mă întorc la nenorocita ei de mamă şi s-o scutur bine.

Mai mult decât orice însă, eram surprinsă de Maia. Nu avusese susţinere, încurajare, din partea nimănui, din câte îmi dădeam seama, şi totuşi reuşise să găsească suficient curaj ca să vină aici şi să-i vorbească lui Logan. Nu avea decât cincisprezece ani şi-şi luase destinul în propriile mâini. N-aş fi fost atât de curajoasă când eram de vârsta ei.

Am simţit lacrimi în ochi, mândră de ea într-un fel inexplicabil.

— Eşti o persoană remarcabilă, specială, Maia MacLeod. Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună altceva. Şi, indiferent de ce se petrece mai departe, să nu fii niciodată ruşinată să-i laşi pe oameni să te cunoască. Meriţi ca toţi ceilalţi să te cunoască.

Maia m-a privit, cu ochii mari de surprindere. Şi a izbucnit în lacrimi.

M-am ridicat şi am îmbrăţişat-o strâns, iar ea a suspinat la mine în braţe. Mi-a trebuit toată stăpânirea de sine ca să nu încep să plâng împreună cu ea.

Atunci mi-am dat seama că această copilă îmi cucerise sufletul într-un timp foarte scurt. Viaţa mea se schimbase. Ştiam că, indiferent ce se petrecea cu Logan, nu aveam să abandonez legătura cu Maia. Dacă avea nevoie de o familie, voiam să fiu eu familia ei, aşa cum Chloe şi Aidan se oferiseră să fie familia mea.

CAPITOLUL 9

— Maia, sunt tatăl tău.

Logan se afla în livingul meu, cu o hârtie în mână, uitându-se la Maia cu o expresie atentă, împărtășind vestea care schimba vieți.

Era a doua zi de dimineață după ce Maia plânsese la mine în brațe, iar eu tocmai îi făcusem o ceașcă de ceai, după ce luaserăm micul dejun împreună. Logan intrase în apartament și, fără nicio introducere, ne anunțase rezultatul testului de paternitate.

Cana Maiei i-a tremurat în mână, iar eu m-am întins să i-o iau, cu blândețe.

— Asta ce înseamnă? a întrebat.

Culoarea îi urcase în obraji, iar întregul chip îi strălucea, în așteptare.

Logan nu a ținut-o în suspans.

— Înseamnă că, ținând cont de asta și de certificatul de naștere, am drepturi legale ca tată al tău. Am de gând să le pun în aplicare. Merg azi la mama ta să-i spun că te muți la mine. Dacă vrea să

discutăm despre asta, o vom face. Dacă se împotrivește, n-are decât, dar nu o să cedez.

— Serios? a șoptit Maia, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Maia, te-a ascuns de mine timp de cincisprezece ani, a spus el, cu o privire hotărâtă. Și, din câte văd, nu s-a purtat frumos cu tine. Acum, e rândul meu. Nu-ți pot promite că voi fi foarte priceput, dar voi face tot ce pot ca următorii cincisprezece, treizeci, cincizeci de ani să fie mai buni pentru tine decât au fost primii cincisprezece.

În timp ce eu încercam să nu plâng auzind discursul lui Logan, Maia s-a aruncat spre el. El a rămas uimit pentru o clipă, când ea l-a înconjurat cu brațele și și-a îngropat fața la pieptul lui. Câteva clipe mai târziu, a cuprins-o și el și a ținut-o strâns.

A trebuit să privesc în altă parte, ca să nu mă înăbușe plânsul.

— Grace!

M-am uitat la ei și am văzut-o pe Maia, care se îndepărtase de tatăl ei, aproape jenată de izbucnirea de afecțiune. Logan a observat și și-a pus brațul în jurul umerilor ei, trăgând-o lângă el. Ea a zâmbit cu timiditate, dar el s-a întors spre mine, așa că nu a remarcat privirea afectuoasă a Maiei pentru el.

— E în regulă ca Maia să mai stea cu tine până când modific al doilea dormitor, să devină camera ei?

— Firește, fără probleme.

— OK. A expirat adânc și s-a uitat la Maia. Voi avea nevoie de informații despre școala ta, draga mea, ca să aranjez transferul la o școală de aici.

Ea a încuviințat, veselă.

— O să ai nevoie de mai multe haine. Dacă nu te poate duce Grace la cumpărături, vorbesc cu Shannon. Moare de nerăbdare să te cunoască.

I-a mângâiat obrazul cu degetul mare. Avea o privire luminoasă, uluită și plină de tandrețe și cred că de-abia acum își dădea seama că Maia era copilul lui. Fiica lui. Vocea îi era încărcată de emoție când a vorbit iar.

— Mă duc să vorbesc cu mama ta.

— Vin cu tine! am izbucnit.

Nu voiam să se întoarcă acolo singur. Nu voiam să se confrunte singur cu situația, după toate lucrurile prin care trecuse.

— Și Maia?

— Am cincisprezece ani, a intervenit ea. Pot să am grijă de mine câteva ore. Credeți-mă!

Logan s-a încruntat.

— Ce-ai zice să-ți petreci câteva ore cu Shannon?

Nu eram sigură că era o idee bună, ținând cont că Maia nu o cunoscuse încă pe mătușa ei. Dar ea a spus, înainte să intervin:

— OK. Vreau să o cunosc.

Am privit-o cu atenție, ca să mă asigur că spunea adevărul, și, din câte mi-am dat seama, așa era. De fapt, era entuziasmată. Tremura. Ca un copil în dimineața de Crăciun.

Cred că, într-un fel, era o situație comparabilă pentru ea. În loc de cadouri, primea o familie.

— Aici? Sau la Shannon și Cole acasă? a spus el.

— Păi... Aici, te rog, a spus mușcându-și buza.

Poate că era entuziasmată, dar era și emoționată. Logan părea să înțeleagă că era mai bine ca Maia să o cunoască pe sora lui într-un loc familiar și sigur pentru ea.

— OK. Stai s-o sun.

A făcut asta imediat și l-am auzit spunându-i că trebuia să vină singură. Cole nu era invitat, de data asta. Probabil că ea fusese de acord, fiindcă Logan a închis și a făcut semn spre Maia.

— Nu are cursuri azi, așa că vine curând.

Nu după multă vreme, Shannon a sunat la ușă și Logan i-a deschis. A condus-o în living — era superbă, cu ochii violeți strălucindu-i, cu obrajii roșii și cu părul roșcat strălucitor căzându-i pe umeri într-o mulțime de bucle superbe. A cercetat încăperea și, imediat ce a văzut-o pe Maia, s-a îndreptat spre ea.

Fără o vorbă, a luat-o pe Maia în brațe și a ținut-o strâns. L-am privit pe Logan ca să văd cum reacționa la scena asta care te topea. La fel ca în dimineața aceea, expresia lui era goală.

Începeam să mă îngrijorez pentru asta.

Shannon i-a dat drumul Maiei suficient cât să se tragă înapoi și să-i ia fața în mâini. Maia o privea pe Shannon de parcă ar fi fost o zână. Shannon se uita la Maia cam în același fel.

— Uită-te la tine! Ești atât de frumoasă! Așa-i că e frumoasă? a zâmbit Shannon spre noi.

Am încuviințat, iar Logan a murmurat:

— Da. Arată exact ca tine, Shannon.

Maia a făcut ochii mari auzind acest compliment.

— Cu excepția părului, a zâmbit el.

Au chicotit amândouă la unison, iar eu am început să râd văzându-le expresiile de uimire și încântare. Aveam senzația că lucrurile urmau să fie în regulă și am început să mă relaxez la gândul că o lăsam pe Maia cu Shannon.

— Ați face mai bine să plecați, a făcut sora lui Logan un gest spre ușă.

Logan a dat din cap și le-a sărutat pe obraz pe Shannon și pe Maia. L-am urmat, luând-o pe Maia de mână și zâmbindu-i recunoscătoare lui Shannon, după care m-am grăbit s-o iau după Logan, care pornise hotărât spre Glasgow.

La fel ca prima dată când fusesem cu Logan în mașină, era o tăcere totală. Acum însă, voiam să-l las cu gândurile sale. Avea nevoie să proceseze tot ce se petrecuse. Așa că am păstrat liniștea. Și a tăcut și el. Toate cele nouăzeci de minute.

Când am ajuns la blocul de locuințe deja cunoscut, Logan a parcat și a oprit motorul. S-a uitat la mine.

I-am zâmbit nesigură:

— Ești gata?

— Vreau să se certe cu mine.

Nu era nevoie să-mi explice, fiindcă înțelegeam perfect. Și eu voiam ca Maryanne să se certe cu el. De dragul Maiei. Nu era vorba că el nu voia să aibă grijă de ea. Indiferent ce se întâmpla, avea să facă asta. Dar amândoi voiam ca Maryanne să dea un semn că Maia însemna ceva pentru ea. Mama mea nu se luptase niciodată pentru mine. E foarte dureros să știi că propria ta mamă nu te iubește. Fusese mereu cazul meu. O stafie care mă bântuia, un demon care mă sâcâia: dacă nici propria ta mamă nu te iubește, atunci cine să te iubească?

M-am luptat cu acel demon — sau cum să-l numesc? — în fiecare zi. De cele mai multe ori, câștigam eu. Totuși... nu voiam ca Maia să poarte acea luptă.

Logan mi-a făcut un semn că e hotărât:

— Haide!

Când am ajuns la ușă, aveam fluturi în stomac și nu erau de bine. Nu ajuta faptul că Logan a bătut la ușă cu pumnii. M-am uitat la fața lui serioasă și mi-am amintit că nu-l cunoșteam aproape deloc și că nu știam cum urma să reacționeze în situația în care Maia nu era acolo ca intermediar.

La naiba!

Bănuiesc că asta mă făcea pe mine să fiu intermediarul.

Nu au trecut nici măcar câteva secunde când cheia s-a răsucit în broască și ușa s-a deschis, spre interior, făcându-și apariția un tip înalt și slab care purta doar o pereche de pantaloni de jogging gri, uzați.

Părul lui întunecat, rar, era nespălat, chipul neras și dinspre el venea un miros puternic de transpirație.

— Da? a mormăit, scărpinându-se pe burta goală.

Nu că ar fi avut cine știe ce burtă.

— Maryanne este acasă? a întrebat Logan, politicos.

Tipul slăbănog a lăsat ușa deschisă, s-a întors cu spatele și a dispărut.

Logan a luat asta ca pe o invitație și l-am urmat în interior. M-a lovit imediat mirosul de care fuseserăm întâmpinați și data trecută.

M-am apropiat instinctiv de Logan, în timp ce mergeam pe holul îngust spre living. Slăbănogul s-a aruncat pe un fotoliu din fața noastră. Maryanne zăcea pe canapea, se uita la televizor.

Și-a ridicat privirea, fără nicio expresie.

— Îți amintești de noi? a întrebat Logan.

Ea a mijit ochii.

— Acum ce naiba mai vreți?

Am privit-o cu atenție. Părea mai puțin tulburată decât ultima dată. Nu știam suficient de multe lucruri despre abuzul de droguri ca să pricep ce însemna atitudinea ei. Era drogată? Nu era drogată? De unde să știu?

Logan a continuat.

— Am făcut un test de paternitate. Maia e copilul meu.

— Bună munca de detectiv, a pufnit ea, iar bărbatul a râs.

Logan i-a ignorat.

— Am și o copie a certificatului ei de naștere. M-ai declarat ca tatăl ei. I-ai dat numele meu.

— Așa, și?

— Am drepturi prin lege, Maryanne. Vreau să le pun în practică. Maia va locui de acum încolo cu mine, permanent. Ai ceva de spus?

Maryanne doar l-a privit lung.

Slăbănogul s-a încruntat spre ea:

— Ai de gând să accepți?

— Ce importanță are pentru tine? a întrebat Logan, amenințător.

M-am apropiat de el, simțindu-l pregătit de ceartă.

— Nu are, a ridicat din umeri slăbănogul și a zâmbit ca un idiot. Micuța My era plăcută la vedere, atât.

Logan s-a aruncat spre el, dar am reacționat mai rapid. M-am așezat în fața lui, apăsându-i pieptul cu palmele.

— Nu!

M-a prins de încheieturi, uitându-se urât la slăbănog.

— Dacă te-ai atins de ea, te omor!

— Nu, omule, s-a ridicat slăbănogul, dând înapoi. Mare, zi-i că n-am pus mâna.

Maryanne a mormăit:

— Ce să facă el cu o copilă, când mă are pe mine?

Logan încă era tensionat.

L-am apăsat și mai tare cu palmele în piept și l-am obligat să se uite la mine. Ochii noștri s-au întâlnit, iar eu m-am simțit invadată de toată durerea, frustrarea și neputința lui față de Maia. Mi-am înfipt degetele în cămașa lui și m-am apropiat și mai mult de el:

— Nu merită, am șoptit. Las-o baltă!

A clipit auzind ce-i spun și am simțit că se relaxează, eliberându-mi încheieturile. S-a uitat spre Maryanne.

— Asta înseamnă că nu te opui?

— Ți se pare că mă opun? a făcut ea semn cu mâna în jurul ei. Ce să fac eu pentru fetița asta? E mai bine pentru ea să fie cu tine. De ce crezi că i-am spus despre tine? N-are nevoie de mine.

Am clătinat din cap:

— Nu ai idee cât de mult greșești!

— Ieși afară din casa mea, fandosito!

Logan s-a încordat iar:

— Maryanne, asta e. Dacă vii vreodată să o cauți pe Maia, va trebui să treci peste mine.

Drept răspuns ea a dat televizorul mai tare.

Logan nu a putut decât să o privească dezgustat.

Mi-am lăsat mâinile să cadă de pe pieptul lui, apoi l-am luat de mână și l-am tras după mine afară din apartament.

Nu i-am mai dat drumul până la mașină.

Între noi s-a lăsat din nou o tăcere încordată, în timp ce Logan conducea înapoi spre Edinburgh. Eram în mașină de vreo douăzeci de minute, pe autostradă, când a tras deodată într-o parcare cu alimentare și service.

A oprit motorul și a rămas nemișcat.

Am aşteptat, răbdătoare.

— Cine face aşa ceva? a lovit el cu mâna volanul, în timp ce pieptul i se ridica şi cobora cu rapiditate.

Îl văzusem tensionat, preocupat, neliniştit.

Dar nu aşa.

Nu ştiam dacă era vorba numai de Maryanne, dar bănuiam că ea era motivul. Se adunaseră multe, din clipa în care el deschisese acea scrisoare cu rezultatul testului de paternitate. Poate chiar din clipa în care Maia apăruse la noi în bloc.

— Logan! i-am atins eu braţul, forţându-l să mă privească. Tot ce faci e mai bine decât ce a făcut Maryanne pentru Maia.

Ochii îi scânteiau.

— Aş fi putut face asta fără probleme acum câţiva ani, dar eu nu mai sunt tipul acela. Tipul calm, care putea face orice.

— Mereu spui asta. A fost chiar atât de rău la închisoare?

Şi-a încleştat maxilarul şi a privit în sus spre parbriz.

— Logan? am insistat.

— A... a trebuit să devin alt bărbat ca să reuşesc să depăşesc momentul.

— Adică?

A oftat adânc.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. A trecut.

— Nu a trecut, am ripostat eu, simţindu-mi iritarea din voce, dar fără să-mi pese. Ai o fiică adolescentă care te aşteaptă acasă, în clipa asta. Acum o săptămână, aş fi renunţat, te-aş fi lăsat să suporţi tot ce dracu' te frământă, dar acum nu mai e vorba doar despre tine.

Logan a întors capul şi s-a uitat încruntat la mine. M-am încordat, aşteptând. Şi, spre surprinderea mea, a început să vorbească. Vocea îi era dură, gravă, de parcă ar fi scos cuvintele din adâncul sufletului.

— Nu sunt un infractor, Grace.

În cuvintele acelea era o durere pe care nu o putea ascunde, iar eu am simţit că-mi dau lacrimile.

— Ştiu asta, Logan.

— Nu, nu ştii. A clătinat din cap şi şi-a mutat privirea. N-am fost genul ăla de puşti. N-am fost genul ăla de adolescent sau de bărbat. Şi nici nu am avut în anturaj asemenea persoane. Bărbaţii din închisoare... mulţi dintre ei nu mai sunt oameni. Sunt doar gunoaie care cred că dacă lor le place violenţa şi să se joace cu drogurile şi cuţitele, asta îi face bărbaţi. Am respirat gunoi timp de doi ani şi am ascultat cum vorbeau despre lucruri rele şi chestii despre care habar n-aveau. Despre ce plănuiau să facă atunci când ieşeau, bărbaţii pe care voiau să-i joace şi femeile pe care doreau să le rănească. Şi i-am ascultat cum plănuiau să-şi facă rău unul altuia, fiindcă e un război.

S-a întors din nou să mă privească, cu nările fremătând de furie:

— Acolo se duce un război. Şi dacă nu vrei să fii distrus, trebuie să-i faci să se teamă de tine.

M-am cutremurat văzându-i privirea.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că a trebuit să găsesc un echilibru. Voiam să ies mai repede pentru bună purtare, dar trebuia să mă asigur că nimeni nu se punea cu mine. Am petrecut fiecare zi la sală, antrenându-mi muşchii şi m-am aliat cu... anumiţi tipi.

— Ce fel de tipi?

Aproape că-mi fusese teamă să întreb.

— Infractori de meserie. Cei care au făcut lucruri foarte rele, Grace. Unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei de acolo, cu care încă vorbesc şi azi, era închis pentru omucidere. Era la a treia condamnare, de când împlinise vârsta de paisprezece ani. Ăsta e genul de oameni cărora le-am permis să intre în viaţa mea. Şi-atunci, ce fel de om sunt eu acum?

Mă durea sufletul pentru el.

— Genul de om care a făcut ce a fost necesar ca să supravieţuiască.

— Spui asta, dar nu ştii ce am făcut eu acolo.

— Și nici nu e nevoie, am clătinat eu din cap. Decât dacă vrei neapărat să-mi spui. Altfel, nu-mi pasă. Nu trebuie să știu. Nu-mi schimbă părerea despre tine. Mi-am pus mâna pe piciorul lui. Logan, sunt doi ani din viața ta. Au fost ani cumpliți, știu. Dar, în ansamblu, doi ani nu te pot defini ca om.

Degetele i s-au încleștat pe volan.

— Uiți motivul pentru care am fost la închisoare.

Simțind că nu câștigasem încă lupta, am zis:

— Spune-mi!

— Eram la lucru, a răspuns imediat. Eram mecanic-șef într-un garaj. Shannon a venit... a năvălit efectiv înăuntru.

Când s-a uitat la mine, părea bântuit de această amintire.

— La naiba, Grace, ar fi trebuit s-o vezi! s-a cutremurat el, coborându-și privirea. Avea bluza sfâșiată, blugii descheiați, iar fața... la naiba, fața ei era însângerată și umflată. Un braț îi atârna ciudat. Îi fusese dislocat.

Și-a ridicat privirea spre mine.

— Am strigat după cineva să cheme ambulanța și, cât am așteptat, mi-a spus că prietenul ei îi făcuse asta. Nu pot să-ți explic. Nu am mai simțit niciodată o asemenea furie. E Shannon.

Părea să mă implore.

— E sora mea mai mică. E cea mai blândă persoană pe care o cunosc, până să te cunosc pe tine. Înseamnă totul pentru mine. Am vrut să-l omor. Încercase să o violeze. O bătuse. Și mai târziu am aflat că nu fusese prima dată când o lovise. Gândul la ea, luptându-se cu el, încercând să ajungă la mine ca să o apăr, gândul că nu fusesem acolo...

Nu și-a terminat fraza, căci emoțiile l-au copleșit, iar eu am așteptat să și le înfrângă.

— Aveam un singur gând, a șoptit. Să-l găsesc și să i-o plătesc înzecit. Și-a dres glasul, iar chipul i-a devenit aspru. Asta se numește febra sângelui. Poate că asta a fost, fiindcă odată ajuns la el, nu m-am putut opri. Un coleg, prieten cu mine, m-a urmărit. M-a tras de

deasupra lui. L-am băgat în comă pe prietenul lui Shannon. Ce fel de om sunt eu, Grace? Cum să fiu eu bun de tată?

Aveam senzația că voia să mă revoltat. Dezgustată. Să o iau pe Maia. Văzându-l atât de deschis, de expus și atât de rușinat de el însuși, a fost prea mult pentru mine. Nu voiam să se simtă așa, să creadă asta despre el însuși. Voiam să-l ajut.

O poveste pe care nu o spusesem nimănui, nici măcar lui Aidan, mi-a venit în minte și m-am trezit că i-o spun lui Logan:

— Când aveam cincisprezece ani, m-am trezit într-o dimineață cu un băiat în patul meu. Mâinile lui erau pe corpul meu și mă atingeau. M-am luptat cu el, auzind râsete peste tot în jur și, când am reușit să scap de el și să fug din pat, am dat de fratele meu, Sebastian. Era în camera mea, împreună cu câțiva prieteni, toți beți. Îi adusese acolo, ca să se distreze. Părinții noștri nu erau acasă.

Am privit în jos, dându-mi seama că era foarte dureros să spun toate astea cu voce tare. Mă luptam cu lacrimile.

— Am fugit din cameră și m-am încuiat în baie, de unde i-am auzit râzând încontinuu. Cel care mă atinsese era un cunoscut. Era cel mai bun prieten al fratelui meu. A rămas lângă ușa de la baie, tachinându-mă, până când fratele meu s-a plictisit și l-a luat de acolo. Am fost terminată.

M-am străduit să mă uit la Logan, iar el se uita la mine fără să-i vină să creadă, oripilat.

— Sebastian făcea lucrurile astea mereu. Credea că e un joc. Avem amândoi noroc că nu am fost violată.

M-am uitat în ochii lui Logan, sperând că mesajul pe care încercam să i-l transmit urma să aibă impact.

— Viața e făcută din nuanțe de cenușiu, Logan. Nu știu dacă ai făcut ceva greșit. Așa spune legea. Eu cred că ai acționat în baza unui instinct pe care-l au cei mai mulți oameni. Dacă aș putea alege între cum s-a purtat Sebastian și cum te-ai purtat tu, aș alege reacția ta. Asta e tot ce știu *eu*.

— La naiba, Grace, a spus el cu voce răgușită.

— Știu ce este rău și ce este bine, Logan. Și tu la fel. Și știu că ești un om bun. Și tu știi asta, undeva în adâncul tău. Și nu am de gând să-ți spun altceva.

Mi-am șters cu un gest repezit o lacrimă.

— Știm amândoi că Maia te merită. Și tu pe ea.

Mi-am simțit inima în gât când Logan m-a tras deodată de pe scaun în brațele lui. Mi-a cuprins ceafa cu palma și mi-a apăsat capul în scobitura gâtului său, în timp ce mă îmbrățișa strâns cu cealaltă mână. Nu am avut de ales decât să-mi strecor brațele în jurul lui și să-l îmbrățișez.

I-am lăsat toată căldura trupului să mă cuprindă.

I-am inspirat mirosul.

Și mi-am dorit ca momentul acesta să nu fie perfect cum era.

CAPITOLUL 10

Când am ieşit din apartament, mi-am dat seama că eram relaxată pentru prima dată după o perioadă îndelungată. Urma să mă văd cu Aidan, Juno şi Chloe la o cafea, înainte să-mi încep munca.

Maia era la şcoală.

Prima ei zi de şcoală.

Din fericire, perioada în care lipsise coincisese cu vacanţa de Paşte, aşa că nu pierduse foarte mult. Începea la o şcoală nouă în ultimul semestru, ceea ce era puţin ciudat, dar nu puteam face nimic să schimbăm asta.

Logan nu pierduse timpul, organizase viaţa Maiei aici, cu el. O transferase la Liceul Muirhead, care era la douăzeci de minute de mers pe jos prin Meadows, spre Viewforth. Logan o lăsase la şcoală în dimineaţa aceea, dar ea insistase că voia să vină acasă singură şi că, de-acum înainte, voia să meargă pe jos la şcoală. Tatăl ei nu fusese încântat. Cred că uita că Maia avea cincisprezece ani şi că până acum se descurcase singură. Încercasem să-i explic asta, dar mormăise ceva în timp ce o conducea pe Maia afară din bloc.

Deşi ne petrecuserăm timpul cu Maia în ultimele zile, apropierea pe care o avuseserăm în maşină părea o amintire îndepărtată. Aveam senzaţia că Logan nu era în largul lui după tot ce ne spuseserăm. Poate că se simţea ciudat fiindcă mă lăsase să-i văd partea vulnerabilă, sau poate eu mă arătasem vulnerabilă. Aş fi putut continua să tot analizez situaţia în sinea mea şi să mă simt jenată fiindcă îi arătasem o parte din mine pe care nu o mai arătasem nimănui, dar nu aveam de gând să o ţin tot aşa. Dacă Logan voia să fie *macho* şi să se comporte ciudat, atunci era treaba lui. Nu aveam de gând să înnebunesc gândindu-mă prea mult la asta.

Adevărul era că Maia ne distrăgea de la gândurile legate de „*acel* moment din maşină". Avea o dispoziţie labilă. Trecea de la entuziasm, fericire şi speranţă, la îngrijorare, nelinişte şi crize de plâns de una singură, încuiată în camera ei. Am bănuit că toate astea se datorau faptului că era adolescentă, că era fată (şi la menstruaţie), dar ştiam că era şi din cauză că mama ei renunţase la ea fără să lupte. Îmi povestise câte ceva despre viaţa alături de Maryanne. Maia se descurcase singură, ducându-se la oftalmolog când îşi dăduse seama că i se înrăutăţea vederea, sau furase bani din poşeta mamei ca să plătească hainele pentru şcoală, pentru încălţăminte şi mâncare. Noua ei viaţă o obliga să se confrunte cu amintirile, iar emoţiile îi ajunseseră la apogeu.

Stările Maiei erau contagioase, ajunsesem să fiu epuizată.

Îmi plăcea enorm să fac parte din acest nou capitol din viaţa Maiei şi să o cunosc, dar abia aşteptam normalitatea, adică să beau o ceaşcă de cafea cu prietenii mei şi apoi să-mi continui munca. De fapt, eram foarte în urmă cu termenele.

Eram pe punctul să încui şi să plec, când am auzit uşa lui Logan deschizându-se în spatele meu. Era în prag, purta un tricou negru care avea pe piept emblema clubului de noapte la care lucra. Blugii lui bleumarin erau tociţi şi-i atârnau pe şolduri într-un fel atrăgător. Nu mă gândisem niciodată prea mult la bărbaţii care purtau blugi, dar atunci mi-am dat seama că unora chiar le stătea bine — de exemplu, lui Logan.

Avea din nou barbă de o zi, și-mi plăcea. Mult. În ciuda oboselii care i se citea în ochi, chiar era un tip superb.

Când devenise genul meu?

Am privit în jos, lăsând cheile să-mi cadă în geantă și evitându-i privirea:

— Salut.

— Ieși în oraș?

M-am uitat la el, părea agitat.

— Ești OK?

— Patul Maiei a ajuns acum o oră.

— Asta e bine, am spus și am simțit un junghi în piept la gândul că Maia urma să se mute curând la el.

— Eu... Și-a trecut mâna prin păr. Aș vrea să fie camera ei... Am nevoie de vopsea. De chestii... care le plac fetelor.

Arăta atât de confuz și de pierdut, încât nu m-am putut abține să nu râd.

— Îmi ceri ajutorul?

— Pot să o rog pe Shannon, dacă ești ocupată, dar m-am gândit... că o cunoști pe Maia ceva mai bine.

Maia își petrecuse mai mult timp cu Shannon și se înțelegeau foarte bine. În weekend, Logan o dusese pe Maia să-l cunoască pe logodnicul lui Shannon, Cole, și o parte din familia acestuia. Fusese încântată când Logan o lăsase la mine după aceea și îmi împuiase capul cu cât de mult îi plăcuseră superba soră a lui Cole, Jo, soțul ei, Cam, și fiica lor, Belle. Din câte înțelesesem, o primiseră cu toții cu brațele deschise. Eram bucuroasă pentru ea, fiindcă nu avusese niciodată parte de familie sau prieteni.

Totuși, deși de-acum îi cunoștea și-i plăcea pe toți, Maia se agăța încă de mine. Voia să fiu inclusă în toate activitățile ei și era dezamăgită când insistam să meargă doar cu Logan să-i cunoască prietenii și familia. Încercam să fac tot posibilul să-i las să stea împreună, ca tată și fiică, știam că Logan aprecia asta. Dar adevărul era că Maia locuia cu mine, petrecuserăm mult timp împreună și eram cea căreia alegea

să-i arate partea ei vulnerabilă. Pe umărul meu plângea când lucrurile deveneau copleşitoare.

Aşa că da, probabil că o cunoşteam mai bine decât oricine.

— Îi place verdele. Nu e foarte adolescentină. De fapt, are gusturi mature şi e stilată.

Am oftat în sinea mea, ştiind că eram o idioată. *Fac asta pentru Maia, nu pentru Logan!*

— Mă uit la pat şi dau un telefon rapid, cât îţi pui tu pantofii.

— Eşti sigură? a ridicat el din sprânceană.

— Da, sunt.

L-am trimis înăuntru şi mi-am scos telefonul din geantă.

Am sunat-o pe Chloe. Nu a fost prea încântată. Vaietele ei s-au topit după o clipă şi dintr-odată l-am auzit pe Aidan:

— Fă ce ai de făcut, Grace. Ne auzim mai târziu.

Am zâmbit pentru că era atât de înţelegător.

— Mersi. Vorbim.

Când am închis telefonul, mă aflam în camera de oaspeţi a lui Logan. Era de aceeaşi dimensiune cu a mea, dar acum părea mai mică din pricina patului, un model deosebit, alb, stil Shaker, cu saltea, care se afla în mijlocul încăperii.

— Ce crezi?

M-am uitat peste umăr la el. Se sprijinea de uşă.

— Cred că e minunat. Sper că ai nişte folie cu care să-l acoperi, ca să nu-l stropeşti cu vopsea.

— Adăugăm şi asta pe lista de cumpărături.

— Cred că va fi o listă lungă, am spus, urmându-l afară din apartament.

Tocmai ajunseserăm la parter, când domnul Jenner a deschis brusc uşa şi a scos capul:

— Mi s-a părut că-ţi aud vocea, Grace, a spus zâmbind. Bună, Logan!

— Bună ziua, domnule Jenner, am spus în cor.

— Am auzit că avem un locatar nou.

— Fiica mea, a spus Logan, iar eu i-am zâmbit.

— Ce este? s-a încruntat el.

— Nimic, am zis și m-am uitat la domnul Jenner, continuând să zâmbesc.

Deja părea tot mai ușor pentru Logan să spună cuvântul „fiică".

— Foarte bine, a spus domnul Jenner. Mă bucur când avem familia alături. Apropo de faptul că eu nu prea stau bine la capitolul familie..., a continuat, zâmbindu-mi în semn de scuză. Aș putea să-ți cer o favoare, Grace? Am rămas fără câteva lucruri.

Am întins mâna.

— Desigur. Știți că nu e o problemă. Aveți lista?

O avea pregătită. Am încercat să nu râd când mi-a dat-o.

— Probabil că vom fi plecați câteva ore. E în regulă?

— Sigur. Ești un înger.

I-am zâmbit, Logan și-a luat la revedere și am auzit ușa domnului Jenner închizându-se după noi, chiar când ieșeam din clădire.

— Spui vreodată *nu* cuiva? a spus Logan.

Era rândul meu să ridic din sprânceană spre el.

— Ce-ai face dacă aș spune *nu*?

A clipit, apoi și-a lăsat capul pe spate și a început să râdă.

Nu m-am putut abține să nu râd și eu, ignorând faptul că mă simțeam atât de atrasă de el.

Omul ăsta putea să vindece o lume întreagă cu râsul lui.

Ne uitam la portbagajul mașinii lui Logan. Era ticsit de lucruri, la fel și bancheta din spate. Nu erau doar pentru camera lui Grace, ci și obiecte mari și mici pe care le aleseserăm pentru restul apartamentului, ca să-i dea un plus de căldură. Pentru că așa cum era acum, părea pe jumătate gol și nelocuit. Logan trebuia să-l transforme într-un cămin.

— Crezi că avem suficiente lucruri? a întrebat el, sec.

Am zâmbit pieziș:

— Sper, sau îţi iei la revedere de la economii.

— Apropo...

A închis portbagajul şi a făcut semn spre magazinul de calculatoare.

— Maia are nevoie de laptop? Pentru şcoală? Adică, are nevoie de telefon, dar de laptop?

— Logan, nimeni nu are *nevoie* de un laptop. Întrebarea e dacă-ţi poţi permite unul.

S-a încruntat.

— Dacă tot întrebi..., am pufnit. Eu spun doar că... Ziua ei e peste câteva luni. Dacă vrei să te revanşezi fiindcă ai lipsit fără voie din primii cincisprezece ani din viaţa ei, un laptop ar fi o cale minunată. Dar nu fiecare zi de naştere trebuie să coste atât, am adăugat.

Logan a părut indecis.

— Maia se bucură să te aibă pe tine, acum. Nu are nevoie de laptop.

Mi-a aruncat o privire cu coada ochiului.

— Bine.

— Bine?

— Da, a încuviinţat şi s-a răsucit pe călcâie ca să privească spre partea cealaltă a mall-ului gigantic. Vrei să luăm prânzul înainte să mergem la supermarket pentru domnul Jenner?

Probabil că trebuia să mă întorc să lucrez.

— Sună bine.

Am pornit spre restaurantul Tex-Mex.

— Telefonul pentru Maia... Să i-l cumpăr sau să o las să-şi aleagă unul?

Am zâmbit pieziş. Încerca din greu să nu pară neliniştit, dar îmi dădeam seama că era.

— Fă cum crezi tu că e mai bine.

A scos un mormăit care, cu câteva săptămâni în urmă, m-ar fi intimidat. Acum, m-a făcut să zâmbesc larg.

— Mi se pare că râzi de mine.

— *Moi*? am zis și m-am uitat la el cu ochi nevinovați. Departe de mine gândul.

— Mda, sigur.

A ținut ușa restaurantului deschisă ca să intru, privindu-mă fix.

M-am prefăcut intimidată.

După ce am comandat, chelnerița a plecat, iar Logan și cu mine am rămas uitându-ne fix unul la celălalt.

Părea foarte serios, dintr-odată.

— Ce este? am întrebat, preocupată.

— Nu ai pomenit deloc de familia ta, cu excepția nenorocitului ăluia care nu se poate numi frate.

Fiindcă nu mă simțeam în largul meu sub privirea lui intensă, am ridicat din umeri.

— Prietenii mei Aidan, Chloe și Juno sunt familia mea.

— Și rudele de sânge? Părinții tăi?

— Nu ne vorbim.

A înălțat capul, curios.

— De ce?

De ce voia dintr-odată să știe toate aceste lucruri despre mine? Aveam impresia că evita discuții cu adevărat intime și că ridicase un zid între noi după îmbrățișarea din mașina lui.

— Ce vrei să știi?

Logan a ridicat din umeri și a băut din pahar. Când l-a pus înapoi pe masă, a spus:

— Ești prietena mea.

Asta m-a surprins.

— Serios?

Mi-a surâs leneș și, drept răspuns, am simțit fiori în stomac.

— Da.

Așteptând să-mi treacă fiorul, am râs.

— Cine-ar fi crezut?

— Cu siguranță, nu eu. Eram convins că ești o scorpie.

Am mijit ochii.

— Nici tu nu erai lapte și miere, Logan MacLeod.

A zâmbit iar și mi-am dat seama că-l văzusem zâmbind mai mult în ultimele zile.

— Mi-a lipsit asta.

— Ce anume?

— Felul în care-mi spui numele întreg, exasperată.

— Mă îndoiesc că o să-ți lipsească, am chicotit. Sunt sigură că mă vei auzi din nou, curând.

— Nu schimba subiectul!

— Dar nu am făcut asta!

— Cineva a făcut-o.

— Nu eu.

M-a privit cu ochii mijiți:

— De ce nu vorbești cu familia ta?

Încercând să par nonșalantă, în timp ce eram departe de a mă simți așa, mi-am dat ochii peste cap.

— Mama e rece, iar tata, distant. Nu mi-a plăcut să locuiesc cu ei la Londra, așa că i-am lăsat în urmă pentru o familie adevărată aici, în Edinburgh. Poveste încheiată. Bine?

A tăcut o clipă. Nu știam dacă procesa informația sau se ambala pentru mai multe întrebări. Apoi, m-a surprins.

— Mulțumesc, Grace.

— Pentru ce?

A fost rândul lui să pufnească în râs.

— Pentru tot.

Și pur și simplu m-am trezit vrăjită de privirea lui. Aerul din jurul nostru a părut să devină mai dens, până când m-am simțit sufocată. M-am înroșit și am simțit un fior coborându-mi pe gât până în capul pieptului.

Ochii lui Logan s-au tulburat de dorință.

— Din păcate..., a spus chelnerița, care apăruse lângă noi făcându-mă să tresar. Nu mai avem...

Nu ascultam ce-i spunea lui Logan, fiindcă eram prea ocupată să mă întreb ce se întâmplase cu noi doi.

După ce chelnerița ne întrerupsese, Logan a început să mă întrebe despre munca mea și dacă vorbisem cu autorul care încercase să plagieze *Blade Runner*. Apoi am discutat și am glumit despre muncă și despre Maia și am evitat subiectele personale.

După supermarket, i-am lăsat domnului Jenner cumpărăturile și Logan a intrat în apartamentul lui, ca să se apuce de amenajarea camerei pentru Maia. Eu am intrat la mine și am început să lucrez.

Cred că am citit același capitol de zece ori.

Nici nu mi-am dat seama când s-a întors Maia de la școală.

L-am chemat imediat pe Logan.

— Ce e? s-a uitat Maia la noi, cum stăteam toți trei în living.

Intrase, își lăsase ghiozdanul în living, țopăise până la bucătărie de unde revenise cu un pahar cu suc de portocale. Arăta foarte elegantă în uniformă: un blazer negru cu emblema Muirhead pe buzunarul din stânga, de la piept, o cămașă neagră, o cravată cu dungi negre și verzi, pantaloni negri, skinny, și ghete negre.

— Ei bine? a întrebat Logan, nerăbdător. Cum a fost?

A ridicat din umeri.

— A fost bine.

— Trebuie să ne spui mai multe, i-am cerut eu. Cum au fost orele? Profesorii? Colegii?

— Fac cam aceleași ore pe care le făceam și în Glasgow, cu excepția cursului de media, pe care îl am aici. Profesorii, ca profesorii, toată lumea e OK. Cred că mi-am făcut o prietenă. Ce avem la cină?

Am mijit ochii — Maia părea prea plictisită. Știam cu certitudine, după conversația noastră despre lipsa ei de prieteni, că era mare lucru dacă își făcuse o prietenă. De ce se purta de parcă nu ar fi fost important?

— Sună grozav!

Logan m-a privit încântat, iar eu nu am vrut să-l necăjesc sugerându-i că se petrecea ceva ciudat.

— Minunat! a ridicat iar Maia din umeri. Ce avem la cină?

— Schimbarea turei începe de mâine, așa că nu lucrez azi. Mă gândeam, în onoarea primei tale zile de școală, că poate ai vrea să mâncăm în oraș? Shannon și Cole ne-au invitat la un restaurant cu Jo și Cam. Ce zici?

Maiei i s-au luminat ochii, am văzut în ei scânteia pe care speram să o văd când vorbea despre școală.

— Da. Sigur. Grace, vii și tu, nu?

Aproape că am roșit, întrebându-mă dacă Logan suspina în sinea lui gândindu-se că merg și eu. Eram sigură că mă văzuse destul pe ziua de azi.

— Oh, nu. Mergi să iei cina cu familia ta.

— Vreau să vii, a insistat ea cu încăpățânare.

Asta era ceva nou.

— Maia, am început. Este...

— Ar trebui să vii, m-a întrerupt Logan. Ar trebui să sărbătorești cu noi.

— Ce bine! a bătut Maia din palme, fericită, iar chipul lui Logan s-a luminat de încântare. Ne pregătim.

Logan a chicotit:

— Bine. Mă întorc la șase să vă iau.

De îndată ce ușa s-a închis în urma lui, m-am întors spre Maia.

— Unu, nu poți să continui să mă inviți la chestiile astea cu tatăl tău. Doi, ce s-a întâmplat azi la școală, de fapt?

— Doamne, a fost super! s-a grăbit ea spre mine, cu chipul strălucind. Două fete au început să vorbească cu mine de la prima oră. Au fost tare drăguțe și suntem pasionate de același gen de muzică, același gen de filme și aceiași actori, totul. Nu le plac deloc trupele alea idioate de băieți, pricepi? Le place muzica adevărată. Chiar au fost la concerte live. Sunt atât de *cool*!

Am fost ușurată că întâlnise oameni cu care se simțise OK, dar nu înțelegeam de ce nu-i spusese asta lui Logan.

— De ce Dumnezeu nu ai spus asta când era Logan aici?

Zâmbetul i s-a estompat.

— Nu am vrut să creadă că sunt o fetiță prostuță, care se ambalează la chestii stupide. Nu vreau să se plictisească de mine.

— Maia, am clătinat din cap, mirată de tot amestecul din mintea ei. Logan vrea să audă lucrurile astea. Vrea să știe că ești fericită. Nu crede că sunt lucruri stupide. Nu trebuie să te prefaci că ești altcineva doar fiindcă tu crezi că îl va impresiona pe tatăl tău. E mândru de tine, mai ales când ești tu însăți.

Și-a mușcat buza de jos, apoi și-a lăsat capul într-o parte.

— Serios?

— Da. Acum, trebuie să-mi promiți că-i spui despre...

— Leigh și Layla, a completat ea.

— Leigh și Layla, am zâmbit eu. Ei bine, numele astea vor fi ușor de reținut.

Maia avusese dreptate în privința surorii lui Cole, Jo. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem în viața mea, iar eu, locuind în Londra, întâlnisem multe femei superbe. Din câte-mi dădeam seama, frumusețea era și una interioară. De îndată ce o revăzuse pe Maia, o îmbrățișase și începuse să-i pună întrebări despre școală, părând cu adevărat interesată de tot ce avea fata de spus.

Mi-a fost prezentat soțul ei, Cam. În timp ce Shannon și Cole erau cu câțiva ani mai mici decât mine, Cam se apropia de patruzeci și nu-și arăta deloc vârsta. Spre deosebire de Cole, de o frumusețe clasică, dar o apariție dură cu tatuajele și barba sa, Cam era cu adevărat stilul neîngrijit. Iar tatuajele și barba accentuau acest *look*.

— Am auzit multe despre tine de la Shannon și Cole, a spus Cam, strângându-mi mâna. Tu arăți ce-nseamnă să fii o vecină bună.

— Iar tu știi totul despre asta, l-a tachinat Jo, apropiindu-se de el.

Mi-a zâmbit și o clipă am fost fascinată.

— Eu sunt Jo, sora lui Cole.

I-am strâns mâna. Era înaltă, iar tocurile de zece centimetri o făceau și mai înaltă.

— Sunt încântată să vă cunosc pe amândoi.

Nu știam ce altceva să spun, eram puțin intimidată de acest cuplu superb.

Din fericire m-a salvat Cole, care a venit să-mi strângă mâna.

— Mă bucur să te revăd, Grace.

M-am înroșit.

S-a întors spre Maia, care era lângă mine.

— Maia, a spus și i-a făcut cu ochiul.

Maia s-a înroșit.

Logan a mormăit și s-a întors spre sora lui.

— Ai nevoie de un logodnic nou.

Shannon a zâmbit pieziș, mai mult decât mândră.

— Nu se poate abține să fie superb.

Cred că eu și Maia am roșit și mai tare.

— Doamne! Nu-i mai umpleți capul cu prostiile astea.

Cam l-a înghiontit pe Cole în joacă.

— Și-așa îl are mare.

— Să știi că am un ego în limite normale, i-a răspuns Cole, înainte să tragă scaunul pentru Shannon.

Am remarcat cum Cam a făcut același lucru pentru Jo, iar Logan pentru Maia.

Era un gest atât de cavaleresc! Și eu, care credeam că murise cavalerismul!

Înainte să-mi pot trage propriul scaun, Logan s-a strecurat pe lângă scaunul Maiei și a făcut asta pentru mine. Am zâmbit la amabilitatea lui și m-am așezat vizavi de Jo.

— Unde e Belle? a întrebat Maia, dezamăgită.

A trebuit să fac un efort, dar eram sigură că Belle era fiica lui Jo și a lui Cam.

— Prietenii noştri Hannah şi Marco stau azi cu Belle. Au doi băieţi şi o fetiţă, Sophia, care e cam de aceeaşi vârstă cu Belle. Sunt ca verişorii, foarte apropiaţi, a explicat Jo.

— Hannah e cea mai bună prietenă a lui Cole, a adăugat Logan. E profesoară de engleză la liceu.

Maia a căscat ochii.

— La şcoala mea?

Logan a clătinat din cap.

— Nu acolo.

— Slavă Domnului, a murmurat Maia, apoi s-a înroşit când a râs toată lumea. Scuze, dar nu vreau să-mi cunosc profesorii în afara şcolii.

— Hannah te poate ajuta oricând, a spus Cole. Meditează cu plăcere, după ore.

— Mersi, dar mă ajută Grace cu temele la engleză.

Maia mi-a zâmbit şi toţi s-au uitat la mine.

— Oh? Cu ce te ocupi, Grace? a întrebat Cam.

— Sunt editor de carte freelance. Majoritatea sunt cărţi de ficţiune publicate pe cont propriu, dar primesc şi lucrări academice.

— Serios?

Jo s-a aplecat în faţă, părând extrem de interesată.

— Prietena noastră e scriitoare şi se gândeşte să publice o serie pe care editura ei nu vrea să i-o publice. Căuta un editor.

Ce bine! Cina îmi adusese o potenţială clientă!

— Ah, atunci îţi dau numărul meu şi adresa de e-mail. Cum o cheamă?

— Jocelyn. Scrie sub pseudonimul J.B. Carmichael.

Mi-a picat faţa.

Jo a pufnit.

Gestul ei a fost urmat de râsete înfundate.

Cu siguranţă, făcusem o mutră comică.

J.B. Carmichael era una dintre autoarele de bestselleruri *Sunday Times*, aşa că aveam dreptul să fiu surprinsă.

— Eşti prietenă cu J.B. Carmichael? am spus.

— Pare un déjà-vu.

Cole a zâmbit obraznic la Shannon, iar ea a aruncat cu un şerveţel în el.

Jo i-a ignorat.

— Da, a zâmbit ea. Pot să-i dau numărul tău?

— Stai puţin! M-am uitat spre Logan: J.B. Carmichael e soţia proprietarului nostru, Braden? Şeful tău?

— Da.

— Şi nu credeai că ar fi fost important să precizezi că soţia lui este o autoare celebră?

Ochii lui Logan scânteiau de amuzament.

— Nu tocmai.

— Nu i-ai văzut apartamentul? a sărit Maia în apărarea mea. E plin de cărţi! Inclusiv cele scrise de J.B. Carmichael. I-ai fi putut spune.

Cole a găsit asta şi mai amuzant.

— Am putea să nu-i mai spunem „J. B. Carmichael"? a întrebat Cam. Sună ciudat.

— De acord, a încuviinţat Jo şi s-a întors iar spre mine. Pot să-i dau lui Joss numărul tău?

— Joss, am îngânat-o. Da. Sigur că da.

La naiba! Exista şansa ca J.B. Carmichael să devină clienta mea! Asta ar fi dat extrem de bine la CV-ul meu.

— Am pierdut-o, a spus Logan.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-i adevărat. Sunt aici, am zâmbit eu larg. Doar că sunt mai fericită decât cu zece minute în urmă.

A izbucnit în râs, dar s-a oprit când lângă el a apărut o chelneriţă simpatică. Ea i-a zâmbit, făcându-i un semn din şold. Zâmbetul lui Logan a devenit mai larg.

Am simţit ceva neplăcut în stomac.

— Pot să vă aduc ceva de băut? a întrebat chelneriţa pe toată lumea, privindu-l pe Logan în ochi.

Era genul lui. Micuță, blondă, curbe exagerate.

— Apă la masă, a răspuns Logan.

— Altceva?

— Oameni buni?! a întrebat el, fără să-și ia ochii de la ea.

Aș fi vrut să-l pocnesc.

Tare.

— Îmi place tatuajul tău, a spus chelnerița. Înseamnă ceva?

— Cu siguranță, da, a răspuns el rânjind.

Shannon i-a aruncat o privire enervată și s-a întors spre noi.

— O sticlă de vin?

Am dat din cap cu toții.

— Roșu? a propus Jo.

Am dat din nou din cap.

— O sticlă din vinul casei, roșu, a spus Logan. Maia.

Și-a desprins, în sfârșit, ochii de la chelnerița și s-a uitat la fiica lui. S-a încruntat când i-a întâlnit privirea ostilă.

— Ce dorești să bei, draga mea?

În loc să răspundă, ea și-a îngropat nasul în meniu.

Logan s-a uitat la mine să-l ajut, iar eu la Maia, fără să-l pot privi în ochi. Nu aveam dreptul să fiu geloasă sau să mă simt jiguită pentru că flirta cu alte femei. Maia... avea dreptul să fie derutată de felul în care se simțea. Îmi imaginam că și-l dorea pe Logan doar pentru ea, deocamdată.

— Cola dietetică, draga mea? am întrebat-o.

Ea a dat aprobator din cap.

— Cola dietetică, am spus, închizând meniul.

L-am auzit pe Logan comandând și, imediat ce chelnerița a plecat, i-am simțit privirea întrebătoare. Am ignorat-o și m-am întors spre Jo și Cam.

— Logan nu mi-a spus cu ce vă ocupați.

— Eu lucrez cu unchiul meu, Mick. Sunt pictoriță și decoratoare, a spus Jo.

M-a luat prin surprindere, dar am încercat să nu arăt. Îmi puteam imagina că, arătând așa, era obișnuită cu oamenii care o judecau.

— Trebuie să fie amuzant să lucrezi cu rudele.

— Poate fi, da. L-a înghiontit pe Cam cu umărul. El e designer grafic.

— Da? Lucrezi pe cont propriu sau...?

— Ambele. Lucrez full-time pentru o companie de marketing, dar mai și colaborez cu diverși artiști multimedia.

Știam despre Cole că era faimos în domeniul tatuajelor fiindcă era cel mai celebru artist la INKarnate, un studio din Edinburgh apreciat la nivel național. Mă întrebam dacă fusese inspirat de Cam și am întrebat. Din acel moment, ei doi m-au ținut în priză, iar Jo și Shannon interveneau din când în când. Eram foarte conștientă că Maia era foarte bosumflată lângă mine, iar tatăl ei era derutat.

Eram, de asemenea, conștientă că era timpul să-mi primesc viața înapoi, fiindcă nu mai era vorba *dacă* urma să sufăr, ci *când*.

CAPITOLUL 11

— De ce vă uitați așa la mine? a întrebat Maia, aruncându-ne un zâmbet obosit mie și lui Logan.

Venise acasă de la școală și ne găsise în living, așteptând-o. Trecuse o săptămână de când mersesem la cumpărături cu Logan și era din nou ziua lui liberă. O petrecuserăm făcând ultimele retușuri în camera Maiei.

Logan avea un chip complet lipsit de expresie.

M-am abținut să mă strâmb la el și i-am zâmbit fiicei sale.

— Logan are o surpriză pentru tine.

Nu-i puteam reproșa lipsa de entuziasm, fiindcă știam că sub rezerva stoică era un ghem de nervi. Voia ca totul să fie perfect pentru Maia.

Sprâncenele Maiei s-au ridicat drept răspuns.

— Bine.

— Pe-aici, a spus Logan.

Și-a pus mâinile pe umerii ei, a întors-o cu blândețe și i-a acoperit ochii cu palmele. A condus-o afară din apartament. Ea a chicotit și am văzut umerii lui relaxându-se puțin.

M-am grăbit pe lângă ei ca să deschid ușa și am râs la încercările lui Logan de a o ghida. Maia s-a împiedicat de prag, iar el a întins brațele ca să n-o lase să cadă. Fata și-a ridicat bărbia ca să-l privească, iar Logan i-a zâmbit.

— Poate ar fi mai bine să-ți acopăr ochii când ajungem în apartamentul nostru.

Maiei nu i-a scăpat accentuarea cuvântului „nostru" și s-a întors spre mine, cu ochii strălucind.

— Haideți!

M-am grăbit să-i deschid ușa lui Logan.

Odată intrați cu toții, Logan a insistat să-i acopere iar ochii și le-a luat de două ori mai mult timp decât de obicei ca să ajungă în camera Maiei. El a ghidat-o și i-a spus:

— Sper să-ți placă, draga mea.

Și-a luat palmele de la ochii ei.

Maia a clipit de câteva ori, iar ochii i s-au făcut tot mai mari, pe măsură ce privea în jurul ei.

Logan vopsise camera într-un verde liniștitor. Patul Shaker alb era în centru și găsiserăm noptiere asortate, un birou și un dulap. În colț se afla un fotoliu pentru citit, foarte drăguț, îmbrăcat în catifea verde, de care mă îndrăgostisem și eram sigură că și Maia va simți la fel. Îi pusesem o lenjerie de pat într-o combinație de verde-crud și crem-șampanie. De-a curmezișul patului era drapată o cuvertură de catifea-verde crud, iar eu aranjasem cinci pernuțe decorative de diverse forme și mărimi, în nuanțe de verde și crem, deasupra pernelor pentru dormit.

Pe noptiere se aflau lămpi aurii, cu abajururi crem, de mătase și îi cumpărasem parfum și cosmetice, pe care i le aranjasem pe birou. Din multele ei povești despre Leigh și Layla, aflasem care erau trupele ei favorite. Găsisem postere cu unele dintre ele, le înrămasem și le pusesem pe pereți. Deasupra patului era o lucrare de artă abstractă pe pânză, în culorile în care decorasem camera.

Îi așteptam cu sufletul la gură reacția.

Mirarea de pe chipul ei s-a topit brusc în lacrimi.

Logan mi-a aruncat o privire speriată.

I-am zâmbit ca să-l liniștesc și, înainte să pot spune ceva, Maia s-a îndreptat încet spre el, cu gura tremurând, cu pieptul ridicându-i-se de parcă încerca să-și țină lacrimile sub control și și-a aruncat brațele în jurul lui. Părea o fetiță, și am simțit că-mi dau și mie lacrimile.

Logan a primit îmbrățișarea, ținând-o în siguranță în brațele lui puternice.

A sărutat-o pe creștet, spunând:

— Să înțeleg că-ți place?

A încuviințat, lipită de pieptul lui.

— O ador. E minunată.

Laudele ei abia rostite ne-au ajuns cu greu la urechi. Au mai urmat câteva smiorcăieli și emoții înăbușite, înainte să se retragă și să-și șteargă obrajii.

— Mulțumesc!

Inima mi s-a strâns când mi-am dat seama că ochii lui Logan străluceau de emoție. I-a luat fața în mâini și a șoptit:

— Bine-ai venit acasă, draga mea!

Nu mi-am mai putut împiedica lacrimile și nu eram rușinată de ele. Era atât de emoționant să fac parte din povestea asta!

Maia mi-a zâmbit timid.

— Mă duc să împachetez.

— Da.

S-a grăbit spre mine și m-a îmbrățișat strâns, înainte să iasă în grabă.

Și atunci m-am trezit în brațele lui Logan. Am scos un sunet de uimire, înainte să mă relaxez. Mi-am strâns brațele în jurul lui, încercând să nu mă gândesc la cât de cald și de puternic îl simțeam, la mușchii tari ai spatelui de sub degetele mele. Mirosea extraordinar.

La naiba!

Îmbrățișarea nu a ținut destul. S-a retras, dar nu ca să se îndepărteze. Mi-a luat chipul în mâini, așa cum făcuse cu Maia, și degetele lui

mari mi-au șters urmele lacrimilor de pe obraji. Mă simțeam oarecum pierdută, privind în ochii lui frumoși.

— Nu există nicio cale să-ți mulțumesc așa cum se cuvine, a spus.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, am șoptit, încercând să găsesc puterea de a vorbi și să trec peste reacția trupului meu la apropierea lui.

Mă furnica peste tot.

Inclusiv în locuri în care Logan nu ar fi trebuit să mă facă să simt asta.

Furnicăturile s-au transformat în fiori când și-a coborât mâinile, iar degetele lui mari au desenat un traseu de-a lungul gâtului și claviculei mele. M-a lăsat, dar și-a pus mâinile pe talia mea.

Luată prin surprindere, am întredeschis buzele, iar asta i-a atras privirea.

Nu mai puteam să respir.

Un zgomot vibrant a întrerupt intensitatea momentului, iar eu m-am încruntat, confuză.

Logan s-a dat înapoi, fără să mă privească în ochi.

— Telefonul, a mormăit, căutând în buzunarul blugilor.

Mai mult decât derutată de ce se întâmplase, am dat să ies din cameră.

— Eu... merg să văd ce face Maia.

Clătinând din cap, am ieșit din apartament.

Ce naiba se petrecuse?

Nu fusese deloc un flirt, deci nu putuse să fie ceva cu implicații sexuale. De fapt, știam sigur că nu era, fiindcă el nu era deloc atras de mine. Am clătinat iar din cap și m-am năpustit în apartament, iritată.

Mi-aș fi dorit ca nenorocitul ăsta să nu fie atât de afectuos cu mine!

Asta era. Avusesem dreptate cu o săptămână în urmă, la restaurant, când flirtase cu chelnerița. Desigur, de îndată ce Maia se supărase din cauza asta, se oprise, însă îmi amintise de un lucru foarte important.

Eu nu eram genul lui Logan MacLeod și nu aveam să fiu vreodată.

Și, sincer, în orice altă dimensiune, nici el nu ar fi fost genul meu. Mă aruncasem în asta în condiții pe care nu le puteam controla.

Ei bine, gata!

Trebuia să iau distanță față de el, fără să mă îndepărtez de Maia. Eram capabilă de asta.

Era *necesar*.

Ștergându-mi momentul din minte, am intrat și am văzut-o pe Maia împachetându-și hainele în valiza pe care i-o lăsasem.

— Ești aproape gata?

A ridicat privirea și mi-a zâmbit timid.

— Draga mea, ești bine?

A ridicat din umeri și a început să plângă iar.

— Îmi va fi dor de tine.

Am intrat și am luat-o în brațe.

— Nu plec nicăieri. Voi fi alături și poți veni să mă vezi când vrei tu.

Am lăsat-o să mai plângă puțin, până când s-a retras ca să se apuce din nou de împachetat.

— Sunt cam emoționată, a recunoscut.

— E perfect normal. Dar tu și Logan veți avea o viață minunată, care va compensa anii pierduți. I-am zâmbit, tachinând-o. Va trebui să fii blândă cu el.

Maia a chicotit și a încuviințat. M-a mai îmbrățișat o dată, iar eu am condus-o la ușă. Logan o aștepta și a venit să-i ia valiza.

Eram la doar câțiva pași distanță, dar mi s-au părut kilometri când am privit cum o conduce pe palier. Maia mi-a zâmbit, cu fața umedă de lacrimi, și a dispărut.

Logan mi-a făcut un semn din cap, iar eu i-am făcut cu mâna și am închis ușa.

În spatele ei m-am lăsat să alunec până jos, privind în gol.

Dar situația asta n-a durat mult. Nu am avut timp, fiindcă orice griji aș fi avut că nu o s-o văd pe Maia (și da, poate și pe Logan) s-au evaporat când a devenit clar că nici ea, nici tatăl ei nu intenționau să mă uite.

Două săptămâni mai târziu, eram în bucătărie. Trecuse prima săptămână din mai, iar eu eram ocupată cu treburile obişnuite.

Luam cina cu Maia şi cu Logan.

Cumva, ne obişnuiserăm aşa. După ore, Maia îşi petrecea cam o oră la Leigh sau Layla, apoi venea la mine. Îşi făcea temele şi eu o ajutam dacă puteam, în timp ce pregăteam cina, până ajungea Logan de la muncă. Dacă eram prea ocupată ca să gătesc, comandam ceva din oraş pentru toţi.

— Ce-a spus Layla? am clătinat din cap, crezând că nu auzisem bine.

— Layla a spus că e de părere că profesorul nostru de muzică, domnul Tatum, are o aventură cu profesoara de muzică, doamna Rogers.

Am împărtăşit o privire îngrijorată cu Logan.

Stăteam în bucătărie, mâncând ce comandasem de la restaurantul chinezesc.

— Şi Layla a văzut ceva care să o facă să creadă asta?

— Da. A spus că doamna Rogers se joacă cu verigheta de fiecare dată când vorbeşte cu domnul Tatum.

— Cât de plictisită e fata aia, dacă observă aşa ceva? a spus Logan, arătând la fel de surprins ca mine.

— Cred că ideea mai importantă este că Layla nu ar trebui să răspândească zvonuri bazate pe faptul că o femeie se joacă cu verigheta.

Maia a ridicat din umeri.

— Nu eu am spus.

— Poate ar trebui să-i spui Laylei să înceteze.

Maia a căscat ochii la mine.

— E vorba de Layla. Doar Armata Britanică şi un tanc Challenger 2 ar putea să o oprească din vorbit.

Logan s-a înecat cu mâncarea.

Am luat o gură de apă ca să-mi ascund zâmbetul. Când m-am simţit stăpână pe mine, m-am uitat iar la ea.

— Maia, nu e frumos să răspândeşti zvonuri.

— Ştiu. Eu nu o să fac asta, a promis.

— Îmi dai te rog biscuiții cu creveți? mi-a cerut Logan, iar eu i-am împins spre el. Am aflat cine fura la muncă, a anunțat, întinzând orez și pui pe un biscuit.

— Serios?

De la bar începuseră să lipsească bani în ultima săptămână. Asta îl înnebunea pe Logan, iar eu știam că avea parțial de-a face cu simțul său de răspundere și cu faptul că avea dosar penal, iar banii lipseau exact din locul în care era el angajat. Braden își pusese obrazul pentru el ca să-i ofere postul din Fire și știam că Logan nu voia să-l dezamăgească.

— Una dintre hostessele de la clubul de noapte a început...

S-a oprit și i-a aruncat o privire Maiei. Făcea asta deseori, când voia să spună ceva și își amintea că fiica lui de cincisprezece ani era prezentă.

— A început o relație cu unul dintre barmanii mei. A aflat cumva că am dosar și a crezut că ar fi ușor să fure bani și să mă învinuiască.

Am simțit cum începe să-mi fiarbă sângele de furie și am remarcat că obrajii Maiei se încing.

— Cum ai aflat că ea era?

— Din fericire, barmanul cu care se... cu care are o relație a remarcat o schimbare în situația ei financiară. A devenit bănuitor și a prins-o aseară, când închidea barul. Ea crezuse că el era cu spatele.

— Nemernica! s-a răstit Maia, furioasă.

Logan a încuviințat.

— Maia, nu vorbi așa! am zis și m-am uitat la Logan. Dar Maia are dreptate. Ai chemat poliția?

Logan a clătinat din cap.

— Îl știi pe Braden. Cred că și-a făcut griji că mi-ar crea probleme, prin urmare i-a spus că-i poate da banii înapoi sau cheamă poliția. A început să-i dea banii înapoi.

Maia a pufnit, jucându-se cu mâncarea din farfurie.

— Oamenii sunt nașpa.

— Doar uneori, i-a spus el. Fac greșeli. Cu toții facem.

Simţind că o cuprinde furia din pricina nedreptăţii faţă de tatăl ei, am hotărât să schimb subiectul.

— Că veni vorba de greşeli, am făcut azi una.

— Da? a ridicat ea capul din farfurie.

— Da. Am ascultat nenorocita de formaţie care-ţi place atât de mult.

— Ah! s-a revoltat ea. Care?

— The Charmed Umbrellas... Potatoes... Waling stick, am ridicat din umeri, tachinând-o.

— The Charitable Rifle, a pufnit ea. Nu sunt groaznici.

M-am uitat la Logan.

— Cum au reuşit cu un asemenea nume? Nu are niciun sens.

El a ridicat din umeri, cu buzele tremurând.

— Grace, serios, îţi arăţi vârsta, a zis Maia şi mi-a aruncat privirea pe care o cunoşteam că-nseamnă „la naiba!".

I-am zis în felul meu acelaşi lucru, adică „la naiba!".

— Nu pot să cred c-ai spus una ca asta. Să ştii că douăzeci şi opt de ani nu e chiar atât de mult.

— E cu *treisprezece* mai mult decât am eu, a zâmbit ea.

— Eşti răutăcioasă.

Logan a pierdut lupta şi a privit mâncarea zâmbind pieziş.

Înainte ca Maia să apuce să-i răspundă, cineva a sunat la uşă. M-am încruntat.

— Mă întreb cine-o fi.

Era o blondă înaltă, cu picioare lungi şi curbe accentuate. Purta blugi skinny, tocuri cui şi un pulover strâmt, cu un decolteu adânc, în V, foarte generos. Nu purta geacă şi nici nu avea nevoie, fiindcă era foarte cald pentru luna mai. Ochii ei mari şi albaştri s-au mărit când am apărut eu.

— Ăăă..., a făcut ea cu sprâncenele unindu-i-se, semn că era derutată. Îl caut pe Logan.

Era americancă.

Mi-a picat faţa.

Era *acea* americancă?

— Intră, m-am trezit spunând, politicoasă cum sunt.

M-am dat la o parte și am lăsat-o să intre, iar parfumul ei puternic m-a copleșit.

Tocurile ei au făcut țac-țac pe podeaua mea de lemn și am condus-o spre bucătărie. S-a oprit în ușă, iar Logan a căscat gura, surprins.

Ea i-a aruncat un zâmbet complice.

— Un bătrân de la parter mi-a spus că ai putea fi aici.

Zâmbetul ei a pălit când a observat-o pe Maia, iar tipa a devenit chiar confuză când m-a privit.

Logan și-a lăsat furculița în farfurie și s-a ridicat.

— Ce vecini amabili avem!

S-a lăsat o tăcere ciudată.

— Sharon, ea e fiica mea, Maia, iar ea e prietena mea, Grace. Ea e Sharon.

După care s-a dus spre Sharon și a întrebat-o încet:

— Ce cauți aici?

— Păi..., a zis tipa și-a băgat mâna în geanta ei mare și a scos un dispozitiv, ți-ai lăsat azi la mine iPad-ul, și m-am gândit că ai nevoie de el.

— La naiba! L-am căutat peste tot la birou. Mersi.

L-a luat din mâna ei.

Am simțit că mi se face rău.

În tot timpul ăsta, se văzuse cu americanca, deși îmi spusese că o terminase cu ea.

M-am simțit... trădată.

Știam că nu era corect față de Logan, fiindcă nu aveam o relație, dar... mă gândesc că uneori nu te poți abține.

— Tati, cine e? a întrebat Maia, obraznică.

Era prima dată când îi spunea lui Logan „tati".

S-a uitat la ea, ușor confuz.

— E o prietenă, Maia.

— Luăm cina și ne întrerupe.

— Maia, i-a spus el pe un ton de avertisment. Nu fi nepoliticoasă!

— Nu eu sunt nepoliticoasă, a mormăit ea și s-a întors pe scaun, jucându-se din nou cu mâncarea.

Se uita în farfurie cu o expresie răutăcioasă care mă îngrijora. Logan trebuia să aibă mare grijă când aducea femei în viața ei.

— Sharon...

— Ar fi mai bine să plec, a spus ea aruncându-mi un zâmbet prin care încerca să se scuze. Îmi pare rău că v-am întrerupt.

S-a apropiat de Logan și l-a sărutat pe obraz.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd.

Logan a condus-o afară și am simțit din nou că mă cuprinde frustrarea la zgomotul tocurilor ei lovind podeaua.

Când s-a întors Logan, Maia s-a uitat la mine:

— Pot să mă ridic?

M-am uitat peste umărul ei la Logan, iar el a încuviințat.

— Sigur, i-am zâmbit eu și i-am luat farfuria.

Fără alte cuvinte, Maia s-a ridicat și a plecat.

Logan și-a frecat ceafa.

— N-ar fi trebuit să se-ntâmple așa.

Îngrozită că dorea să discute despre asta, i-am întors spatele și am început să curăț farfuriile.

— Dacă ai o iubită, cred că e mai bine să-i faci cunoștință cu Maia. Pentru viitor.

— Dar nu am... Sharon... Nu am... Uite, între Sharon și mine nu este nimic. M-am despărțit de ea. Azi a fost o scăpare.

Nu am spus nimic.

— Vreau să spun că am petrecut doi ani în închisoare și când am ieșit, am încercat să compensez faptul că nu mai făcusem sex de doi ani. Când te obișnuiești... M-a sunat, iar eu am mers la ea pentru prânz și...

— Nu vreau să știu detaliile.

I-am aruncat o privire peste umăr, încercând să-mi ascund furia.

— Suntem prieteni, dar nu suntem atât de apropiați.

— Vreau să spun că a fost o întâmplare. Nu e ceva serios și nu se va repeta.

Am început să pun farfuriile în mașina de spălat vase.

— *Ea* știe asta?

— Are o viză de șase luni. Știam amândoi că e temporar. Nu vrei să te întorci? Nu-mi place să vorbesc cu spatele tău.

Am făcut un efort și m-am întors, sprijinindu-mă de blat.

— Doar dacă nu visează la un scoțian dur care să-i facă o propunere.

Logan m-a privit de parcă eram dusă.

Am râs fără să fiu amuzată.

— Ce? Nu crezi că femeile gândesc așa? Multe au fantezii și idei romantice și, oricât de bine am înțelege realitatea unei situații, există mereu lucrușoarele astea numite imaginație și speranță, iar ele ne fac să ne gândim la chestii nebunești, cum ar fi că ne dorim ca un manager de club afemeiat să se căsătorească cu noi și să ne ofere o viză permanentă.

— Nu cred.

— Ba da.

— Atunci e clar că s-a terminat.

— Groaznic! Oare unde vei mai găsi o partidă bună?

Logan a izbucnit în râs și s-a ridicat. Încă râzând, și-a luat farfuria și a pus-o în mașina de spălat. Când se ridicase, ne apropiaserăm prea mult pentru cât mi-aș fi dorit. A zâmbit.

— Mersi pentru cină.

L-am privit cum pleacă, gândindu-mă că-l detestam oarecum și mă detestam fiindcă îl detestam, când nu era vina lui că aveam sentimente pentru el.

— Ah, și... Grace?

S-a uitat peste umăr:

— Să nu mai spui niciodată „partidă bună".

CAPITOLUL 12

— Te cunosc?

Chloe m-a privit de sus până jos, cu o expresie sfidătoare.

— Nu-mi face asta!

Am oftat și m-am strecurat pe scaunul de lângă ea, de la bar. După ce plecase Logan o sunasem pe Chloe ca să stabilesc o ieșire de urgență. Aveam nevoie să beau ceva și să mă sfătuiesc cu prietena mea. Dar nu aveam nevoie să fie acidă.

— Știu că am fost ocupată în ultima vreme și îmi pare rău, dar...

Nu mi-am terminat propoziția. Adevărul era că nu fusesem cea mai bună prietenă.

— De fapt, îmi pare rău și atât.

Chloe s-a strâmbat.

— Ai viața ta, Grace. Nu e cazul să te scuzi. Te tachinam doar.

Ne-a întrerupt barmanul.

— Ce să vă aduc?

M-am lăsat pe-o parte, sprijinindu-mi cotul de bar și bărbia în palmă.

— Talisker și bere cu ghimbir, te rog.

Chloe a inspirat adânc.

— Whisky? OK, cui trebuie să-i sparg capul?

— Mie, am suspinat și am închis ochii. La naiba, Chloe! Mă las dusă de val, mă îndrăgostesc de Logan MacLeod și am nevoie să mă ajuți să mă opresc.

— Știam eu!

Am deschis ochii brusc și am privit-o cu furie.

— Nu te da mare!

Și-a ascuns zâmbetul în spatele paharului și a luat o gură din cocktailul fructat.

— Nu mai zâmbi!

A pufnit:

— Bine, morocănoaso! Spune-mi de ce trebuie să te opresc. I-am văzut poza pe Facebook. E... *uau!*

Am ridicat din sprâncene:

— Facebook?

Cum naiba îl găsise pe Facebook? Logan avea cont pe Facebook? Nu părea în regulă.

— Am devenit prietenă cu Maia după ce am vorbit la telefon și...

— Ai vorbit cu Maia?

— Da. Când te-am sunat, a răspuns ea. Am vorbit puțin. E tare drăguță.

Era genul lui Chloe să se împrietenească cu Maia după o simplă discuție.

— Ai adăugat-o la *Prieteni* pe Facebook? Știi că ești cu treisprezece ani mai mare decât ea?

Chloe a făcut o mutră.

— Nu m-am împrietenit cu ea doar așa, ci ca să cercetez... A dat rezultate.

— Ed trebuie să-și ia un job mai aproape de casă, am murmurat.

M-a ignorat.

— Maia a postat un selfie cu ea și cu Logan.

Am ciulit urechile. Gândul la Logan pozând pentru un selfie cu fiica lui m-a îmblânzit.

— Să văd și eu.

Rânjind, Chloe și-a scos telefonul din geanta-plic. L-a butonat câteva secunde, apoi mi l-a dat. Intrase pe profilul Maiei de pe Facebook, iar poza de profil era un selfie cu Logan.

Era adorabil!

Maia râdea larg spre cameră, cu obrazul apăsat de al lui Logan, iar el avea acel zâmbet mic, care devenea sexy chiar dacă el nu intenționa asta. Am citit comentariile și m-am încruntat.

— Uite ce spun copiii ăștia despre Logan.

— Ei au cincisprezece ani, iar el e sexy.

— E tatăl Maiei, nu...

Am căscat gura și i-am băgat telefonul sub nas, arătându-i ce scrisese mai departe în comentariu.

— De unde știe ea despre asta? Nu e normal. Asta... La naiba, asta e Layla.

Eram șocată. *OK, trebuie să limitez timpul pe care-l petrece Maia cu...* fata *asta cu gura mare.*

— Frumos, Grace. Ești de-a dreptul rea acum.

— Nu sunt rea când vine vorba de o adolescentă care vorbește mai dur decât pornografic.

— Poți să fii mai dur decât pornografiile?

— Depinde de pornografie, a intervenit barmanul, cu un zâmbet obraznic, așezând whisky-ul în fața mea.

M-am gândit la Logan și la Sharon.

— Să revenim la subiect, a spus Chloe. Nu vreau să te opresc, fiindcă eu cred că e bun pentru tine.

— Cum poți să crezi asta? Nici măcar nu-l cunoști.

— Știu că ai un foc în tine, pe care nu l-am mai văzut. Oamenii ăștia noi în viața ta... Maia, pe care o adori.

Am decis să-i povestesc despre Sharon, americanca.

— Asta nu înseamnă nimic.

Chloe a făcut un semn a lehamite.

Eram furioasă.

— E clar că nu mă asculţi. Eu nu sunt genul lui Logan. Deloc. Şi nici el nu e genul meu. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar ştiu că nu mă va vedea niciodată altfel decât ca pe o prietenă şi o să-mi frângă inima dacă nu fac repede ceva.

Chloe a ridicat din sprânceană.

— Tu te auzi vorbind? Ai spus că nu e genul tău şi totuşi discutăm despre ce simţi pentru el. Cine spune că nu simte şi el ceva pentru tine?

Am clătinat din cap, frustrată de încercările ei de a mă încuraja, în loc să mă descurajeze.

— Flirtează cu femeile care i se par atrăgătoare. Am fost martoră. Nu a flirtat niciodată cu mine. Niciodată. Chloe, toate femeile lui arată la fel, dar nu ca mine. Dacă nu caută o relaţie serioasă cu genul lui de femeie, atunci clar nu caută una cu mine. Va continua să se combine cu femei pe care nu vrea să le prezinte fiicei lui. Eu nu vreau să fiu o combinaţie dubioasă.

Chloe s-a încruntat.

— Ce naiba vrei să spun?

— Vreau să mă ajuţi să trec peste asta. Până acum am avut o serie lungă de întâlniri nereuşite. Câteva dintre ele au fost aranjate de tine. Te rog să cauţi mai bine şi să-mi găseşti cel mai bun partener. E timpul să refaci magia dintre Aidan şi Juno.

Prietena mea nu a părut mulţumită.

— Dar...

— Nimic. Logan nu e pe listă. Găseşte-mi unul viabil!

Ochii i s-au mărit, amuzaţi.

— Fie! O să-ţi găsesc partenerul perfect.

— Asta voiam de la tine.

Mi-am ciocnit paharul de al ei, simţindu-mă deja mai bine.

* * *

Câteva zile mai târziu, în timp ce mă ajuta să încarc maşina de spălat vase, Maia s-a întors spre Logan, care sorbea dintr-o bere la mine în bucătărie. Tocmai terminaserăm de luat cina împreună. Iar.

— Fiindcă e vineri, putem să vedem un film?

— Ţi-ai terminat temele?

— În mare parte. M-am gândit să termin duminică restul. Nu am multe de făcut. Întreab-o pe Grace.

Am privit peste umăr şi l-am văzut că mă întreabă din privire.

— Aşa este.

Logan a zâmbit.

— Atunci, putem vedea un film.

— Hai şi tu, Grace. Tata a cumpărat un fotoliu nou şi e grozav, poţi să stai tu în el.

Am chicotit la generozitatea ei.

— Fără filme de gagici, vă rog, a adăugat Logan. Nu vreau să vă aliaţi împotriva mea.

— Votăm, a spus Maia. Şi promit să nu votez un film de gagici. Sunt porcării, oricum. Mereu e vorba de doi idioţi care nu înţeleg arta comunicării.

— Nu e nimic rău la un film de gagici de calitate, am contrazis-o, dar am râs la evaluarea ei. Dar, din păcate, nu votez, fiindcă nu pot veni.

— De ce? a părut Maia dezamăgită.

— Am alte planuri.

— Ah. Păi, schimbă-le.

Am râs, dar Logan i-a rostit numele ca pe o avertizare şi a clătinat din cap spre ea:

— Poate că Grace are planuri cu ceilalţi prieteni ai ei, Maia. Aminteşte-ţi că mai există şi ei.

Maia a pufnit:

— Ah, da. Am uitat că avea o viaţă înainte să o acaparăm noi.

Amândoi şi-au zâmbit maliţios.

— Ce amuzanţi sunteţi, am spus sec. Dar vă înşelaţi!

— Despre?

— Planurile mele. Nu mă văd cu prietenii.

Am simţit un nod în stomac şi am ştiut că, pe de o parte, era de emoţie pentru întâlnirea de diseară şi, pe de altă parte, de încântare pentru că ar fi putut fi sfârşitul infatuării lui Logan.

— Mă întâlnesc cu un tip.

Declaraţia mea a fost urmată de o tăcere grea.

Maia m-a privit oripilată, iar faţa lui Logan s-a golit de expresie.

— O întâlnire? a pufnit Maia, de parcă ar fi fost un cuvânt murdar.

Am izbucnit în râs.

— Da. Mai fac şi asta uneori. Trebuie să-mi ascund răutatea ca să pot s-o fac, dar mă descurc.

— Cu cine? aproape c-a strigat Logan, cu un chip care nu mai era gol de expresie, ci furios.

Am clipit repede, surprinsă de reacţie. Ce însemna asta? Logan îndrăznea să facă pe fratele mai mare protector?

Doamne, oare viaţa mea putea să devină şi mai jalnică? Fusesem retrogradată la „membru al familiei" pentru el.

— Cu un coleg de-al lui Chloe. Ea a aranjat totul şi spune că e un tip mişto.

Se părea că era divorţat, avea doi copii şi căuta din nou ceva serios, după ce petrecuse un an mergând la întâlniri. De îndată ce Chloe auzise asta, ştiuse că trebuie să încercăm. Spusese că era exact ce căutam.

Am simţit un nou roi de fluturi la gândul de a-l întâlni.

— O întâlnire pe nevăzute?

Logan încă era încruntat.

— Da.

— Fiindcă ai avut mare noroc cu ele, în trecut.

Am făcut o mutră amintindu-mi că mă salvase de ultimul partener.

— Ai asistat la una care a mers prost şi crezi deja că ştii totul.

Maia s-a ridicat brusc şi a traversat încăperea spre uşă.

— Mă duc să aleg un film, ne-a aruncat peste umăr, înainte să dispară.

— Maia? am strigat, îngrijorată.

Nu am auzit nimic decât ușa de la intrare, trântită. M-am uitat la Logan, confuză.

— Nu mă întreba pe mine! Încă încerc să-i înțeleg reacțiile în jumătate din zi.

Mi-am mușcat buza.

— Poate că simte că o abandonez, dacă nu stau să mă uit cu voi la film.

— Poate.

— Nu-mi place să o dezamăgesc, dar trebuie să priceapă că am și alți prieteni și că, dacă mă văd cu alți oameni, nu înseamnă că o las baltă.

— Vorbesc cu ea despre asta.

— Mulțumesc.

S-a ridicat, oftând.

— Parcă e o altă limbă și nimeni nu mă învață s-o vorbesc.

— Adolescentina? am zâmbit empatic.

— Nu. Feminina, în general.

— Asta fiindcă suntem mult mai deștepte decât bărbații. E dificil pentru voi, creaturile simple, să țineți pasul, i-am zâmbit eu cu seninătate.

— Foarte amuzant, Grace, și-a îngustat el ochii spre mine. S-a întors să plece, apoi s-a răzgândit. Deci cu cine te vezi în seara asta?

— Se numește Colin. Lucrează la agenția de imobiliare cu Chloe.

— Pare un ratat.

Am răbufnit:

— De unde ai mai scos-o și pe-asta?

— Singurii tipi pe nume Colin pe care i-am întâlnit s-au dovedit a fi niște rataţi, iar agenții de imobiliare nu sunt mai buni decât comis-voiajorii.

— Are o slujbă decentă, e divorțat, are copii. Nu e un ratat.

— Asta-l face să pară un ratat și mai mare.

Logan s-a întors cu totul spre mine, gata de ceartă.

— Pare responsabil și pregătit pentru un angajament! am zis, simțind că-mi sare țandăra la această dovadă de protecție exagerată.

— Serios? Responsabil? Cine are grijă de copiii lui cât timp e cu tine în oraș?

— Mă gândesc că fosta lui soție. A divorțat de ea, Logan. Nu a ucis-o.

— Păi da, de ce să o ucidă, când o poate păstra în preajmă, ca dădacă, în timp ce el le-o trage femeilor frumoase și ușor de impresionat? a făcut el un semn spre mine, iritat.

Am fost șocată, pentru o clipă.

Dincolo de ridicolul vorbelor sale era o senzație de furie pură, iar eu am fost uimită de cum mă vedea. Aș fi putut fi Shannon, ținând cont de felul în care-mi vorbea de sus.

— Nu sunt ușor de impresionat! am strigat, și am ieșit în grabă. Poți să pleci și fără să te conduc la ușă! Trebuie să mă pregătesc de *întâlnire*!

Fusesem surprinsă de faptul că tipul pe nume Colin mă invitase să bem ceva și nu la cină, dar am decis să ignor orice bănuială și să mă gândesc că încerca să facă din prima noastră întâlnire ceva mai relaxat.

Ar fi trebuit să-mi ascult instinctele.

Când l-am văzut, mi s-a părut chipeș. Era înalt, brunet, bine proporționat. Fermecător, s-a ridicat de la bar ca să mă sărute pe obraz și să-mi strângă mâna. Mirosea bine. Și nu-și putea lui ochii de la decolteul meu.

Nu părea atât de în vârstă încât să fie tatăl divorțat a doi copii.

Când m-am așezat în fața lui, cu un pahar de vin în mână, am spus imediat:

— Chloe mi-a zis că ai doi copii.

S-a înecat cu berea.

— Poftim? a tuşit el în pumn, cu ochii strălucind de amuzament.

Aveam s-o omor în chinuri pe Chloe de îndată ce puneam mâna pe ea.

I-am aruncat lui Colin un zâmbet vag.

— Nu eşti nici divorţat?

A clătinat din cap, rânjind:

— Ce absurdităţi ţi-a zis Chloe!

— Te rog, spune-mi măcar că te numeşti Colin.

— Da, *mă numesc* Colin şi lucrez cu Chloe, dar nu am fost niciodată căsătorit şi nu am copii.

Ce fel de joc juca prietena mea?

— Tu te numeşti Grace, nu? m-a tachinat.

M-am uitat în ochii lui căprui şi am încuviinţat. Nu ştiam ce pusese la cale Chloe, dar Colin părea amuzat.

— Nu ştiu de ce mi-a spus lucrurile alea.

— Chloe are un simţ al umorului foarte straniu. Dar mi-a spus că sunt al doilea tip de la agenţie cu care ieşi la întâlnire.

Mi s-a părut că sesizez ceva plin de subînţeles în ochii şi în tonul său, dar am ignorat sentimentul, hotărând că eram paranoică.

— E o agenţie imobiliară mare, am glumit.

A chicotit şi s-a aplecat peste masă.

— Locul ăsta e puţin cam pretenţios. De ce nu o luăm pe scurtătură şi mergem la mine?

Am clipit, nedumerită. Nu puteam nega că avea ochii plini de dorinţă. Nu cred că eram paranoică.

— Poftim?

— Ţi-aş mai putea lua ceva de băut dacă vrei, dar m-am gândit să nu irosim o parte din noapte, nu?

Cu câteva luni în urmă, m-aş fi simţit jignită, m-aş fi bâlbâit, aş fi roşit şi aş fi ieşit din situaţia asta scuzându-mă de parcă ar fi fost vina mea. Orice, doar să evit să mă confrunt cu realitatea.

Aşa că puteam da vina numai pe Logan — influenţa lui m-a făcut să trec peste teama de confruntare şi să întreb direct:

— Vrei să spui că ai venit la întâlnirea asta doar ca să ți-o tragi?

Colin a ridicat din umeri și a încuviințat, de parcă era evident.

— Chloe știe că-mi place doar să mă distrez. Nimic serios. Sunt convins că ți-a spus asta. Sau nu?

Am făcut o grimasă. Da, urma să o strâng de gât.

— Nu. Nu mi-a spus.

— Deci... nu e vorba de sex? Nu vrei să mergem la mine?

Cumva, am reușit să mă abțin să-i arunc băutura în față. Nici măcar nu discutase cu mine cinci minute înainte să decidă că nu voia altceva decât o mică partidă de sex. După mine, felul în care el acționa era doar o formă de masturbare.

Mi-am luat geanta și haina și i-am aruncat un zâmbet vag.

— Nu. Mă tem că ar fi o experiență dezamăgitoare pentru amândoi.

M-am ridicat și m-am uitat la el cu o sclipire în ochi:

— Îmi plac doar lucrurile cu adevărat murdare și trebuie să fiu capabilă să cunosc și să am încredere în cineva înainte să-l las să îmi facă *absolut* tot ce vrea în pat.

Am ieșit din bar legănându-mi șoldurile, lăsându-l să privească în urma mea cu gura căscată, și am râs când am ajuns afară, în noapte. Am privit peste umăr spre bar și am clătinat din cap, încă zâmbind. Nu știu ce-mi venise, dar îmi plăcuse ce făcusem.

Totuși nu suficient cât să n-o omor pe Chloe.

Triumful meu de moment, că-l făcusem pe Colin să creadă că tocmai ratase șansa vieții lui, s-a risipit în timp ce mergeam spre casă.

Mă întorsesem de unde plecasem.

Chloe, cu înțelepciunea ei infinită (deloc!), mă adusese în această situație. Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama exact de intenția ei. Îmi sugera foarte clar că Logan era cel mai bun candidat pentru mine (ca de obicei, fără să asculte un cuvânt din ce-i spuneam) și se hotărâse să încerce să-mi dovedească asta găsindu-mi un partener foarte prost.

Chloe îmi demonstrase că nu mai puteam avea încredere în ea că o să-mi stabilească vreodată o întâlnire decentă.

Abia dacă pusesem piciorul pe scară, când ușa lui Logan s-a deschis. Privindu-l cu ochii mari, am așteptat să spună ceva. Dar el doar s-a uitat urât la mine. Încă era prost-dispus.

— OK, atunci, am spus și am mers ca prin vis spre ușă.

Tocurile mele făceau zgomot, răsunând între pereți. Probabil că asta îi dăduse de veste lui Logan că mă întorsesem.

— Ai ajuns devreme, a mormăit, când am băgat cheia în ușă.

— Da.

— De ce?

Aproape că am sărit în sus când i-am auzit vocea lângă mine. Am privit peste umăr și am văzut că se lipise de spatele meu.

— D-aia, *tati*.

Furioasă, am deschis ușa și am intrat, sperând să priceapă aluzia și să dispară.

Dar nu s-a întâmplat așa.

Logan a ținut ușa și m-a împins înăuntru.

— Ți-a făcut ceva?

— Unde e Maia? am zis, când a închis ușa după el.

— Doarme. Am încuiat-o în casă.

— Ah, bine, am spus, îndepărtându-mă. Dacă izbucnește un incendiu, șansele să scape sunt mai reduse.

— Poate să descuie din interior, a zis printre dinți și m-a urmat în bucătărie.

— Logan, nu am chef de chestia asta.

M-am întins să iau o sticlă de vin din frigider.

Mi-a luat imediat vinul din mână, iar eu am icnit iritată în timp ce desfăcea sticla și îmi turna în pahar. A împins paharul pe blat, spre mine, cu atâta agresivitate, încât am avut noroc că a rămas vinul în el.

— Vorbește, mi-a cerut.

Am luat paharul și m-am îndepărtat de el, ca să pot lua o gură.

— Grace, m-a avertizat.

Drept replică, m-am uitat urât la el, după care am pus paharul pe blat și am început să mă deschei la haină. În fond, era casa mea. Mă puteam simți confortabil.

— Nu știu dacă-ți dai seama, Logan, m-am răstit, descheindu-mi nasturii. Dar nu sunt obligată să-ți spun nimic despre viața mea.

Mi-am aruncat haina pe un scaun care se afla în colțul camerei și m-am întors după pahar.

Tăcerea lui Logan m-a făcut să mă uit la el.

Mă privea, iar eu nu-mi puteam da seama ce însemnau ochii lui întunecați.

— Logan?

— Cu asta ai fost îmbrăcată? a zis, cu o voce gâtuită. Pentru el?

Mi-am privit rochia. Cumva, era dovada tuturor așteptărilor pe care le avusesem față de seara aceea și de Colin, fiindcă era cel mai sexy lucru pe care-l aveam în garderobă și nu o purtam pentru oricine. Era o rochie lungă până la jumătatea gambei, neagră, care îmi venea perfect. Avea bretele fine și un decolteu mai adânc decât orice altă rochie de-ale mele. Purtam un sutien push-up sexy, care făcea minuni pentru sânii mei, altfel modești.

Îmi prinsesem părul pentru a pune în valoare rochia.

Deși era mult mai puțin stridentă decât hainele pe care văzusem că le purtau femeile lui Logan, m-am simțit dintr-odată expusă când mă privea așa.

Am roșit și am luat o gură de vin.

— A meritat? a făcut el semn spre rochia mea cu o privire furioasă.

Am simțit că-mi crește tensiunea.

— Nu e nimic rău la rochia asta.

— Păi, sigur n-a avut îndoieli cu privire la ce ai de oferit când ai apărut îmbrăcată așa. Deci, ce s-a întâmplat? Sau a fost într-adevăr una scurtă?

Am inspirat adânc, jignită:

— Ieși din bucătăria mea.

A înconjurat blatul, venind spre mine.

— Nu înainte să-mi spui ce ți-a făcut ticălosul ăla.

— Nu e treaba ta. Îți spun a mia oară.

— Sunt de altă părere.

S-a oprit la câțiva centimetri de mine și, fiind mult mai înalt, încerca în mod deliberat să mă intimideze, ca să-i răspund.

L-am țintuit cu privirea.

— Ești ridicol. Nu sunt sora ta!

Logan s-a dat înapoi de parcă îl lovisem și, de mirare, făcuse ochii mari. După o clipă, a spus răgușit:

— Crede-mă, știu că nu ești sora mea.

Asta ce însemna? M-am cutremurat sub căldura privirii lui și am simțit că pielea de pe sâni mi se înfioară. Sfârcurile mi s-au întărit, apăsându-mi sutienul. Tremurând, m-am tras puțin înapoi.

— Vreau doar să știu dacă ți-a făcut vreun rău, a spus Logan fără să mai pară furios.

— Nu.

Mi-am terminat vinul și m-am întors, dar m-am sprijinit de perete, fără să fiu capabilă să mă mai țin pe picioare — atât eram de tulburată.

Tensiunea din cameră era incredibilă și începeam să mă întreb dacă nu cumva doar eu mă simțeam atrasă sexual de el sau și el de mine. De fapt, începeam să mă întreb dacă nu cumva tensiunea era doar frustrarea mea sexuală și atât.

L-am privit printre gene. Logan se întorsese spre mine, dar fiecare mușchi al corpului său părea încordat.

— Nu mi-a făcut rău, am repetat repede. Dar avea un scop bine stabilit.

Mușchiul maxilarului îi pulsa.

— Ce ai făcut?

— I-am spus că nu practic aventurile de o noapte fiindcă, dacă ajung în pat cu un bărbat, vreau să-mi facă tot ce-și dorește el și pentru asta e nevoie să-l cunosc și să am încredere în el.

— Ce-ai spus? m-a întrebat Logan, pe un ton sec.

— Glumeam, am ridicat eu din umeri, dar dintr-odată nu mi se mai părea amuzant.

— Mda, m-aş aştepta la un telefon de la el mâine. Să-i spui chestiile alea, să porţi nenorocita asta de rochie...

Se înfuriase iar.

Ca de obicei, furia lui m-a făcut să mă aprind şi eu.

— De ce te comporţi ca un cretin în seara asta?

— Chiar nu te prinzi? a strigat Logan, cu o privire neîncrezătoare.

— Aşa se pare! am ţipat şi eu.

— Păi, uite, ca să-nţelegi!

Abia dacă am avut timp să clipesc, înainte ca trupul lui să îl apese pe al meu de perete. M-a prins de încheieturi, ţinându-mă captivă. Respirând adânc, cu chipul la doi centimetri de al meu, m-a privit în ochi şi a spus răguşit:

— Cere-mi să plec, Grace!

Pielea îmi ardea. Întreg corpul îmi părea cuprins de flăcări. Îmi simţeam sânii umflându-se sub rochie, iar furnicăturile dintre picioarele mele ajunseseră la intensitatea unei pulsaţii constante. I-am inspirat mirosul, iar respiraţia mi s-a înteţit când i-am simţit erecţia. În partea inferioară a abdomenului am simţit un fior plăcut şi mi-am strâns picioarele, eram umedă.

— Grace, a şoptit şi şi-a aplecat capul spre mine. Spune-mi să plec!

— Nu, am murmurat, relaxându-mă, lipită de perete, iar el a gemut. Vreau să rămâi!

M-a privit în ochi, căutând parcă răspunsul la ceva nerostit.

— Dacă rămân, o să ţi-o trag.

Am tremurat, răspunzând la afirmaţia lui directă şi mi-am lins buzele înainte să-mi mişc picioarele, depărtându-le ca să încapă între ele. Ochii i-au scânteiat, iar eu m-am întins spre buzele lui şi am şoptit:

— Contez pe asta.

CAPITOLUL 13

Logan MacLeod știa să sărute.

Îi simțeam buzele fierbinți pe ale mele, când limba lui a cuprins-o pe a mea. Firele din barba lui îmi zgâriau pielea, sărutul lui a devenit mai profund și și-a frecat partea de jos a corpului de mine. Mi s-au întărit imediat sfârcurile. Nu mai fusesem niciodată sărutată cu atâta lăcomie. De parcă nu s-ar fi putut sătura de mine.

Am scos o mică exclamație când mi-a lăsat buzele ca să-mi mângâie gâtul cu ale lui, ajungând până la despicătura dintre sâni. Mi-a strâns încheieturile când m-am arcuit spre gura lui. Ca răspuns, mi-a dat drumul și s-a retras, ca să-mi privească fața transpirată. Pielea mea părea în flăcări, gata să explodeze.

Abdomenul mi-a tresărit când i-am văzut pofta din priviri.

Nu mă mai simțisem niciodată atât de dorită.

Și să fiu dorită de el...

— Logan, l-am implorat.

Ochii i-au scânteiat și și-a strecurat degetele sub bretelele rochiei. Cu o lentoare deliberată, care m-a făcut să gâfâi, mi-a coborât bretelele,

trăgând de rochie până când a ajuns sub sutien. Apoi mi-a tras sutienul în jos, mi-a luat sânii în mâinile lui mari și s-a uitat în ochii mei, cu zâmbetul lui sexy. Și-a coborât capul și am strigat când buzele lui mi-au înconjurat sfârcul. M-am întins spre el, cu brațele în jurul gâtului său, trăgându-l mai aproape. Am gemut, cu capul sprijinit de perete, în timp ce el lingea, sugea și mă chinuia, ca apoi să se mute la celălalt sfârc. Toate simțurile îmi erau copleșite. Nu mă mai simțisem niciodată așa, de parcă urma să-mi explodeze pielea dacă nu intra în mine.

M-am răsucit spre el, iar Logan a gemut cu gura îngropată în sânul meu. Sunetul a trecut delicios prin mine. Ca răspuns, și-a apăsat corpul mai tare peste al meu și a ridicat capul ca să mă sărute iar. Sărutul era mai puternic, mai umed și mult mai dezlănțuit. M-am înfășurat imediat în jurul lui și cu degetele l-am cuprins de ceafă. Apoi mi-am împletit limba cu a lui, într-un sărut atât de profund, încât n-am mai știut de nimic altceva.

Voiam mai mult, pe loc.

Mâna mi-a alunecat sub tricoul lui și l-am mângâiat pe abdomenul tare înainte să mi-o strecor în blugii lui.

A întrerupt sărutul, icnind, apăsându-se spre mâna mea, în timp ce încercam să-i cuprind erecția, în ciuda blugilor strâmți.

Am scos mâna și am început să-l deschei.

— Te vreau în mine, am șoptit. Am nevoie de tine.

Mi-a luat cu blândețe mâna de pe erecția lui și și-a băgat mâna sub rochia mea. Când degetele lui mi-au mângâiat interiorul coapsei, a întrebat, cu gura lipită de a mea:

— Ești pregătită pentru mine, Grace?

L-am mușcat de buza de jos și am suspinat:

— Sunt foarte pregătită.

— La naiba, a gemut el, cu degetele în chiloții mei. Ești plină de surprize.

— Poftim? am spus, gâfâind, fiindcă își strecurase două degete în mine.

M-am împins în ele.

S-a dat înapoi, ca să se uite în ochii mei, în timp ce-și mișca degetele ritmic.

— N-am crezut niciodată că te-ai putea aprinde după un tip ca mine.

Am gemut, abia dându-mi seama ce spunea și l-am prins de braț, de teamă că altfel s-ar opri.

— Doamne, mă termini!

Și-a trecut buzele peste maxilarul meu, apoi mi le-a lipit de ureche:

— O să ți-o trag până vezi stele verzi.

Am avut un orgasm cu degetele lui în mine, strigătul meu de eliberare fiind înghițit de sărutul lui.

M-am cutremurat, sărutându-l și sugându-i limba. Geamătul lui de răspuns m-a făcut să mă arunc în cel mai pasional sărut din câte trăisem.

I-am simțit mâinile calde și aspre pe partea exterioară a coapselor, mângâindu-mi pielea, împingându-mi rochia în sus, spre talie. Logan mi-a prins chiloții și i-a tras în jos. I-am aruncat fără să îndrăznesc să întrerup sărutul și brusc, furnicăturile dintre picioarele mele au crescut în intensitate.

I-am descheiat blugii, i-am împins împreună cu boxerii spre glezne și l-am eliberat. Logan s-a tras puțin în spate și eu am privit în jos.

Era mare.

Mai mare decât ce avusesem înainte în mine.

— Doamne, am șoptit.

Ochii lui s-au întunecat.

— Doar pentru tine, iubito, a spus, prinzându-mă de picioare, desfăcându-le și împingându-se în mine.

— Logan! am strigat, simțind o durere plăcută, iar căldura lui pulsândă m-a copleșit.

Mă concentram doar pe senzația grosimii lui în mine, și am încercat să respir, în timp ce trupul meu încerca și el să se relaxeze. Logan a rămas nemișcat, respirând greu, parcă încercând să câștige controlul.

Eu nu voiam control.

Voiam mai mult. Mi-am împins şoldurile în el, iar el m-a lipit de perete, ca să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui. L-am împins mai adânc înăuntrul meu şi mi-am înfipt degetele în umerii lui.

— Logan!

Mi-am arcuit spatele, iar el a luat-o drept o invitaţie.

Gura lui m-a tras de un sfârc, iar muşchii din interiorul meu s-au strâns în jurul erecţiei sale, renunţând la orice urmă de control. Ne-am izbit de perete, el penetrându-mă dur, alunecând înlăuntrul meu şi în afară cu o frenezie crescândă.

Şi-a ridicat capul şi ochii ni s-au întâlnit, în timp ce-şi ţinea promisiunea de a mi-o trage tare. Privindu-mă, ochii i s-au întunecat.

— Grace! Vocea lui era guturală. Sunt... aproape, a gâfâit.

Am simţit că degetul lui mare îmi apasă clitorisul şi combinaţia dintre membrul lui în mine şi felul în care îmi freca clitorisul m-a terminat. Eliberarea mea a declanşat-o pe a lui, muşchii mei încordându-se în jurul erecţiei sale. Logan a scrâşnit din dinţi cu ochii la mine, cu muşchii încordaţi, gemând adânc, în timp ce şoldurile ne tremurau în frenezia orgasmului.

Lumea începea să se recompună în jurul meu, pe măsură ce euforia orgasmului scădea. Dintr-odată am fost conştientă de pieptul lui Logan, care se ridica lipit de al meu în timp ce încercam să ne recăpătăm respiraţia, de greutatea lui, de buzele care-mi atingeau gâtul.

I-am inspirat mirosul, fiindu-mi teamă să-i dau drumul.

Când s-a retras, am reuşit doar să mă uit în ochii lui, sperând că voi putea citi în ei ce anume gândea. Dar nu am putut. Am rămas perfect nemişcată, încolăcită în jurul lui, iar el m-a sărutat cu o blândeţe infinită pe gură. Buzele îmi tremurau când s-a retras din mine şi mi-a coborât picioarele pe podea.

— Iei anticoncepţionale? a întrebat el încet.

Am îngheţat.

Apoi mi-am dat seama.

Îl lăsasem înlăuntrul meu fără prezervativ.

Cum de putusem să fiu atât de proastă?

— Da, am șoptit, fiindcă așa era, dar nu asta era ideea.

O parte din tensiunea pe care o avusese în el se topise deja, când s-a aplecat să-și tragă pe el boxerii și blugii. M-am uitat la el cum se încheia, după care a făcut un pas spre mine.

Ce urma să facă?

Nu aveam idee.

Spre surprinderea mea, m-a apucat de marginea rochiei și mi-a tras-o încetișor la loc. Apoi a tras bretelele sutienului și rochiei înapoi, până când am fost complet acoperită.

Cu picioarele tremurând, am rămas pe loc, în stare de șoc, în timp ce el îmi mângâia obrazul cu degetele.

— Te-am rănit?

Am clătinat din cap.

Drept răspuns, Logan mi-a luat mâna într-a lui și m-a condus spre baie.

— Te las să te speli și apoi trebuie să vorbim.

Încuindu-mă în baie, am făcut ce-mi spusese el, cu pielea arzând, în timp ce imagini cu ceea ce tocmai se întâmplase îmi reveneau în minte. M-am sprijinit de chiuvetă și m-am uitat în oglindă la obrajii mei roșii, la ochii prea strălucitori și la părul meu, care scăpase din agrafele care-l țineau la un loc. Ce se petrecea cu Logan? Se purta afectuos, dar era ciudat pentru cineva care tocmai făcuse sex demențial.

Nu putea nega asta. Simțisem cât de puternic fusese orgasmul lui. La fel ca al meu.

Am roșit iar.

Ce însemna „trebuie să vorbim"?

Exista o singură cale să aflu. Mi-am aruncat pantofii pe hol și am încercat să intru calmă în bucătărie, unde Logan stătea pe un scaun.

M-am așezat lângă el.

S-a întors să mă privească și ochii lui mi-au spus tot ce doream să știu.

Tot ce nu doream să știu.

Iar respingerea, durerea... au fost groaznice.

Simţeam o durere arzătoare în piept... cum nu mai simţisem înainte.

Logan şi-a coborât privirea, părând atât de solemn, încât durerea s-a intensificat şi am simţit că mă sufoc.

— Asta nu se poate repeta, Grace, a spus el, confirmând tot ce-i citisem în ochi.

Nu mai simţisem niciodată o pierdere ca asta. Era diferită de durerea pierderii familiei mele, fiindcă aceea fusese deliberată.

Nu voiam să-l pierd pe Logan.

Durea şi durerea era sporită de pierderea speranţei.

Înainte, nici măcar nu îmi dădusem seama că dincolo de pretenţiile mele de logică şi raţiune, mă agăţasem de *fantezia* cu Logan şi cu mine. Acea fantezie mă ajutase într-un fel despre care ştiam că nu era bun pentru mine pe termen lung, dar îmi făcuse fiecare zi mai frumoasă şi mai plină de speranţă.

Nu puteam spune nimic, fiindcă nu aveam voce.

— Trebuie să mă concentrez la Maia. În fiecare zi îmi amintesc că am pierdut cincisprezece ani din viaţa ei şi n-am şters nimic din răul făcut de Maryanne. Trebuie să compensez asta, Grace, şi singura cale e să-i ofer totul, acum. Merită asta. Merită să fie pe primul loc. Nu pot intra acum într-o relaţie.

Amintirea bruscă a lui Logan mişcându-se înlăuntrul meu nu-mi mai înfiora pielea. M-am simţit rece, vulnerabilă.

Umilită.

Proastă.

Oh, atât de proastă, la naiba!

De ce îi oferisem acea parte din mine, când ştiam deja că erau lucruri pe care nu mi le spunea şi că se ascundea în spatele scuzelor legate de Maia cum că nu putea avea o relaţie cu *mine*?

— Grace, a spus, când eu am continuat să tac, ochii lui frumoşi cerşindu-mi înţelegere. N-ar fi trebuit să fac asta cu tine... am acţionat impulsiv. Trebuie să mă opresc. Şi-a trecut mâna prin păr. Trebuie să-mi păstrez controlul. Să fiu bărbat. Uite unde m-a adus impulsivitatea. La închisoare, pentru Dumnezeu!

Furia m-a făcut să deschid gura:

— Compari sexul cu mine cu ce ai făcut ca să intri la închisoare?

— Firește că nu.

— Ah, ce bine, am spus, ridicându-mă de pe scaunul de lângă el. M-aș fi simțit mai bine.

— Ești furioasă, a oftat el. Grace, nu am vrut să...

— Să mi-o tragi? Da, am primit înștiințarea.

Îmi doream dintr-odată cu disperare să plece, fiindcă mă simțeam atât de umilită... și nu voiam să plâng în fața lui.

— Acum poți pleca, Logan.

S-a ridicat, cu chipul crispat.

— Nu face asta! Te rog! Ai fost atât de bună cu mine și cu Maia! Trebuie să știi că ești ultima persoană pe care aș vrea s-o rănesc. Sunt un idiot, știu. A ridicat brațele: Ar fi trebuit să mă abțin. Țin la tine și sunt atras de tine — normal că sunt atras de tine, uită-te în oglindă! Dar nu am vrut să depășesc linia și să stric ce este între noi trei. Știi cum se poartă Maia când adulmecă o urmă de femeie în viața mea. Nu pot face asta. Te rog să înțelegi.

Am mijit ochii, prea jignită ca să-i mai ascult explicațiile. Tot ce voiam să știu era de ce.

— Atunci, de ce ai făcut-o? am întrebat, incapabilă să-mi ascund suferința.

Cel puțin, furia mea părea să țină lacrimile sub control.

— Eram conștientă că nu-mi împărtășești sentimentele, așa că de ce ai trecut linia?

Părea chinuit de remușcări.

— Am lăsat gelozia să mă cuprindă, a recunoscut, răgușit.

Am pufnit:

— Vrei să spui că te-ai supărat fiindcă un alt băiat s-a jucat cu jucăria cu care încă nu avuseseși șansa să te joci tu?

— Nu face asta, m-a avertizat. Nu înrăutăți lucrurile! Nu știam ce simți pentru mine.

— Te rog, Logan. Asta o fi fost adevărat când ne-am cunoscut, dar am trecut de mult de rutina vecinilor care nu se-nțeleg.

Maxilarul i s-a încleștat.

— Am bănuit că ești atrasă de mine, dar atât. Nu credeam că simți ceva mai profund.

— Asta fiindcă așa sunt eu... o fată superficială. Mă cunoști mai bine.

— Se pare că nu, s-a răstit, cu privirea întunecată de furie. Dar dacă vrei să-mi asum întreaga răspundere, o fac. Am fost un ticălos, te-am rănit și urăsc asta. Chiar da. Îmi pare rău, a încheiat el, în șoaptă.

Am clătinat din cap și mi-am înconjurat trupul cu brațele, întorcându-mă, fiindcă simțeam lacrimile gata să-mi țâșnească.

— Eu sunt idioata care a uitat că-ți place să nu te complici când ți-o tragi și să-ți iei la revedere repede.

— Doamne...

— Nu. Te rog să pleci. Nu are rost să continuăm. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să-ți spun să pleci atunci. Îți spun acum.

După o clipă, l-am auzit plecând spre ușa bucătăriei.

Mi-am înghițit lacrimile și m-am întors.

— Logan.

S-a oprit, privindu-mă aproape cu speranță.

— Nu vreau să mai vii aici, am spus, alungându-i speranța. Maia e întotdeauna bine-venită și mă voi purta civilizat cu tine, de dragul ei, dar prietenia noastră s-a încheiat.

S-a încordat și m-a privit fără să-i vină să creadă:

— Mă ucizi, draga mea.

Lacrimile mi-au încețoșat privirea.

— Te rog.

Am privit în altă parte, ștergându-mi lacrimile care-mi cădeau pe obraji.

— OK, a spus încet și l-am auzit plecând.

După ce am auzit ușa închizându-se, am izbucnit în plâns, cu brațele strânse în jurul meu, de parcă aș fi putut astfel împiedica durerea să mă cuprindă.

CAPITOLUL 14

Există momente în viață care ne schimbă ireversibil. Uneori, acele momente sunt mărețe și dramatice, tragice sau frumoase, în intensitatea lor. Alteori, sunt liniștite și mărunte, asemenea pașilor care se îndepărtează de o ușă închisă. Subtilitatea acelor momente poate uneori să le ascundă impactul.

Uneori, impactul e profund, dar tăcerea momentului se pierde pentru ceilalți, adăugând singurătatea în ecuație.

Așa m-am simțit a doua zi, în timp ce mă uitam la monitor.

Mă îndrăgostisem pentru prima dată.

Iar el nu mă iubea.

Nu mai eram întreagă. Simțeam că dăruisem o parte din mine, fără să existe reciprocitatea care să umple golul lăsat în urmă.

Lipsa de afecțiune a familiei mele fusese cu mine atâta vreme, încât, crescând, devenise parte din mine. Fiecare parte pe care încercasem să le-o ofer dispăruse, până devenisem o adolescentă solitară, cu un zid infinit de apărări și nesiguranțe.

Aidan şi Chloe petrecuseră ani ajutându-mă să mă reconstruiesc.

Şi eu tocmai ce mai oferisem cuiva o parte din mine, fără să mă gândesc.

Chiar era vina lui Logan?

Cu săptămâni în urmă, îmi spusese că nu voia o relaţie fiindcă se concentra asupra Maiei. Şi cum ne întâlniserăm prima dată? Patul lui văzuse mai multe femei decât cele din autobuzul de turneu al unei trupe rock.

Mă temeam că mă comportasem egoist şi obtuz.

Înainte să mă complac încă puţin în nefericirea mea, mi-a sunat telefonul. Mi-am şters urmele de lacrimi de pe obraji şi am răspuns.

— Alo, am spus, bucuroasă că aveam o voce normală.

— Grace Farquhar? a întrebat o femeie.

Accentul ei american era combinat cu un accent scoţian.

— Eu sunt, am răspuns, sperând că nu era un nenorocit de call center.

— Salut. Sunt Joss Carmichael. Am numărul tău de la Jo.

Joss Carmichael? Adică...

— J.B. Carmichael?

A râs răguşit.

— Joss e OK. Mă întrebam dacă putem vorbi despre posibilitatea de a edita un manuscris pe care aş dori să-l public pe cont propriu.

Glumea? Telefonul ei nu ar fi putut pica într-un moment mai bun. Aveam nevoie de ceva care să mă distragă.

— Putem vorbi acum, dacă vrei.

— Minunat! M-am uitat pe site-ul tău şi ai recomandări fantastice. Tariful e rezonabil, ai studiile necesare şi ai o clientelă solidă, fidelă. Am descărcat câteva dintre cărţile editate de tine şi sunt impresionată.

Am roşit de plăcere.

— Mulţumesc.

— Cu mare plăcere. Singura mea grijă este că ai editat romane de dragoste contemporane şi istorice, dar nu şi alte genuri. Manuscrisul

meu este un roman de dragoste distopic pentru adulți. Primul dintr-o serie. Este puțin diferit, întunecat, cu multă suferință. Așa ca *moi*, a glumit ea.

Am chicotit.

— Sună grozav! Citesc multe genuri și îmi plac distopiile și romanele cu teme paranormale, așa că înțeleg firul narativ și structura acestor genuri. Dar, firește, înțeleg dacă preferi să lucrezi cu cineva familiarizat cu genul ăsta.

A tăcut pentru o clipă.

— Asta nu mă deranjează. Aș vrea să lucrez cu tine, dar... trebuie să știu că vei fi de o sinceritate hrutală cu mine. Am nevoie de un editor care să nu se teamă să-mi spună cum stau lucrurile. Tu pari excesiv de *amabilă*, Grace.

— Nu sunt amabilă, m-am grăbit să o asigur. Adică, sunt, dar ofer o critică constructivă când e nevoie. Crede-mă că am făcut și terapie ca să mă ajute, m-am grăhit eu să continui, apoi am pălit, întrebându-mă de ce spusesem un asemenea lucru stupid.

Din fericire, Joss a chicotit.

— Te înțeleg.

Slavă Domnului că avea simțul umorului!

— OK. Atunci, de ce să nu încercăm? a spus ea.

Am zâmbit strâmb, simțind o rază de lumină care pătrundea prin întuneric:

— Serios?

— Da, a zis și am simțit cum zâmbește. Când îți pot trimite manuscrisul?

— Numai un pic, să-mi verific agenda.

După câteva clipe, am programat-o pe Joss.

— Îți trimit factura pentru avans când primesc manuscrisul, iar cealaltă jumătate o poți plăti când ești mulțumită de munca mea.

— Perfect. Ascultă, trebuie să ne vedem curând la o cafea. Am auzit o mulțime de lucruri bune despre tine.

J.B. Carmichael dorea să ne vedem la o cafea?

— Păi... sigur. Ar fi minunat.

— Fantastic! Te sun.

Am închis și m-am lăsat să cad înapoi în scaun.

Primisem acel apel datorită lui Logan.

Cu un oftat, m-am ridicat și am intrat în living, unde mă aștepta un morman de teme de-ale Maiei pe măsuța de cafea, alături de una dintre cele cinci cărți pe care le citea.

Maia era în viața mea datorită lui Logan.

„Detest că te-am rănit. Chiar detest asta. Îmi pare rău."

Adevărul era că îl credeam că-i părea rău.

Am oftat și m-am întins să iau cheile.

Logan MacLeod nu era singurul responsabil pentru inima mea frântă. Avusesem și eu un cuvânt de spus.

Era ciudat să fiu în Fire când era pustiu. Clubul slab luminat deținut de soțul lui Joss avea mai multe etaje, fiecare decorat diferit, și fiecare cu un gen diferit de muzică. Etajul principal era în mijloc, unde știam că este și biroul lui Logan. Când am sunat la ușă, îngrijitorul m-a lăsat să intru.

Logan mă aștepta la marginea ringului de dans. Arăta surprins, dar bucuros să mă vadă. Am privit spre îngrijitor și spre angajatul care introducea băuturile în bar. Logan mi-a remarcat privirea.

— Să mergem în birou!

L-am urmat dincolo de ringul de dans, câteva trepte mai sus, și de-a lungul peretelui negru, spre o ușă care era abia vizibilă de pe ring. M-a condus înăuntru. Era un birou imens, cu un calculator pe el. Biroul era acoperit de hârtii. În spatele biroului erau rânduri de fișete. Nu era nimic aparte. Nu exista nicio fereastră.

Logan avea nevoie de cineva care să-i decoreze biroul.

— E totul în regulă? a spus, aducându-mă înapoi la realitate.

M-am oprit din redecorarea imaginară și am inspirat adânc, ignorând fluturii din stomac.

— Vreau să mă scuz pentru felul în care am reacționat seara trecută.

— Grace, tu...

— Nu, te rog, am insistat. Ai fost foarte clar în privința ta și a felului tău de-a fi încă din clipa în care ne-am cunoscut. Și ai fost la fel de explicit cu privire la faptul că Maia are prioritate. Așa și trebuie. Sunt bucuroasă că o transformi în cel mai important lucru din viața ta. Merită asta, ai dreptate. Și înțeleg, serios. Înțeleg că te simți vinovat în fiecare zi fiindcă ai pierdut toți acești ani în care puteai fi tatăl ei. Înțeleg de ce dorești să te concentrezi asupra ei cu toată energia și mi-e rușine de cât de egoistă am fost aseară. Eram amândoi în acea cameră și am făcut amândoi o alegere. Nu a fost doar alegerea ta.

S-a sprijinit de birou, ușurat.

— Mulțumesc. Înseamnă mult pentru mine.

Am făcut un semn din cap:

— Dar tot nu ar fi trebuit să procedez așa.

— Cum am spus, a fost greșeala amândurora.

Ochii i-au scânteiat de parcă n-ar fi fost mulțumit de cuvintele mele, dar și-a coborât privirea în podea, ascunzându-și reacția.

Tăcerea s-a lăsat între noi, stânjenitoare și grea.

— Ar fi mai bine să plec, am spus, fiindcă aveam nevoie de aer.

— Suntem prieteni? a întrebat Logan.

Am încuviințat cam forțat și m-am chinuit să zâmbesc.

— Deși s-ar putea să nu mă prea vezi în viitorul apropiat, fiindcă am o clientă nouă. Jocelyn Carmichael m-a sunat astăzi și se pare că voi avea de lucru la modul serios.

— Felicitări, Grace! Meriți!

— Mersi.

Ne-am privit, fără să știm prea bine cum să continuăm. În final i-am făcut un semn patetic din mână și m-am întors să plec. Tocmai deschideam ușa, când i-am simțit mâna pe umăr. M-am oprit și m-am întors spre el, fiind imediat trasă în brațele sale.

M-a ținut strâns, cu capul la pieptul lui și am permis ca un moment de slăbiciune să mă cuprindă. M-am lăsat să alunec în îmbrățișarea lui, inspirându-i mirosul.

Un nod de lacrimi mi se adunase în gât și m-am smuls brusc din îmbrățișare, grăbindu-mă să ies din birou fără să-l privesc.

Am luat cana de ceai fierbinte de la Aidan, extenuată.

Credeam că nu mai am lacrimi.

După ce îl lăsasem pe Logan, mă dusesem direct la Aidan, sperând că nu era la antrenament. Am avut noroc. A deschis ușa și eu am izbucnit în plâns.

Până la urmă a reușit să scoată de la mine povestea, printre suspine. A fost primul om față de care am recunoscut că mă îndrăgostisem de Logan MacLeod.

S-a așezat pe canapea lângă mine, zâmbindu-mi protector:

— Acum doare, Grace, dar vei trece peste asta. Crede-mă!

I-am aruncat o privire plină de îndoială.

— Nu simt că va fi așa. Cum de poți fi atât de sigur?

A inspirat adânc, părând aproape emoționat:

— Fiindcă acum multă vreme am fost îndrăgostit de tine.

Aproape că mi-am turnat ceaiul în poală.

M-am uitat la el șocată.

— Ce? am șoptit, apoi mi-am dres glasul. Când? Ce? Cum?

Aidan s-a aplecat și m-a lovit ușor peste genunchi.

— Cu ani în urmă. Cât am fost la facultate.

Durerea m-a străbătut când mi-am amintit de acea noapte de beție în care făcuserăm sex. Eram în anul trei la universitate. Tocmai fusesem părăsită, iar Aidan mă consolase. Ne îmbătaserăm turtă cu vin ieftin și făcuserăm sex. Apoi, am hotărât amândoi să ne prefacem că nu se întâmplase nimic.

— Doamne, am șoptit, gândindu-mă cum se simțise — la fel cum mă simțeam eu acum! Nu am știut, am spus, pe un ton implorator. Nu am... N-aș fi... Niciodată... Nu am intenționat să te rănesc.

Răspunsul lui a fost să mă ia în brațe, strângându-mă tare.

— Grace, știu asta. Știam și atunci. Dar totul s-a rezolvat. Am cunoscut-o pe Juno și sentimentele mele pentru tine s-au schimbat. Te

iubesc, dar nu mai sunt *îndrăgostit* de tine. Iar ideea e că... vei întâlni și tu pe cineva și vei trece peste Logan.

Am încuviințat, înțelesesem, dar încă eram amețită de mărturisirea lui.

— Chloe și Juno știu că ai simțit asta pentru mine?

— Da.

Juno știa? N-aș fi crezut. Nu mă tratase niciodată cu gelozie sau cu furie, sau cu orice alt sentiment care ar fi fost de înțeles. Am pufnit, neîncrezătoare.

— Juno e o femeie specială.

Aidan a chicotit.

— Crezi că eu nu știu asta? m-a strâns el de umăr. Cineva o să te iubească, Grace, așa cum îl iubești și tu pe el și se va schimba totul. Trebuie doar să fii deschisă și să permiți asta.

M-am dat un pic înapoi ca să mă uit în ochii lui.

— Cât de înțelept ești, doctore Aidan, l-am tachinat. Și mersi că ai lăsat să cadă bomba peste distrugerea provocată de Logan.

A zâmbit pieziș:

— Să știi că încercam să-ți fiu de folos.

Am oftat, dând din cap. Un sâmbure de ceva familiar începuse să încolțească în mine.

Speranță.

— Știu. Să știi că mi-ai fost de folos, fie că mă crezi sau nu.

M-am lăsat să alunec pe canapea și am simțit durerea din piept încă prezentă.

— Dar, dacă nu te superi, încă nu am încheiat cu partea în care sufăr din dragoste.

— În sfârșit, m-am răstit când Chloe a răspuns la telefon. Toată ziua am încercat să dau de tine!

— Știu, a pufnit Chloe. Dumnezeule! Am fost la muncă. Mă lași și tu puțin?

— Aidan a fost îndrăgostit de mine și nu mi-ai zis.

S-a lăsat tăcerea.

— Chloe?

— Cum ai aflat? m-a întrebat ea.

— Mi-a spus el!

Aproape că îmi venea să izbesc telefonul de peretele bucătăriei.

— De ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă mi-a cerut să nu-ți spun.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Și care ar fi fost scopul? Simțeai același lucru pentru el?

— Nu, dar... Chloe, m-am culcat cu el acum câțiva ani.

— Da, știu, mi-a răspuns ea încet. Am fost acolo ca să-l ajut să-și revină, a fost terminat!

— Doamne!

M-am cufundat în fotoliu.

— E îngrozitor, dar acum îmi doresc să nu-mi fi spus. Nu cred că mai pot suporta nimic astăzi.

— De ce ți-a spus?

Am oftat și am lăsat durerea să se consume, în timp ce i-am povestit la telefon despre Logan.

— Of, drăguță, a oftat Chloe. Îmi pare rău. Cât despre Aidan, încerca să fie de folos. Adică, uite, acum șapte ani era distrus din cauza ta, iar acum e nebun după Juno.

— Așa e, m-am smiorcăit. Asta îmi dă speranță.

— Pricep de ce ți-a spus. Dar eu voi avea un punct de vedere complet diferit, așa că să nu mă ucizi.

— Fie, am spus, trepidând.

— Atunci nu știai că Aidan era îndrăgostit de tine, fiindcă stima ta de sine era scăzută și nesiguranța te făcea complet indiferentă la ce considera sexul opus.

— Mulțumesc pentru analiza pertinentă.

— Cu plăcere. Dar ce spun aici e că... dacă nu știai ce simțea Aidan pentru tine, cine spune că știi ce simte *Logan* acum? N-ai idee.

— Ce vrei să spui?

— Spun că eu nu aş renunţa la speranţă cu Logan. Un bărbat nu face sex cu tine lipită de peretele bucătăriei fiindcă eşti cea mai apropiată femeie disponibilă. Cel puţin, nu unul care arată ca el.

— A recunoscut că este atras de mine, însă atracţia şi iubirea sunt două lucruri diferite.

— Aşa este. Dar când se combină, poate rezulta o situaţie explozivă... cum ar fi sex fierbinte la peretele din bucătărie.

Am lăsat capul în jos, lovindu-mi fruntea de blat.

— Ce faci?

— Ce faci *tu*? am gemut. Aidan mi-a fost mai de ajutor cu povestea lui. Nu am nevoie de speranţă când vine vorba de Logan MacLeod.

— Pfff. Dragostea te transformă într-o nesuferită morocănoasă.

M-am uitat urât, chiar dacă nu mă putea vedea.

— Îmi eşti datoare fiindcă ai ţinut secretul amoros al lui Aidan. Te anunţ când mă gândesc la ceva ca să te revanşezi, dar acum o să închid înainte să te omor.

— Şi, dacă-mi permiţi, cum o să mă ucizi prin telefon?

— Cu puterea gândului.

Am închis şi mi-am aruncat telefonul pe blat.

— Am nevoie de prieteni mai pesimişti, am mormăit.

În următoarea seară de sâmbătă, Maia a venit la mine. A zâmbit şi apoi s-a întors să-i zâmbească şi tatălui ei, care stătea în prag, cam stânjenit.

— Mersi că faci asta, mi-a spus, referindu-se la faptul că Maia rămânea la mine peste noapte, fiindcă el trebuia să lucreze la club, unde aveau un eveniment important.

— Sigur că da.

Ne-am uitat unul la altul, eu încercând să mă gândesc la ceva de zis şi el, probabil, la un mod politicos de a evita să mai spună altceva.

— Sper să vă distraţi.

— Mersi. Şi voi să vă distraţi, dacă aţi plănuit ceva pentru seara asta.

— Oh, da, a spus Maia. Grace mă duce să-mi fac un tatuaj, apoi avem de gând să ne drogăm şi să mergem neinvitate la o petrecere despre care a sporovăit toată săptămâna.

I-am aruncat o privire.

— Eşti foarte amuzantă.

Mi-a făcut semn din sprâncene.

— Ştiu.

Reţinându-mi zâmbetul, m-am întors spre Logan, care-i zâmbea fiicei sale.

— Doar să te asiguri că mergi la Cole pentru tatuaj.

— Serios? a căscat ea ochii. Îmi pot face un tatuaj?

Logan şi-a ridicat capul, cu ochii strălucind de afecţiune.

— Fireşte... când o să ai cincizeci de ani şi o să ştii mai bine ce faci.

— Dar tu ai un tatuaj.

Ne-am uitat cu toţii la sabia de pe braţul lui, iar Logan s-a întunecat.

— Tot Cole e de vină şi pentru ăsta. S-a uitat în ochii mei întrebători şi a făcut un semn scurt din cap. Ne vedem mai târziu. A privit-o pe Maia: Să fii cuminte.

Am închis uşa după el şi am urmat-o pe Maia în living.

— A fost straniu, a comentat ea.

Mă gândesc că se referea la tatuajul lui Logan.

— Hmmm...

— Ce se petrece între voi? A fost foarte ciudat, şi am remarcat că tata şi cu mine nu mai luăm cina aici.

Până acum, crezusem că scăpasem fără explicaţii. De ce încercasem să cred asta, când Maia era o fată inteligentă, cu spirit de observaţie, chiar nu ştiu. Probabil pentru că aşa îmi doream.

— Nu se petrece nimic.

Am intrat în bucătărie, sperând că se încheiase subiectul.

Fraieră.

— Nu te cred.

— Ai tot dreptul, am spus, luând farfuriile cu aperitive pe care le pregătisem. Vrei să iei o parte din astea, te rog?

Maia m-a urmat în living, unde am pus gustările pe măsuța de cafea. Deși nu ne făceam tatuaje și nici nu ne drogam, aveam planuri. Shannon aranjase o seară a fetelor și le invitase pe Jo, pe Joss și alte câteva prietene la mine.

— Grace, un singur lucru.

— Da?

— Tu și tata sunteți OK?

M-am uitat la chipul ei îngrijorat și mi-am acordat un răgaz ca să mă gândesc. Nu voiam să o mint. Unul cu celălalt nu eram OK. Dar, practic, separat, eu *urma* să fiu bine și Logan *era* bine.

— Da.

Deși nu a părut convinsă, Maia a lăsat-o baltă și m-a ajutat să mai așez câteva farfurii cu aperitive.

O jumătate de oră mai târziu, a sunat soneria și am clipit încântată când am văzut șirul de femei atrăgătoare de diferite vârste care treceau pe lângă mine către living.

Shannon mi-a zâmbit.

— Ai cunoscut-o deja pe Jo, a zis și a făcut semn spre sora lui Cole. Iar prima persoană pe care ți-o prezint este Joss.

O femeie cam de înălțimea mea, cu părul blond-închis, lung și ochi cu colțurile lăsate, a făcut un pas în față. Avea un chip drăguț și un decolteu de invidiat. Nu părea să aibă treizeci și cinci de ani. Presupusesem că se ocupase cineva de fotografia ei de autor, dar nu — deși mamă a trei copii, era tânără și superbă și în viața reală.

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit, Grace, a spus Joss, cu vocea ei răgușită, întinzându-mi mâna.

— Și eu. Ți-am spus că sunt o admiratoare înrăită a ta, nu?

— Are toate cărțile tale, a intervenit Maia. Poate îi dai un autograf.

— Pot face asta, a zâmbit Joss, făcând un pas în spate.

— Excelent, mi-a zâmbit o brunetă numai picioare și forme, americancă după accent. Ești un star rock al bibliofililor.

S-a înroșit, iar ochii ei neobișnuiți s-au mărit când a făcut un pas spre mine.

— N-am vrut să te jignesc. Mi-a strâns mâna cu entuziasm. Sunt Olivia. Îmi poți spune Liv. Și eu sunt bibliofilă. Lucrez la biblioteca Universității din Edinburgh.

Am fost hipnotizată. La prima vedere, chipul ei părea aproape comun, dar când a zâmbit s-a transformat. Avea niște ochi căprui deosebiți. Erau atât de luminoși, încât păreau aurii. Alături de curbele ei și de nebunia părului întunecat care-i cădea pe umeri, înfățișarea ei mă făcea să mă simt *eu* comună.

— Mă bucur să te cunosc.

— Eu sunt Ellie, cumnata lui Joss.

I-am strâns mâna lui Ellie. Era la fel de înaltă ca Jo și la fel de frumoasă precum celelalte, dar într-un fel mai subtil.

— Iar eu sunt Hannah, sora lui Ellie.

În ciuda ochilor diferiți ca nuanțe, semănau. Totuși, în timp ce Ellie ar fi putut fi fotomodel, cu alura ei înaltă și subțire, Hannah era ceva mai înaltă și mai dotată la capitolul curbe. Avea genul de siluetă pentru care femeile din întreaga lume ar fi dat orice.

— Am auzit multe despre voi de la Maia, am spus. Mă bucur să vă cunosc. Am făcut semn spre gustări. Vă rog să vă serviți. Pot să vă pun ceva de băut?

După ce am notat mental ce dorea fiecare, am intrat în bucătărie, unde Maia și Shannon m-au ajutat să prepar băuturile. Am găsit femeile în living, râzând.

— Ce-i așa amuzant? a spus Shannon când ne-am așezat.

— Am primit un mesaj de la Nate, a spus Liv. Soțul meu. Am lăsat bărbații cu copiii acum vreo jumătate de oră și primesc deja mesaje. Se pare că Belle și January se bat pe Sophia.

— Spune-i lui Nate să le anunțe pe fete că Sophia nu e o păpușă, a spus Hannah.

— Tocmai asta îi scriam acum. Ai crede că dintre ei toți — el, Braden, Marco, Cole și Cam — măcar unul se va descurca să oprească o ceartă între două fetițe.

Jo a pufnit:

— Mai ales Nate.

Liv i-a aruncat o privire urâtă.

— Nu e amuzant.

— Ce am ratat? am spus.

— Nate era un afemeiat, a explicat Hannah. Asta înainte de Liv, bineînțeles.

— Sper, am spus, făcând-o pe Joss să pufnească.

— Ar trebui să folosim asemenea cuvinte când e Maia de față? a întrebat Ellie, cu sprâncenele ridicate.

— Păi, deja ați făcut asta de două ori, așa că bănuiesc că e o întrebare de prisos, a spus Maia.

Shannon a zâmbit la noi.

— V-am mai spus vreodată că o ador pe nepoata mea?

Am râs, iar eu am simțit o căldură specială, când ochii Maiei s-au luminat. Aceasta era persoana menită să fie. Faptul că o luase Logan în grija lui o schimba, dându-i încredere să fie ea însăși. Adică, o puștoaică deșteaptă, sarcastică, amuzantă și dulce, care avea obiceiul să-i facă pe toți să se îndrăgostească de ea.

Am văzut-o adaptându-se în grup, fără să-i pese că era o adolescentă printre femei între 26 și 36 de ani. Se simțea în largul ei și asculta cu plăcere glumele femeilor despre joburi, soți și copii, și înțelegeam de ce. Aceste femei nu erau doar prietene, ci făceau parte din familie. Iar căldura lor le atrăgea pe persoanele ca mine și ca Maia. Eram incapabile să rezistăm. Era ca atracția unui fluture față de o sursă de lumină.

Ajunseserăm la subiectul filmelor, când Jo a spus:

— Nu cred că am mai fost la film de vreo doi ani. De-a dreptul ridicol.

— Chiar este, a fost de acord Liv. Nate și cu mine ne dăm întâlnire în oraș la fiecare două săptămâni și mergem să vedem un film o dată pe lună. Tocmai am fost să-l vedem pe acela nou, cu fostul ofițer de marină sexy. E un film prost, dar am apreciat aspectul. Nate a trebuit să-mi șteargă saliva de pe bărbie.

Joss a strâmbat din nas.

— Eu merg rar la așa filme. Braden refuză să se uite la cele în care bărbații se cred mai frumoși decât femeile.

— Nu. Braden nu se uită la filmele alea cu tine fiindcă duce posesivitatea la un alt nivel, a tachinat-o Ellie.

Joss și-a dat ochii peste cap.

— Uite ce este, dacă fratele tău e mulțumit să considere că nu găsesc niciun alt bărbat atrăgător, să-l lăsăm în faza de negare. Deși trebuie să recunosc că nimeni nu are efectul lui Braden. A ridicat un deget, arătând spre noi: Informația nu părăsește încăperea. Îmi place să-l țin în șah, cu egoul sub control.

— De parcă lor nu le-ar plăcea și alte femei, a pufnit Hannah. Pot să jur că l-am auzit pe Marco icnind, da, serios, icnind pe înfundate dacă doar îi zâmbesc unui tip bine, și totuși ar trebui să cred că se uită la reluările *Dark Angel* pentru intrigă? Mă îndoiesc.

— *Dark Angel* e una dintre cele mai subapreciate serii TV din istorie, a contrazis-o Liv.

— Cu un motiv, a replicat Hannah.

— Toți sunt la fel, a intervenit Jo. Cam are un coleg nou. Am menționat că arată bine, și dintr-odată, a simțit nevoia să — i-a aruncat o privire Maiei și apoi nouă, cu subînțeles — *dovedească* ceva.

— Adică, să faceți sex, a spus Maia.

— Nu-ți scapă nimic, așa e? a zâmbit Jo.

— Credeți-mă, am auzit și am văzut lucruri mult mai rele.

Amuzamentul din aer s-a risipit și s-a așternut o tăcere stânjenitoare. Obrajii Maiei se înroșiseră, iar eu tocmai voiam să deschid gura să schimb subiectul, când Jo mi-a luat-o înainte.

— De fapt, am zis că tipul era arătos fiindcă mă gândeam la tine, Grace. Tu ești singură, el e singur. Îi spuneam lui Cam că ar fi amuzant să vă dăm o întâlnire. Nu am mai făcut niciodată pe pețitoarea.

— Ahhh, a încuviințat Ellie, cu ochii sclipind. Fă asta. Apoi ne trimiți noutăți la fiecare întâlnire. Va fi distractiv.

— Ați uitat cum e să mergi la întâlniri? a spus Joss. Vreți să ne împărtășească momente de chin?

Ellie a făcut o mutră.

— Era doar o idee. În plus... tu te-ai întâlnit cu un singur bărbat.

— A fost suficient, crede-mă. Joss s-a întors spre mine. Îi poți spune lui Jo să-și bage în fund tipul ăla drăguț și singur. Te susțin.

— Asta nu a sunat deloc OK, a spus Liv, care se îneca de râs.

— Scoate-ți din minte ceața în care plutești. Shannon a făcut un gest din cap spre Maia: Sunt prezente minți impresionabile.

Dar Maia nu ne dădea atenție. Dintr-un motiv necunoscut, își privea paharul cu ostilitate.

M-am încruntat, întrebându-mă ce se spusese ca să o supere.

— Mersi de gând, Jo, dar am fost la șase întâlniri extrem de proaste în ultimele luni și sunt puțin sătulă. Poate altă dată.

— Adică, niciodată, a zâmbit Hannah. Săraca Jo! Cariera ta de pețitoare nu a durat mult.

— Sunteți doar invidioase, a răspuns Jo, dar vorbea pe un ton vesel. Acum, unde e baia, Grace?

I-am arătat, apoi am intrat iar în bucătărie, să mai aduc băuturi. Abia dacă eram acolo de două secunde, când Shannon a intrat și ea. S-a apropiat de mine, zâmbind.

— Sunt grozave, nu crezi?

Am încuviințat, dându-mi seama că vorbea despre femeile din living.

— Minunate. Țin mult unele la celelalte.

— Și încă cum, a fost de acord Shannon. Știi, credeam că dacă l-am găsit pe Cole sunt cea mai fericită femeie din lume; asta până când i-am cunoscut familia și mi-am dat seama că eram și mai fericită.

E un miracol. Toţi sunt. A privit spre uşă. Aşa ar trebui să fie o familie. Sunt un adevărat trib.

M-am gândit la Logan şi la felul în care, în toate conversaţiile noastre, nu pomenise aproape deloc de părinţii lui sau de cealaltă soră. Ştiam deja că nu o susţinuseră pe Shannon când avusese nevoie de ei, aşa că bănuiam că nu aveau o familie unită.

— Tu şi Logan sunteţi apropiaţi. De ce doar voi? am spus.

— Părinţii mei şi sora mea, Amanda, sunt foarte egoişti. Logan a fost preferatul, iar el a detestat felul în care am fost eu tratată. A încercat să compenseze asta. A fost mereu acolo pentru mine. Când a aflat cum s-au purtat cu mine cât timp a fost el închis, n-a fost mulţumit, dar şi-a dorit să rămânem o familie. Am încercat şi eu, a încercat şi el... Dar apoi au avut reacţia aia la situaţia cu Maia, şi el s-a săturat.

M-am încruntat, simţind că inima începe să-mi bată mai repede.

— Ce reacţie?

— Logan nu ţi-a spus că i-a informat despre Maia, acum câteva zile? a părut Shannon surprinsă.

Am clătinat din cap.

— A vrut să aştepte până se adapta. A amânat să le spună săptămâni la rând. Acum, au făcut ce fac mereu şi se comportă ca nişte idioţi plini de prejudecăţi, fiindcă Logan i-a dezamăgit.

Am simţit că-mi clocoteşte sângele de furie.

— Maia ştie?

Shannon a clătinat din cap.

— Nu, şi, din punctul lui de vedere, nici nu trebuie. Nu a întrebat de ei de la o vreme. Să sperăm că nici nu o va face şi că asta îi va permite şi lui să se calmeze. Vrea să explice totul în cel mai blând fel posibil. Maia trebuie să înţeleagă că nu e vina ei. Părinţii noştri sunt pur şi simplu aşa cum sunt.

Am privit spre blat şi mi-am văzut degetele crispate pe el. Mă simţeam groaznic fiindcă Logan trebuise să treacă prin asta, iar eu nu fusesem alături ca să-l consolez.

— Ar fi trebuit să știu, am murmurat.

— Cam greu, dacă îl eviți.

Shannon se uita la mine.

— Logan mi-a spus ce s-a întâmplat între voi.

Am ridicat din sprânceană, surprinsă.

— Serios?

— Nu fiecare detaliu, firește, a continuat ea. E fratele meu. Dar mi-a spus, mai ales că nu aveam de gând să-l las în pace, altfel. S-a comportat ca un nenorocit morocănos cu toată lumea în afară de Maia, în ultima vreme. Până la urmă, l-am tocat mărunt și mi-a spus. Se pare că e vorba despre tine, a zâmbit ea strâmb. De parcă nu aș fi știut deja că despre asta era vorba.

— Adică? am întrebat, precaută.

— Înainte de tine... Logan nu prea zâmbea și nici nu mai râdea în felul acela deschis, ca altădată.

Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Închisoarea l-a schimbat pe fratele meu, Grace. Ar fi trebuit să-l cunoști înainte. Era... un tip glumeț, adorabil, prietenos cu toată lumea. Toată lumea voia să fie prietenă cu el. Avea... *aura* asta a lui, pricepi?

Și-a șters lacrimile cu dosul palmei.

— Nu mai e așa. Nu mai are încredere în oameni. Nu mai zâmbește ușor. Râsul lui nu e... sau nu era... sau nu e..., a clătinat ea din cap, confuză. A reînceput să zâmbească și să glumească mai mult de când tu și Maia ați intrat în viața lui.

Shannon m-a strâns de mână.

— Dar în ultima vreme n-a mai prea zâmbit.

Simțeam că mă sufoc, auzind ce insinua. Nu voiam să creadă ceva ce nu era adevărat.

— Shannon...

— Îmi placi mult, Grace. Și îmi place ideea de a fi un cuplu, tu și fratele meu. Ca să știi, a zis și m-a strâns și mai tare. Te rog să ai răbdare cu el, fiindcă a trecut prin multe.

Îmi părea rău pentru ea, sincer. De aceea, trebuia să-i scot din cap ideile acelea înainte să-şi facă speranţe în ceea ce ne privea.

— Shannon, eu nu sunt genul lui Logan.

— Nu cred asta, a clătinat ea din cap cu încăpăţânare.

— Acum se concentrează la Maia.

— Cred că se ascunde în spatele acestui pretext.

Doamne, dar era încăpăţânată rău! Ca un catâr!

— Logan şi cu mine... nu am putea funcţiona în cuplu. Suntem prea diferiţi. Serios, cred că acum e mai bine să ne ţinem departe unul de celălalt.

Un zgomot mi-a atras atenţia spre uşă şi am văzut în treacăt părul întunecat al uneia dintre femei, după care a dispărut. M-am încruntat.

— Maia?

— Crezi că ne-a auzit? a spus Shannon, îngrijorată.

— La naiba! am oftat eu. Mai bine vorbesc cu ea, ca să ştie că ea nu e vinovată cu nimic.

După ce am închis uşa în urma fetelor, m-am sprijinit de uşă şi m-am întrebat cum să o abordez pe Maia. După ce auzise ce-i spusesem lui Shannon despre prietenia mea cu Logan, fusese tăcută şi destul de recalcitrantă. Fetele au înţeles că se petrecuse ceva şi, nu la multă vreme după aceea, începuseră să-şi găsească scuze ca să plece.

Făcând un efort, m-am dus să o caut pe Maia.

Era în dormitorul pentru oaspeţi, pentru că se părea că hotărâse să ne abandoneze pe mine şi dezordinea din living.

— Aici erai, am spus, sprijinindu-mă de uşă.

Stătea pe pat, cu o carte în poală.

— Maia, trebuie să vorbim despre ce ai auzit.

— Despre faptul că îl deteşti pe tata? s-a răstit ea.

Am simţit o durere ascuţită în piept la gândul că ar putea crede cineva că îl detestam pe Logan.

— Nu îl detest pe tatăl tău.

— Atunci, ce se petrece?

— Maia, e complicat. Și e o problemă între mine și tatăl tău. Am hotărât să stăm o vreme separați, dar asta nu înseamnă că prietenia mea cu tine trebuie să fie afectată. Asta înțelegi, da? Nu plec nicăieri.

Deși nu a părut mai puțin supărată, Maia a încuviințat fără entuziasm.

M-aș fi lăsat să alunec în jos, lângă ușă, dacă aș fi crezut că acolo se încheiase totul. Dar când mi-a spus arțăgoasă că ar dori să citească, am știut că era în continuare supărată pe mine.

Am lăsat-o în pace, sperând că nu avea s-o țină mult.

CAPITOLUL 15

— Treci înapoi aici!

Am ridicat capul din laptop și m-am uitat la peretele livingului. Logan striga suficient de tare cât să aud fiecare cuvânt.

Tocmai băgasem picioarele în papuci și luasem un cardigan, ca să pornesc investigația, când ușa de la intrare s-a deschis și s-a închis cu putere. Din hol de la mine s-au auzit pași și în fața mea a apărut Maia.

— Maia, ce Dumnezeu...?

M-am uitat la ea, șocată de lacrimile de pe obrajii ei.

— Rămân aici. Îl *urăsc*!

Am inspirat adânc:

— Să nu spui ni...

Am fost întreruptă brusc de zgomotul ușii de la intrare care era trântită iar.

Tropăitul lui Logan era mai puternic. Maia s-a ascuns în living, când l-a auzit. El a intrat în cameră, cu ochii scânteind de mânie.

— Să nu îndrăznești să ieși așa din casă și în niciun caz să nu o amesteci pe Grace în asta!

— Logan...

Eram şocată de atitudinea lui.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Maia a fost prinsă cu un băiat într-o sală multimedia de la şcoală.

Tot trupul lui Logan vibra de încordare.

Ochii mi-au ieşit din orbite când m-am întors spre Maia.

— Te rog, spune-mi că am înţeles greşit.

— Doar ne sărutam, a spus Maia pe un ton combativ, ştergându-şi lacrimile.

— Directorul a spus că era ceva mai mult!

— Logan, poate că...

— Nu e treaba ta! a strigat Maia la el. Încetează să te mai prefaci că-ţi pasă!

— Maia! am strigat şi eu.

Ea a tresărit, cu o expresie şocată.

Nu mai folosisem niciodată tonul acela cu ea. Dar niciodată nu mai depăşise limita.

— Să nu-ţi mai desconsideri vreodată tatăl spunând asemenea inepţii. Cere-ţi scuze!

Privirea pe care mi-a aruncat-o a fost ciudat de cercetătoare. A pufnit, spunând:

— Adică eşti de partea lui?

— Maia, să-ţi faci de cap cu un băiat într-o sală de clasă nu e bine şi ştii asta. Eşti fată deşteaptă. De ce ai vrea să te porţi aşa? E altceva la mijloc? am zis făcând un pas spre ea.

A ridicat din umeri, părând nesigură.

— Layla m-a provocat.

Am privit spre Logan, ştiind exact ce gândea înainte să o spună. Expresia mea i-a comunicat că eram de acord.

— Cred că ar trebui să mai tăiem din timpul pe care ţi-l petreci cu ea.

— Tati! s-a smiorcăit Maia, şocată de propunerea lui.

— Aha, acum sunt iarăşi „tati". În urmă cu zece minute n-aveam voie să mă mai comport de parcă aş fi tatăl tău, fiindcă am lipsit din viaţa ta până acum.

Deşi nu o arăta, ştiam cât de mult trebuie să-l fi durut cuvintele ei şi nu mi-am putut ascunde dezamăgirea când m-am întors spre ea.

Maia a tresărit, lăsându-şi privirea în pământ.

— N-am vrut. S-a uitat spre Logan, implorându-l. Îmi pare rău. Eram doar... E jenant! De ce a trebuit să-ţi spună *ţie* directorul? Dar îmi pare rău, da? N-am vrut.

Maia a părut dintr-odată îngrozită, de parcă Logan s-ar fi putut dezice de ea.

Dar trăsăturile lui s-au îmblânzit.

— Vino aici.

Încet, şi-a convins picioarele să se mişte spre el şi, de îndată ce a ajuns la o distanţă rezonabilă, Logan a luat-o în braţe şi a sărutat-o pe frunte.

Maia s-a relaxat şi l-a îmbrăţişat, la rândul ei.

Oricât de emoţionată aş fi fost de atitudinea înţelegătoare a lui Logan, nu am fost distrasă de la problema principală.

— Trebuie să discutăm despre băiatul ăsta şi despre cum nu vei mai face asta niciodată.

Retrăgându-se din braţele lui Logan, Maia a roşit uşor şi a întrebat:

— Chiar trebuie?

L-am privit pe Logan.

— Cum te-ai simţi dacă Maia şi cu mine am discuta singure despre asta?

S-a arătat uşurat.

— În regulă... Dar, a tras-o el uşor de braţ, atrăgându-i atenţia, orice ar implica discuţia, rezultatul este că nu vei mai face asta niciodată sau, când vei fi suficient de mare ca să te vezi cu băieţi, o să sperii pe oricare se apropie de tine. Ai priceput?

Maia s-a uitat la el cu ochii mari și a încuviințat repede.

— Bine, a zis Logan, a mulțumit, și a ieșit repede, lăsându-mă pe mine.

— Nu mai fac, a spus ea în grabă. Promit.

— Trebuie să înțelegi că, dacă te porți așa cu băieții...

— Grace, nu vreau să fiu nesimțită, dar știu, bine? Am văzut o fată mai mică decât mine cu un an făcând sex cu un tip mai în vârstă pe casa scării din blocul din Glasgow. Am mai văzut și alte lucruri. Iar băieții nu respectă fetele. Știu toate astea. A fost doar o provocare. Și, indiferent ce a zis directorul, a fost vorba doar de un sărut. Nu sunt..., s-a înroșit ea. Nu sunt pregătită pentru altceva.

De ușurare, m-am prăbușit pe canapea.

— Nici nu ai idee cât de bucuroasă sunt că ai spus asta.

Și-a mușcat buza și a spus:

— Câți ani aveai când ți-ai pierdut virginitatea?

— Încă sunt virgină, am mințit. Și, dacă vrei să mă asculți, o păstrezi și tu pe a ta pentru multă, multă vreme de-acum înainte.

Maia și-a dat ochii peste cap.

— Da, există și Moș Crăciun.

— Și Iepurașul de Paște. Iar bebelușii sunt lăsați la ușile mamelor și taților de peste tot de berze uriașe. Acum dă din cap că mă crezi.

Ea a chicotit și a aprobat.

— Atunci, mi-am încheiat misiunea.

— Nu pot să cred că te-ai gândit că astea m-ar putea ajuta să mă simt mai bine.

I-am băgat DVD-urile sub nas lui Chloe, când s-a întors în living, aducând două pahare cu vin.

— De ce? s-a încruntat ea. Ai suferit suficient de inimă albastră. M-am gândit că te vor ajuta să treci peste.

— Sufăr de vreo două săptămâni, dar mulțumesc pentru răbdare.

Am lăsat DVD-urile pe măsuța de cafea.

— Cum se presupune că mă vor ajuta *Jurnalul, Nopți albe în Seattle* sau *Dragostea și alți demoni*? Toate sunt despre doi oameni care se îndrăgostesc. Unul de celălalt. La-la-la. Deja le urăsc.

— Se presupune că-ți vor aminti că există speranță, a zâmbit ea când m-am strâmbat. Filmele astea nu sunt doar despre doi oameni care se îndrăgostesc. Sunt despre doi oameni care se îndrăgostesc, dar există piedici în calea fericirii lor și duc o luptă... dar în final rămân împreună.

Am luat o înghițitură imensă de vin.

— Îmi doresc să renunți la ideea de mine și Logan, Chloe.

— Nu.

— Aș lua asta în considerare, în locul tău.

— De ce?

— Fiindcă te omor dacă nu o faci.

— Pfff..., a dat ea din mână a lehamite. Nu mă sperii, Grace! Te-aș frânge ca pe o crenguță.

M-am uitat la ea indignată.

— Aș vrea să te văd încercând.

— Dă măsuța la o parte și îți arăt.

— Prea bine.

M-am ridicat de pe scaun, când s-a auzit soneria. Am mijit ochii spre ea.

— Tocmai ai fost salvată de clopoțel.

— Tremur de nu mai pot.

I-am aruncat un rânjet, înainte să mă grăbesc spre ușă.

Spre surprinderea mea, era Logan.

— Ai văzut-o pe Maia? a spus, fără nicio introducere.

Văzând expresia neliniștită de pe fața lui, am simțit că inima începe să-mi bată cu putere.

— Nu. Am crezut că merge să o vadă pe Layla după ore. Ai sunat-o?

A clătinat din cap.

— Nu răspunde.

— Stai să încerc și eu.

M-am întors și l-am auzit cum mă urmează în living.

— Chloe, el e Logan. Logan, ea este Chloe, i-am prezentat în grabă, înainte să încep să scotocesc în geantă după telefon.

— E totul OK? a întrebat Chloe.

— Să sperăm.

Am sunat-o pe Maia și am așteptat. A intrat direct căsuța mesageriei. L-am privit pe Logan, care s-a dezumflat.

— Ai numărul părinților Laylei?

A clătinat iar din cap.

— Nu m-am gândit la asta. La naiba!

Și-a trecut mâna prin păr, și am văzut cum îi crește panica.

— Chloe..., m-am întors eu spre prietena mea, care îl privea cu un amestec de îngrijorare și curiozitate. Deschide Facebook-ul.

— De ce?

— Pentru că ești prietenă cu Maia acolo. Poate că a postat ceva.

— Păi, dacă e pusă pe șotii, chiar crezi că ar fi atât de fraieră? a spus ea, căutându-și telefonul în geantă.

— Da. Chiar și adolescenții inteligenți se comportă stupid uneori.

Chloe a încuviințat și a început să-și butoneze telefonul, în timp ce Logan și cu mine o priveam nerăbdători. A făcut ochii mari când a citit ceva și ne-a aruncat o privire senină:

— Ce e? a spus Logan, scurt.

— Încearcă să intre la un club din Tollcross.

— Dar e joi, am spus, prostește, refuzând să cred că Maia s-ar purta atât de ciudat.

— E seară pentru studenți, a spus Logan. Cum își imaginează că poate intra într-un club de noapte? O s-o omor, s-a repezit el la ușă.

— Vin și eu! M-am întors spre Chloe, înșfăcând cheile. Îmi pare rău, dar trebuie s-o lăsăm pe altă dată.

Prietena mea foarte înțelegătoare și-a adunat repede lucrurile și mi-am luat la revedere de la ea în fața blocului, apoi am fugit să-l ajung din urmă pe Logan. Mergea pe lângă universitate, către Meadows.

— Logan..., am zis și am încercat să-mi potrivesc pasul cu al lui.

— De ce se poartă așa? s-a uitat el lung la mine. Nu e așa acasă. Ne înțelegem bine. Nu ne certăm. Suntem OK. Dar apoi, pleacă și se sărută cu băieți la școală sau încearcă să intre în cluburi de noapte, nu răspunde la telefon și mă îngrijorează. Am mai primit ieri un telefon de la școală. A chiulit de la două ore de dimineață.

M-am îngrozit.

— Cred că o face special. Nu-i stă-n caracter. Îi place la școală. E fericită cu tine, Logan, asta știu sigur.

— Atunci, de ce?

Am ridicat din umeri.

— Poate e ceva legat de mama ei... sau... Nu știm prin ce a trecut. Nu știm cum se simte. Poate că ar trebui să meargă la un consilier școlar.

— Nu vreau să o oblig să facă ceva ce nu dorește. Cu excepția faptului că vreau să o târăsc afară din clubul ăsta de noapte.

— Poate trebuie să încercăm să ne calmăm și să o găsim, i-am sugerat cu blândețe.

— Să ne calmăm? Grace, e ora nouă seara și e joi. Încerc să o sun de două ore și eram pe punctul să sun la poliție când am venit la tine la ușă.

— Când trebuia să fie acasă?

— A spus că ia cina la Layla și că ajunge acasă la șapte și jumătate.

— Ți-a luat mai mult de o oră să vii la mine?

— Lucrurile sunt tensionate între noi. Nu am vrut să te deranjez.

— E vorba despre Maia. Nu mă deranjezi când e ea la mijloc.

— Sigur, a spus sarcastic.

Între noi s-a lăsat o tăcere inconfortabilă, precum cea din parcul aproape gol pustiu prin care treceam.

— Ești OK? m-a întrebat el, fără nicio urmă de sarcasm, ci îngrijorat. Maia a spus că merge la Layla și nu la tine după ore, fiindcă ai o programare la medic.

Am devenit palidă.

— Ah, da. Sunt bine.

— Asta nu a sunat bine deloc. Ce se întâmplă?

— Nimic.

— Grace...

— Logan...

— O să întreb în continuare până când o găsim pe Maia, și după ce termin cu ea, te fac să vorbești, m-a amenințat el serios.

L-am privit în ochi și am văzut hotărârea din ei.

Oh, la naiba!

— Bine... Nu am fost la medic. Am avut o programare la clinică după-amiază.

— Pentru? a zis el nerăbdător.

— Un control. Să văd dacă am cumva vreo boală cu transmitere sexuală.

După o clipă de tăcere, a spus:

— Fiindcă am făcut sex fără să ne protejăm?

Am auzit ceva necunoscut în vocea lui. Ceva care suna a jignire. Nu m-am putut abține să nu mă uit la el și l-am văzut privindu-mă cu o neîncredere vădită.

— Logan, te-ai culcat cu o mulțime de femei.

— Dar a fost sex protejat.

— Cu mine nu ai folosit nimic.

— Doar cu tine!

Și-a strâns mâinile în pumni și a iuțit pasul.

M-am grăbit după el, cu inima bătându-mi puternic.

— Nu știu ce să spun. N-am vrut să te jignesc.

— Să mă jignești? a pufnit el. Nu m-ai jignit, Grace. Dar măcar știu acum ce crezi despre mine.

— Nu cred nimic despre tine. Doar că te-ai culcat cu multe femei și mi-am luat măsuri de siguranță. Nu mă poți învinui pentru asta!

S-a oprit brusc, iar eu aproape că era să intru în el. Respirația i se întețise.

— Probabil crezi că sunt un tâmpit iresponsabil. Chiar crezi că eu nu-mi fac teste? Firește că fac! Am făcut asta acum șase săptămâni. Nu am nimic. Altfel, ți-aș fi spus.

— Cu americanca ai fost după aceea, am spus, cu o voce îndurerată, gândindu-mă la ei împreună. Doar cu câteva zile înainte de mine.

Logan și-a dat seama cât suferam, fiindcă trăsăturile lui s-au înmuiat brusc, iar în priviri i-a apărut remușcarea.

— Grace...

A ridicat o mână parcă dorind să mă atingă, dar eu m-am îndepărtat și am continuat să merg spre Tollcross.

— Hai să lăsăm asta, bine? Să ne facem griji pentru Maia acum, am zis.

Nu am mai vorbit până am ajuns la club, iar tensiunea dintre noi a crescut.

Când am cotit pe aleea largă care ducea spre intrare, am văzut coada de tineri de afară și ne-am uitat după Maia.

— Acolo, am pufnit, ușurată, grăbindu-mă de-a lungul cozii spre locul în care se afla, aproape de intrare.

Ochii aproape că mi-au ieșit din orbite când s-a întors să-i zâmbească Laylei și am văzut cum era îmbrăcată.

Nu era rochia ei.

Era scurtă, strâmtă, și... NU!

— Ce naiba ai pe tine? s-a răstit Logan, țâșnind pe lângă mine.

Cu siguranță, nu era de acord cu rochia.

Obrajii Maiei s-au înroșit când ne-a văzut, dar nu se simțea atât de vinovată pe cât ar fi trebuit.

Logan a prins-o de braț și a scos-o de la coadă. A devenit suficient de supusă, dar s-a smiorcăit:

— Tati, mă faci de râs!

Logan s-a oprit, s-a întors și s-a uitat urât spre fetele care se aflaseră lângă Maia. Una era o brunetă înaltă, foarte frumușică. Cealaltă, o brunetă scundă, cu forme, drăgălașă. Am bănuit că erau groaznicele Layla și Leigh.

— Voi două, aici!

Logan a arătat cu degetul spre ele, apoi spre spațiul din fața lui.

Bruneta mai înaltă, despre care știam că este Layla, din descrierea Maiei, a venit spre noi, urmată de Leigh. Purta o rochie similară cu a Maiei, așa că-mi dădeam seama de la cine o împrumutase Maia.

— Doamne, ăsta e tatăl tău? a zâmbit ea, trecându-și privirea peste Logan într-un fel de-a dreptul inadecvat, lasciv.

Chipul lui Logan s-a întunecat, iar furia i-a crescut.

Am încercat să intervin.

— Layla, Leight... acasă cu voi!

Layla mi-a aruncat o privire urâtă.

— Tu ești Grace?

— Da. Și bănuiesc că a fost ideea ta să o aduci pe Maia la club.

— Așa, și? a ridicat ea din umeri. S-a uitat din nou la Logan. A meritat, ca să-l văd pe el.

— Termină, am spus încet.

Asta a făcut-o să roșească într-un fel în care nici țipetele nu ar fi reușit s-o facă.

— Ai cincisprezece ani, nu treizeci. Ești iresponsabilă și ridicolă!

— Grace.

Maia părea îngrozită, dar puțin îmi păsa. Nu-mi plăcea influența Laylei asupra ei.

— Nu sunt convinsă că ești o influență bună asupra Maiei.

— Nu ești mama ei, a pufnit Layla. Ești doar o cățea englezoaică slabă și băgăcioasă.

— Până aici!

Logan a trecut pe lângă noi și l-am văzut discutând cu portarul. El a încuviințat, iar Logan și-a scos telefonul. S-a întors câteva secunde mai târziu.

— Am chemat un taxi pentru voi două, le-a spus Laylei și lui Leigh. Și tipul acela imens din spatele meu se va asigura că vă duce acasă. Tu, a arătat spre Layla, iar ea s-a albit văzând furia din ochii lui Logan, să te ții departe de fiica mea!

A apucat-o pe Maia de braț.

— Plecăm.

— Tati...

— Nu mă provoca, Maia.

Din fericire, nu a făcut-o.

Logan a fost nervos tot drumul prin Meadows, iar eu m-am grăbit să țin pasul.

— Așa vrei să fii? a întrebat dintr-odată, neîncrezător. Iresponsabilă? Copilăroasă? Imatură? Cum ai putut face asta, Maia? Sunt îngrozit.

— Știam că nu m-ai lăsa să merg dacă-ți ceream voie, a spus ea încet.

— Ai dreptate. Ai cincisprezece ani. Clubul ăsta e pentru persoane majore. Să nu mai zic că e o spelunică.

— Voiam să-mi petrec timpul cu prietenele mele.

— Ah, ce mai prietene! a pufnit el scârbit. Ai auzit cum i-a vorbit lui Grace? După tot ce a făcut Grace pentru noi, ți se pare în regulă ca prietena ta să-i vorbească așa, cu atâta lipsă de respect?

Maia și-a retras brațul și s-a înroșit brusc de furie.

— Ce-i pasă lui Grace? Nu mai e prietena noastră!

Am simțit ceva ca o lovitură în stomac.

— Asta ce naiba înseamnă?

Cu ochii strălucind de lacrimi, s-a oprit și ne-am oprit și noi.

— Vreau ca lucrurile să fie din nou cum erau, când eram toți trei.

Logan a părut șocat.

— De aceea te porți așa?

— E singura cale să vă readuc în același spațiu. Înainte... eram ca o familie.

— Nu pricep, s-a scărpinat Logan în barbă, confuz. Noi doi nu suntem o familie?

Buzele Maiei tremurau și mi-am dat seama că e gata să plângă.

— Ba da, suntem.

— Bine, a zis Logan. În calitate de cap al familiei, te pedepsesc două săptămâni.

— Dar, tati...

Maia s-a grăbit să îl prindă din urmă.

— Niciun „dar, tati"! Dacă mai faci ceva de genul ăsta, pedeapsa va fi de o lună!

I-am urmat la distanţă mică, ascultând cum Maia încerca să îl convingă pe Logan să-i dea o pedeapsă mai mică. Inima îmi bătea din nou cu putere şi am început să pun cap la cap piesele de puzzle. Logan ratase ideea, dar eu nu.

Maia nu era supărată fiindcă Logan flirta cu alte femei sau fiindcă voia toată atenţia lui. M-am gândit cât de iritată fusese când o anunţasem că merg la o întâlnire. La cât de necăjită fusese când mă auzise vorbind cu Shannon despre Logan, în bucătărie.

Maia MacLeod nu voia ca Logan să flirteze cu alte femei, fiindcă deja alesese femeia pe care şi-o dorea în viaţa ei.

Eu.

Maia voia să ne facă să fim împreună.

La naiba!

CAPITOLUL 16

Aventura iresponsabilă a Maiei la clubul de noapte fusese un act deliberat, gândit să ne aducă pe mine și pe Logan în același loc fiindcă voia să fim un cuplu, dar încă nu știam cum să discut asta cu el. Eram în living, citind pe laptop pentru ultima dată un manuscris, înainte să-l returnez autorului. Într-o clipă de distragere de la muncă, am intrat pe pagina de știri și mi-a sărit în ochi un articol.

DANIELLE BENTLEY LUPTĂ CU CANCERUL?

Mi-a stat inima în piept când am dat clic pe titlu.

Exista o imagine cu Gabriel și Danielle Bentley în colțul de sus. Purtau amândoi haine de seară, ceea ce sugera că fuseseră la un eveniment. Gabriel, ca de obicei, avea o expresie solemnă pe chipul frumos, aparent neîngrijit. Părul lui pieptănat peste cap era mai grizonant, iar la coada ochilor și în jurul gurii părea să mai fi adăugat câteva

riduri. Ca de obicei, era îmbrăcat fără cusur, într-un frac croit de vreun designer scump.

În timp ce vechile sentimente de neglijare, respingere și furie mă invadau, am privit fotografia cu părinții mei. Și, la fel de brusc cum fusesem lovită de amintirea lor copleșitoare, am simțit și gustul unui eșec imens.

Chiar nu mai credeam că ar putea avea o asemenea putere asupra mea, sau nu atât de puternică.

Dar iată-i pe ecranul meu, iar eu mă simțeam din nou fetița pe care o abandonaseră.

Am citit rapid articolul.

Surse din interior au dezvăluit că soția mogulului mediatic și antreprenor de renume mondial, a cărui firmă are sediul la Londra, Gabriel Bentley, a fost diagnosticată cu cancer mamar. Un purtător de cuvânt al familiei nu a confirmat, dar nici nu a infirmat acest zvon.

Știam ce însemna asta. Mama era bolnavă și nu voia să știe nimeni că nu e perfectă.

Aceleași surse din interior au mai destăinuit că fiica lor, Gracelyn Bentley, nu s-a întors încă acasă, ca să fie alături de mama sa. Zvonurile privind separarea sa de familie circulă de ani de zile, însă adevărul despre plecarea ei rămâne un secret bine păzit.

Șocată, m-am dus, cumva, până la baie. Am simțit că mi se face greață și am ridicat capacul veceului. Am tușit, dar nu am reușit să vomit, în ciuda stomacului agitat.

O transpirație rece mi-a acoperit pielea și m-am sprijinit de peretele băii, cu genunchii sub bărbie. Nu mă puteam opri din tremurat.

Voiam să mă opresc.

Nu mai tremura!

Mama avea cancer. Era pe moarte?

Și acum presa voia să știe, în sfârșit, unde era singura fiică a cuplului, Gracelyn. Știam că existaseră zvonuri, răspândite de angajați care nu-și puteau ține gura, dar după o vreme reporterii nu mai fuseseră interesați. Existau copii ai starurilor rock britanice care

făceau lucruri mult mai scandaloase, în timp ce Gracelyn Bentley era fata tăcută și studioasă, cu ochi de căprioară, care nu făcea nimic remarcabil.

Așa fusese descrisă cândva Gracelyn în presă.

Dar eu nu mai eram Gracelyn Bentley. Îmi schimbasem legal numele în Grace Farquhar. Deși, îmi imaginam, dacă presa ar fi fost cu adevărat interesată, ar fi fost ușor să mă găsească.

M-am cutremurat la acest gând.

Nu aveau s-o mai găsească pe fata cu ochi de căprioară.

Muncisem din greu să devin o persoană autonomă și nu umbra unei fete pierdute în manipulările, cruzimea și neglijența familiei.

Dacă presa o căuta pe Gracelyn... căuta o stafie.

Sau nu?

Am închis ochii strâns și lacrimile mi-au țâșnit. Din străfundurile mele a ieșit un suspin pe care nu l-am putut controla. Nu-l puteam opri.

Mama probabil avea cancer și tata nu mă căutase. Și știa unde sunt; îmi cunoștea numele. Farquhar, după bunica din partea lui. Murise când aveam opt ani, dar o parte din cele mai fericite amintiri din copilărie erau cu ea. Ea reprezenta familia adevărată pentru mine. Reprezenta tot ce voiam și speram să am cândva și eu.

Mama mea avea cancer, iar eu nu puteam să o văd, fiindcă nu mă chemaseră.

Nu mă voiau alături.

Iar adevărul cel mai oribil era că nu știam dacă *eu* voiam să merg.

Toate lucrurile cumplite pe care le spusese vreodată mi-au năvălit din nou în minte...

Așa. Continuă să mănânci din prăjitură, dacă vrei să te îngrași și mai tare.

Un zece la istorie? Și de ce mi-ar păsa că poți memora informații despre niște oameni morți?

Nu-mi spune că ți-ai pierdut virginitatea. Probabil că era vreun disperat.

Dacă nu încetezi să mai spui aiureli despre Sebastian, te trimit la internat. De parcă vreunul dintre prietenii lui ar fi atât de excitat încât să te oblige să faci ceva.

Și cel mai oribil clișeu...

Ți-am făcut o favoare, Gracelyn. Te-ai întins prea mult. Doar nu credeai că poți avea ce am eu. Nu trebuie să ai așteptări așa mari.

Ștergându-mi lacrimile, m-am ridicat încet de pe podeaua băii. Nu puteam să-i las să-mi facă din nou asta. M-am întins după telefon și am format numărul lui Aidan.

Dar nu el era cel căruia voiam să mă destăinui.

Nu brațele lui erau cele pe care le doream în jurul meu.

Și am început să plâng iar, fiindcă singura persoană pe care o voiam era la câțiva metri distanță, iar eu nu puteam să mă apropii.

Privind în jur la o mulțime de oameni necunoscuți, m-am întrebat dacă procedasem corect venind la această petrecere a familiei Carmichael. Joss mă invitase când mă vizitase la seara fetelor și atunci am crezut că avea să fie interesant. Petrecerea era pentru ziua de naștere a tatălui vitreg al lui Ellie, Clark Nichols, care sărbătorea șaizeci și cinci de ani. Descoperisem că, deși Braden nu era rudă cu mama lui Ellie, Elodie, și cu soțul lui Elodie, Clark, cei doi erau foarte aproapiați de părinții lui, iar acesta era motivul pentru care era el gazda evenimentului.

Cumva, reușisem să mă aranjez pentru petrecerea din casa imensă, stilată, a familiei Carmichael, de pe strada Dublin, după vestea din acea după-amiază, și adevărul era că mă distrăgea de la gândurile mele. Dar acum că fusesem prezentată tuturor celor pe care-i îndrăgea Joss, vestea continua să mi se strecoare în minte asemenea unei perdele care bătea în vânt și permitea luminii să intre în cameră, când și când, în timp ce eu aveam nevoie doar de întuneric.

Fusesem prezentată lui Elodie și Clark, un cuplu mai în vârstă, foarte primitor, ale căror tachinări mă făcuseră să râd. Îi întâlnisem și pe Declan, fiul lor, fratele mai mic al lui Hannah, și pe timida lui soție, Penny. Mai mult, fusesem copleșită de prezentările soților noilor

mele prietene. Singurul absent era Cole, fiindcă avea gripă, iar el și Shannon rămăseseră acasă. Cam, pe care îl știam deja și din cauza căruia mă înroșisem, era acolo, cu Jo. După aceea, lucrurile au devenit... *copleșitoare*. L-am cunoscut pe soțul lui Liv, Nate.

Chiar speram să nu-mi ia obrajii foc când am făcut cunoștință cu el.

Precum Cam, avea aproape patruzeci de ani și nu-i arăta. Spre deosebire de Cam, cu apariția lui atrăgătoare, aparent neîngrijită, Nate era de o frumusețe pur hollywoodiană, cu părul lui des și negru, ochii întunecați, care te topeau, și gropițele sexy.

Mai era și Marco, soțul lui Hannah. „Înalt" nu era suficient spus. Nici „musculos". Nici măcar „inimaginabil de chipeș". Știam de la Hannah că Marco era pe jumătate italian-american, pe jumătate afro-american și tot ce puteam spune era că rezultatul m-a făcut aproape să nu îndrăznesc să dau mâna cu el.

Singurul soț cu care nu am fost atât de timidă a fost al lui Ellie, Adam. Era tipul de bărbat care devenea mai atrăgător pe măsură ce vorbeai cu el, fiindcă avea charismă și un ton cald. M-a făcut imediat să mă simt în largul meu.

Asta până când l-am cunoscut pe cel mai bun prieten al lui, proprietarul apartamentului meu, șeful lui Logan și soțul lui Joss.

Braden Carmichael.

— Am auzit multe despre tine, Grace, a spus el când i-am strâns mâna.

S-a uitat la mine cu o urmă de zâmbet pe buze, iar când m-am uitat în ochii lui de un albastru-palid, m-am cutremurat. Braden era puțin trecut de patruzeci de ani și se ținea bine. Mi se păruse mereu foarte enervant că atât de mulți bărbați începeau să arate tot mai bine cu vârsta și simțeam că domnul Carmichael era unul dintre ei. Părul lui întunecat era înspicat cu cenușiu, ceea ce îi dădea un aer de distincție. Spre deosebire de Nate, Braden nu avea trăsături perfecte și totuși chipul său era extrem de atrăgător.

În plus, emana încredere, putere și o forță brută care se revărsa din el. Dintre toți bărbații superbi cărora le fusesem prezentată în acea seară, soțul lui Joss mi se părea cel mai atrăgător.

Era și unul dintre cei mai intimidanți bărbați pe care-i cunoșteam și, să nu uităm, locuiam lângă Logan MacLeod. Eram bucuroasă că Logan nu era la petrecere, fiindcă stătea cu Maia. Nu cred că ar fi fost loc în aceeași încăpere pentru el și Braden.

Nu era de mirare că erau prieteni. Semănau, iar asta era și mai evident când Joss și Braden au stat de vorbă cu mine.

— Am auzit că Maia e bine și că ai un rol important în adaptarea ei, a spus Braden, când Joss s-a așezat lângă el.

Și-a pus brațul în jurul ei automat, de parcă se potrivea în mod natural acolo.

— Logan a fost cel care a făcut tranziția ușoară. Eu doar..., am zis și am ridicat din umeri. Sunt acolo pentru ea.

— E foarte modestă, a spus Joss. De fiecare dată când am petrecut timp cu Maia și cu Shannon, Maia a vorbit doar despre tine și despre Logan.

Ceva a sclipit în ochii ei, poate amuzament, și m-am întrebat pentru o clipă dacă-și dăduse seama că Maia ne vedea pe mine și pe Logan ca pe un cuplu.

— Păi, tot ce știu eu e că e nevoie de o persoană specială ca să ocrotească un copil care nu e al său.

Privirea lui a rătăcit prin încăpere, iar eu m-am uitat să văd către cine.

Elodie.

Joss a ridicat mâna lui Braden, ca să-i sărute ușor încheietura. S-a uitat la ea și a tras-o mai aproape, înainte să-și concentreze din nou privirea albastră asupra mea.

— Logan e un prieten bun. Maia a fost un șoc enorm pentru el și-ți sunt recunoscător pentru ce ai făcut. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, orice, Grace, îmi spui.

Am simțit că fusesem primită oficial în sânul familiei, de către Naș. Am roșit și am mormăit o mulțumire.

— Știu ce ai putea face, a spus cineva care apăruse lângă mine, iar eu am întors privirea și am văzut-o pe Elodie în spatele meu, intervenind în conversație.

Am zâmbit când i-am văzut ochii albaştri de copil pus pe şotii. Ha. Ea şi Braden aveau aceiaşi ochi.

— Ce anume? a spus Braden, iar chipul i-a fost invadat de afecţiune, aşteptând răspunsul surorii lui.

Ellie şi-a strecurat braţul în jurul umerilor mei.

— Ştii că frumuseţea asta e singură?

Joss a pufnit văzând ce mutră fac.

— Şi care ar fi ideea, Ellie, în afară de faptul că o faci pe Grace să se ruşineze? a spus Braden sec.

— James Llewellyn-Jones, a şoptit Ellie.

— Avocatul meu? s-a încruntat Braden.

— Da. E superb, are succes, e singur şi e aici. Poate e cazul să le faci cunoştinţă.

Inima a început să-mi bată tare, de ruşine.

— Nu, serios, chiar nu e cazul.

Acum, Joss se uita urât la Ellie.

— Serios, chiar *nu e* cazul, a spus ea, apăsat.

După care a făcut ochii mari spre Ellie, parcă încercând să-i trimită un mesaj... Doar că nu ştiam care anume. S-ar fi zis că nici Ellie, care a părut adorabil de derutată de mimica lui Joss.

— Ce se petrece aici? ni s-a alăturat Jo, zâmbind.

— Am crezut că ar fi bine ca Braden să i-o prezinte pe Grace lui James. Avocatul.

Jo s-a întunecat imediat.

— Sau *nu*, a spus ea, apăsat.

— Ce naiba îmi scapă? a întrebat Braden.

— Nimic, l-a asigurat Joss. Sora ta are idei proaste.

— Am ştiut asta când a decis să se căsătorească cu Adam, a spus el.

— Te-am auzit, a spus Adam şi a făcut un pas spre grup. Iar replica mea este că soţia ta este cea cu idei proaste, fiindcă ţi-a permis să ai urmaşi. *Trei.*

— Hei, copiii noştri au luat mai multe chestii de la mine, aşa că nu ai de ce să te îngrijorezi.

— Pe naiba! Beth, da. Luke, nu. Puştiul e leit Braden şi ştim cu toţii asta. E sfârşitul lumii. Ai face bine să fii cu ochii pe Ellie cea mică, a continuat Adam, pe un ton tot mai grav.

— Ah, nu te îngrijora, o cresc să fie exact ca mine, i-a zâmbit Ellie soţului ei.

Braden s-a uitat la Adam.

— Ai dreptate. E sfârşitul lumii.

Oricare ar fi fost motivele sale, Joss m-a scos din ghearele lui Ellie, care voia să mă cupleze, şi m-a condus în partea cealaltă a camerei, în direcţia opusă lui James Llewellyn-Jones, ca să-mi mai pun şampanie.

Au trecut douăzeci de minute, timp în care am fost prezentată multor oameni, ale căror nume nu aveam să mi le mai amintesc, fiindcă memoria mi se umpluse cu cele ale celor din clanul Carmichael & Co în acea seară. Ellie nu m-a mai presat cu avocatul pe care voia să îl cunosc, aşa că am presupus că o convinseseră Jo şi Joss să renunţe, fiindcă ambele păruseră extrem de hotărâte în privinţa asta.

A fost pură coincidenţă că, atunci când m-am întins după ultimul foitaj *vol-au-vent*, a mai făcut-o cineva.

— Ah, îmi pare rău, a spus o voce masculină, iar eu m-am uitat la cel care întinsese mâna să ia pateul şi am descoperit nişte ochi cenuşii.

Era un bărbat arătos, cam de vârsta mea.

— Insist să-l iei tu, a spus cu un zâmbet ironic.

Chiar voiam să-l mănânc.

— Atunci, insist să-l iau eu.

A râs, privindu-mă cum iau pateul şi încep să-l ronţăi.

— Eu sunt James, a continuat el să-mi zâmbească.

Am înghiţit şi ultima bucăţică de pateu, foarte gustos, clipind.

— Nu Llewellyn-Jones, nu?

— Sunt celebru? a ridicat el din sprânceană.

Am zâmbit vag, căutând-o pe Ellie prin cameră. Era evident că ea îl îndreptase spre mine. Am găsit-o, dar în loc să se arate bucuroasă

fiindcă James vorbea cu mine, a părut şocată. I-a aruncat o privire lui Jo, care clătina din cap, iritată.

Ce naiba se întâmpla cu toţi?

— S-a întâmplat ceva? a spus James, privind peste umăr.

— Nu, deloc. Braden ţi-a rostit numele mai devreme. De-asta ştiam cine eşti.

— Sper că a spus doar lucruri bune?

M-am simţit inconfortabil, stânjenită fără să ştiu de ce, de parcă amândoi am fi fost sub o lupă. Am făcut tot ce am putut să-mi ascund sentimentul.

— Păi, cineva a pomenit de evaziune fiscală şi terorism, dar altfel...

A zâmbit.

— Pot să te întreb cum te numeşti?

— Da. Grace, am spus şi i-am întins mâna. Îmi pare bine.

Tocmai ne strângeam mâinile, când am avut o senzaţie ciudată în ceafă. Instinctul m-a făcut să privesc peste umăr.

Logan se afla în uşă, sfredelindu-mă cu ochii.

Pentru o clipă, i s-a tăiat respiraţia când ni s-au întâlnit privirile.

Apoi, pur şi simplu, mi-a făcut acel semn enervant din bărbie, înainte să-şi mute privirea. L-am urmărit din ochi traversând camera către Braden. Câteva alte femei l-au urmărit şi ele cu privirea. Avea o siluetă frumoasă, în pantalonii de costum şi cu cămaşa lui neagră. Se descheiase la guler şi avea mânecile suflecate, afişându-şi tatuajul.

— Îl cunoşti pe Logan? a spus James, atrăgându-mi atenţia spre el.

Credeam că da.

— Nu foarte bine.

M-am întins după paharul cu şampanie, simţind dintr-odată că mă copleşesc din nou toate grijile.

— Deci, cu ce te ocupi, Grace?

M-am lăsat purtată de conversaţie, sperând că mă va duce altundeva, pentru moment, dar era deja prea târziu. Simţeam o durere puternică în piept fiindcă nu reuşeam să-mi ţin gândurile departe de

părinții mei, de Sebastian și de Logan. Durerea a fost și mai adâncă atunci când l-am văzut pe Logan, dincolo de James, flirtând cu o femeie blondă al cărei nume nu mi-l mai aminteam.

Mi-am coborât privirea, pretinzând că râd de ceva ce spusese avocatul. Nici măcar nu știam ce spunea. Abia dacă-mi aminteam cuvintele lui. În urechi aveam un zgomot continuu și mă simțeam de parcă doar observam discuția de la distanță.

Nu știu cum am reușit să rezist atât, dar, dintr-odată, în cameră s-a făcut prea cald, era prea mult zgomot, totul era exagerat.

— Îmi pare rău, l-am întrerupt pe James. Mă scuzi, te rog, un minut?

M-am întors pe călcâie și am plecat, traversând mulțimea din mijlocul livingului. Holul era plin de oameni, dar când am privit în sus, totul era tăcut și întunecat.

Știam că eram puțin cam intruzivă, dar aveam nevoie de liniște și pace, pentru moment, și Joss îmi spusese că toți copiii erau în grija tatălui Oliviei, Mick, și a soției acestuia, Dee. Făcuseră glume despre cât de curajoși fuseseră cei doi ca să aibă grijă de șase copii în seara aceea.

În timp ce nimeni nu-mi dădea atenție, am urcat la primul etaj. Lumina lunii intra prin fereastra mare din fața casei și mă ajuta să văd, iar eu m-am grăbit să intru în prima cameră din calea mea.

Am lăsat ușa întredeschisă, permițând să intre puțină lumină, iar formele obiectelor s-au conturat în fața mea, în întuneric.

Era camera mezinei lui Joss și Braden, Ellie. Avea doar un an. Am mers încetișor spre pătuțul ei și am văzut lampa de noapte pe noptiera de alături. Când am aprins-o, steluțe de un albastru palid au început să danseze pe pereții camerei, în timp ce lampa se rotea încetișor. Remarcând scaunul mare, confortabil, din colțul ferestrei, m-am năpustit spre el și m-am așezat ca să-mi trag sufletul.

M-am uitat la stelele care înconjurau camera, atât de departe de mine, și dintr-odată m-am simțit ca o pisică, încercând să prindă o rază de lumină în lăbuță. De ce făceam mereu asta? De ce-i lăsam în continuare pe părinții mei să mă influențeze? Să mă rănească așa?

Scârțâitul podelei m-a făcut să-mi țin respirația. Ușa s-a deschis lent și o siluetă înaltă s-a strecurat înăuntru. O stea luminoasă i-a surprins chipul și m-am încordat.

— Grace?

Logan a intrat înăuntru, închizând ușa după el.

— Ești bine?

— Da, am șoptit.

S-a îndreptat spre mine, iar eu m-am crispat și mai tare.

— Nu ești bine. Te-am văzut jos. S-a întâmplat ceva.

S-a oprit la câțiva metri de mine, și l-am privit.

— Nu contează.

— Ba da, contează, aproape că s-a răstit și a mai făcut un pas spre mine. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Unde e Maia? am spus.

— Cu Shannon și Cole. Nu schimba subiectul!

— Nu mă numesc Grace Farquhar, am izbucnit.

În lumina palidă, i-am văzut ochii îngustându-se.

— Ce mama naibii?

— Adică, mă cheamă Grace, dar nu mă cheamă așa dintotdeauna. Eram cândva Gracelyn Bentley. Numai Aidan, Chloe și Juno știu asta. Acum știi și tu.

— Grace, a șoptit, cu îngrijorare în voce. Nu înțeleg.

— Ai auzit de Gabriel Bentley?

— Tipul cu imperiul mediatic?

— Da.

Nu știu de ce-i spuneam toate astea. Poate pentru că voiam să mă pedepsesc făcându-i confidențe unui bărbat și căutând afecțiune din partea lui, când știam că nu există șansa ca el să revină la mine.

— E tatăl meu, Logan.

— Hristoase, a spus el, răgușit, și a mai făcut un pas spre mine. Ce...?

— Era mereu ocupat și nu a avut niciodată timp pentru mine, doar pentru Sebastian, pe care-l creștea ca să-l urmeze la conducerea

afacerilor. Era puţin cam demodat, în sensul ăsta. Cred că nu şi-a imaginat că i-aş putea fi de folos, fiindcă nu prea s-a preocupat de mine, am zis şi am pufnit într-un râs amar. Mi-aş dori ca mama să fi fost la fel, dar, din nefericire, neglijenţa ei a fost însoţită de o critică permanentă. Nu purtam XS. Nu eram suficient de drăguţă, de sexy, de deşteaptă, de modernă. Eram plicticoasă. Patetică. N-ar fi trebuit să mă nasc.

Mi s-a tăiat respiraţia, amintindu-mi ziua în care-mi spusese asta.

— Nu am fost niciodată suficient de bună, Logan. Şi-mi doresc să nu mă mai... doară.

Vocea mi s-a frânt la ultimul cuvânt, iar lacrimile au început să-mi curgă pe obraji.

Dintr-odată, Logan s-a lăsat în jos în faţa mea, cu o mână pe genunchiul meu şi cu cealaltă cuprinzându-mi faţa, în timp ce mă privea cu o îngrijorare sporită.

Am clătinat din cap, incapabilă să opresc şuvoiul de lacrimi sau sentimentul de a fi transportată înapoi la emoţiile trăite la douăzeci şi unu de ani, când lumea mea păruse că se prăbuşeşte.

— Îmi pare rău, am oftat. Doar că... Îmi pare rău.

M-a tras spre el, iar eu mi-am îngropat capul în scobitura gâtului său, şi durerea care-mi apăsa pieptul a curs din mine, în timp ce plângeam. Mâna lui Logan mi s-a încleştat pe ceafă.

— Mă sperii, iubito, a spus răguşit. Spune-mi ce este. Te rog. Repar eu.

Am clătinat din cap şi m-am îndepărtat, dar nu a vrut să-mi dea drumul.

— Nu mă poţi ajuta.

— Încearcă.

Mi-a luat faţa în ambele mâini, iar degetele lui mari mi-au mângâiat ambii obraji.

Şi deodată m-am pierdut în ochii lui.

— Azi a apărut în ziar o ştire despre părinţii mei. Nu există încă un comunicat de presă, dar se zvoneşte că mama are cancer la sân.

— La naiba.

Ochii lui Logan s-au umplut de compasiune.

— Și ție nu ți-au spus.

— Nu mi-au spus, așa e. E clar că nu mă vor acolo. Dar vrei să știi adevărul?

A încuviințat, solemn.

— Nici măcar nu știu dacă vreau să fiu acolo pentru ea. M-a făcut să mă simt inutilă toată viața. Între indiferența tatei și cruzimea ei, am fost o epavă ca adolescentă. Când am intrat la universitate, Aidan mi-a sugerat să fac terapie. Așa am făcut. M-a ajutat mult. Așa că am crezut că, dacă mă întorc acasă, voi face față. Dar am făcut greșeala să-l iau cu mine pe iubitul meu, după ce am absolvit. Ne cunoscuserăm în ultimul an de facultate. Mă credeam foarte îndrăgostită de el. Îmi aminteam de durerea îngrozitoare. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu o veche prietenă din școală. El a rămas acasă. Dar prietena mea a anulat întâlnirea, așa că am ajuns acasă mai devreme...

— La naiba, a șoptit Logan, iar eu i-am simțit empatia față de mine.

— E așa un clișeu!

Mi-am șters lacrimile, aruncându-i un zâmbet amar.

— Mama care se culcă cu iubitul fiicei. Mi-a spus după aceea că îmi făcuse o favoare. Că el oricum nu ar fi rămas cu mine, fiindcă nu eram suficient de bună. Mă salvase de durerea de a mă îndrăgosti prea tare de el. Am fost atât de furioasă, că i-am spus tatei.

Logan s-a încordat.

— Da, răzbunătoarea de mine. Voiam să o distrug. Voiam să-i iau totul. Dar tatei nu i-a păsat.

Am clătinat din cap, vărsând și mai multe lacrimi.

— Se înșelau unul pe altul. Sebastian mi-a spus, când îmi repeta întruna să văd lumea așa cum este. Eram prea moale, îmi spunea, și aveam nevoie să mă maturizez odată. Îi uram pe toți. Nu voiam să devin ca ei.

— Așa că ai plecat?

Am încuviinţat.

— Am lăsat totul în urmă. Pe ei, banii, numele. Am venit înapoi aici şi m-am mutat cu Aidan şi alţi câţiva prieteni. Am crezut că familia mea nu mai are puterea să mă rănească. Se pare că m-am înşelat.

Am pufnit într-un râs nervos.

— Cât de greşit este faptul că nu sunt sigură dacă vreau s-o văd pe mama mea, acum când e pe moarte, dar aş vrea ca ea să-şi dorească asta?

— Nu e greşit, m-a îmbrăţişat Logan iar. Nu e deloc greşit.

Mi-am încolăcit braţele în jurul umerilor săi şi l-am ţinut strâns, în timp ce vechile răni se deschideau şi mă făceau să plâng şi mai tare.

— De ce nu mă iubesc? am şoptit, îngropată în gâtul lui.

Am simţit că pieptul lui Logan se cutremură, lipit de mine, iar braţele lui se strâng în jurul meu. S-a retras uşor, ca să mă uit la el, iar inima mi s-a oprit când i-am văzut emoţia din privire. M-am trezit că lacrimile mi se opresc la amestecul fulminant de furie, tandreţe şi neajutorare pe care l-am citit în ochii lui.

Lumea din jurul nostru dispăruse.

Privirea lui Logan a căzut asupra gurii mele şi, încet, cu blândeţe, mi-a tras capul spre al lui şi şi-a apăsat buzele pe ale mele. Sărutul a început timid, liniştit, parcă menit să mă calmeze, dar eram disperată să simt orice, în afară de durere, aşa că l-am sărutat şi mai apăsat, cerând mai mult.

Ne-am aprins.

Limbile noastre s-au încolăcit. Ne-am strâns tare unul pe celălalt, disperaţi, gata să ne întindem pe podea.

Atunci, cuvintele mamei au pătruns între noi.

Respingerea lui Logan după ce făcuserăm sex le-a urmat imediat.

Amintindu-mi, m-am trezit că-l urăsc puţin. M-am retras din strânsoarea lui şi m-am ridicat brusc. A trebuit să se sprijine în genunchi ca să nu cadă.

Privind în ochii lui întrebători, mi-am dat seama că nu îl uram. Mă uram pe mine, fiindcă permisesem ca empatia lui să se transforme în mai mult decât avusese el intenția.

— N-am cerut genul ăsta de milă.

— Grace, nu e milă. E doar...

— ...o greșeală, am completat. Așa este. Totul a fost o greșeală. Am mai lăsat o persoană în sufletul meu, care nu m-a putut iubi.

Îi păsa, știam asta. Dar nu era iubire. Nu era ceea ce îmi trebuia.

Au început să-mi tremure buzele, dar am refuzat să mai plâng.

— Îmi chemi un taxi?

— Te duc eu acasă.

I-am aruncat o privire, iar maxilarele i s-au crispat.

— Nu vreau să fiu aproape de tine acum.

S-a întins spre mine, iar eu am tresărit și m-am dat înapoi. Logan și-a coborât mâna într-o parte, învins.

— Nu vreau să te las așa.

— O să fiu bine. Cheamă-mi un taxi.

Am rămas sus, cât timp a făcut ce îl rugasem. S-a întors câteva minute mai târziu, ca să-mi spune că taxiul era pe drum și avea să sosească.

— Îi spui tu lui Joss că nu mă simt bine?

A încuviințat, privindu-mă atent.

M-am grăbit să cobor pe scări, lăsându-mi părul să-mi cadă pe față, ascunzându-mă de invitații de pe hol. Am trecut pe lângă ei și am țâșnit afară. Logan mă urma îndeaproape.

— Nu ar trebui să fii singură, Grace, mi-a spus, în timp ce străbăteam trotuarul cu pași mari, ca să ies în întâmpinarea taxiului pe care-l vedeam apropiindu-se.

L-am privit — părea surprinzător de pierdut.

— Nu sunt. Mă duc la Aidan.

Chipul i s-a întunecat.

— Aidan?

Nu i-am răspuns. Taxiul a oprit, iar eu aproape că m-am aruncat înăuntru.

— Raeburn Place, am spus repede, bucuroasă când a pornit.

Taxiul a trecut pe lângă Logan, care a rămas pe trotuar, cu ochii plini de frustrare și îngrijorare, ațintiți în ai mei. Mi-a rostit numele.

Am privit în altă parte și m-am ghemuit pe banchetă.

— Sunteți bine? a întrebat șoferul.

Mi-am dat seama că probabil arătam groaznic, cu obrajii plini de lacrimi și ochii înroșiți. Am închis ochii și am spus:

— O să fiu.

Și, în ciuda zilei îngrozitoare care tocmai se terminase, într-un fel ciudat și meschin, amintirea respingerii lui Logan mă întărise. A trebuit să-mi amintesc că nu aveam nevoie de el. Fusesem perfect în regulă fără el, înainte să apară în viața mea.

Nu aveam nevoie de familia mea. Mă descurcasem mai bine fără ei în ultimii câțiva ani.

Trebuia doar să continui să-mi amintesc asta.

Am deschis ochii, gândindu-mă la cei trei oameni care mă ajutaseră mereu.

Un sentiment de calm a început să mă cuprindă, când taxiul m-a dus spre Aidan și Juno. Strecurându-mi mâna în poșetă, mi-am scos telefonul și am sunat-o pe Chloe.

— Ce e, drăguță? a ciripit ea.

— Poți să vii la Aidan?

A tăcut o clipă.

— Ce-ai pățit? Ai plâns?

— Vii sau nu?

— De ce, ce se întâmplă?

Mi-am apăsat fruntea de geamul rece, privind orașul care trecea pe lângă mine.

— Am nevoie de tine în clipa asta. De familia mea.

— Vin în zece minute.

CAPITOLUL 17

Singura modalitate de a-l evita complet pe Logan era să stau la Chloe. Fugeam acasă ca să fac duş şi să mă schimb când ştiam că e la muncă şi apoi mă întorceam la Chloe.

Aveam cinci apeluri pierdute de la el, inclusiv un mesaj în căsuţa vocală, pe care nu aveam curaj să-l ascult.

Când m-a sunat Maia, am răspuns. I-am servit nişte prostii despre Chloe care s-ar fi certat cu Ed şi îi ţineam companie o vreme, apoi m-am simţit vinovată fiindcă o minţisem. Credeam că Maia îşi dăduse seama. Am încercat să compensez absenţa mea vorbind o groază cu ea la telefon, ascultând cum făcea planuri pentru vacanţa de vară, care se apropia cu paşi rapizi.

Credeam sincer că aveam s-o scot la capăt cu minciuna.

Naiva de mine!

— Deci tu şi cu tata v-aţi certat, nu? a spus Maia brusc, în a treia seară pe care mi-o petreceam la Chloe.

Şi-aşa mă simţeam vinovată fiindcă o minţisem prima dată.

— Nu e vorba doar despre asta.

— Ce a făcut? Pun pariu că nu a vrut.

— Maia, nu e vorba doar despre Logan și despre neînțelegerile pe care le avem acum. Doar că... trec prin niște lucruri și... ei bine... Chloe e pentru mine ce e Logan pentru tine. Îmi place să fiu lângă ea când mă simt așa.

— Și tipul acela, Aidan? a spus ea, atât de bănuitoare, încât am început să râd.

— Aidan îmi este doar prieten. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. E logodit, să știi.

— Hmmm... Așa spui tu.

Am râs iar.

— Jur!

A urmat o clipă de tăcere, și mi-am dat seama că Maia a trebuit să-și adune curajul ca să-mi spună:

— Nu-ți place de tati?

Prea mult.

— Nu e așa de simplu, Maia. Te iubesc, dar nu pot să vorbesc despre asta. E între mine și tatăl tău.

A tăcut iar.

Mi-am mușcat buza, îngrijorată că o rănisem.

— Maia, te rog să...

— Mă iubești?

Inima mi s-a strâns când, șoptit, mi-a pus această întrebare.

— Firește că te iubesc. E cam greu să nu te iubesc. E foarte enervant cât ești de ușor de iubit.

A pufnit, și s-a lăsat iar tăcerea.

— Și eu te iubesc, Grace.

Am zâmbit și m-am simțit imediat lașă fiindcă mă ascundeam de Logan și astfel o evitam și pe Maia.

— Știi ce? Vin mâine acasă. Hai la mine să luăm cina împreună.

— Doar eu, nu-i așa? a întrebat ea, sec.

Amintindu-mi acele prime câteva săptămâni cu Logan și Maia petrecându-și anuândoi tot timpul liber la mine în bucătărie, am tresărit cu regret.

— Da, așa ar fi cel mai bine.

Am mai vorbit un pic despre alte lucruri, mai ales despre cum Layla nu mai vorbea cu Maia fiindcă Maia o făcuse bârfitoare și despre cum sărmana Leigh fusese prinsă la mijloc. O ascultam cum vorbește și am presupus din nou că scăpasem de discuțiile despre Logan.

Dar ultimul lucru pe care mi l-a promis Maia, înainte să închidă, a fost:

— O să te fac să-l placi din nou.

A doua zi după-amiază, urcam scările după ce îi lăsasem cumpărăturile domnului Jenner, când a apărut brusc Logan, grăbindu-se să coboare. S-a oprit când m-a văzut, fără nicio expresie pe chip.

Apoi, mi-a făcut un semn scurt din cap și a trecut repede pe lângă mine. M-am întors spre el, încruntându-mă. Deși știam că lucrurile nu puteau fi simple între noi, realitatea era diferită. Nu-mi plăcea.

— Ești bine? am strigat după el.

S-a oprit și a privit înapoi, spre mine.

— Am primit un telefon de la școală. Maia are probleme.

M-a cuprins îngrijorarea, făcându-mă să uit pe moment de cât de ciudat mă simțeam în compania lui.

— Ce vrei să spui? am zis și am luat-o în jos pe scări după el.

— Vii? a ridicat el din sprâncene, surprins.

— Doar e vorba de Maia, nu?

A încuviințat, iar eu m-am grăbit să ies din bloc în urma lui. Vorbeam în timp ce mergeam.

— Profesorul de istorie a fost acuzat că ar avea o aventură cu o colegă, o profesoară căsătorită. Zvonurile s-au răspândit în toată școala și lumea crede că au pornit de la Maia.

M-au cuprins furia și neîncrederea.

— Ah, cred că știm amândoi cine a început.

Logan s-a uitat la mine și am spus la unison:

— Layla!

Am rămas tăcuţi şi foarte tensionaţi tot restul drumului până la şcoală. Ştiam că Logan era furios fiindcă cineva încercase să o acuze pe Maia, când nu ea era cea vinovată, şi eu încercam să-mi dau seama cum să-l liniştesc ca să nu ajungă să aibă şi mai multe probleme — şi el, şi Maia.

Când am ajuns la şcoală, directorul, domnul Bruce, aproape că nu mi-a permis să intru în birou, fiindcă nu eram ruda Maiei, însă Logan l-a privit în stilul lui ameninţător, intimidant, care-i făcea pe ceilalţi să cedeze. Am intrat în birou şi am dat de Maia stând pe un scaun, palidă şi neliniştită. Lângă ea se afla Layla, bosumflată, iar de partea cealaltă se aflau o roşcată care se apropia de patruzeci de ani şi un tip cam de vârsta mea. Privirile noastre s-au întâlnit, iar pentru o clipă tipul nu a mai fost posomorât, ci interesat de mine, analizându-mă.

— Părinţii Laylei nu pot pleca de la serviciu, a explicat domnul Bruce, intrând după noi şi închizând uşa.

A ocolit biroul şi s-a aşezat, făcându-ne semn să stăm pe celelalte locuri libere.

— Aşa că vom începe. Domnule Tatum, doamnă Rogers, aceştia sunt domnul MacLeod, tatăl Maiei, şi... prietena lui, domnişoara Farquhar. V-am chemat aici fiindcă prin şcoală circulă un zvon urât cum că domnul Tatum şi doamna Rogers ar fi implicaţi într-o relaţie extraconjugală, în incinta şcolii. Ştim cu toţii că acest zvon e o minciună sfruntată, pornită de un elev iresponsabil. Layla a spus că Maia este vinovată şi, din câte vă daţi seama, Maia spune la fel despre Layla. Ca să-i liniştim pe ceilalţi părinţi, care sunt neliniştiţi de această situaţie, trebuie ca eleva vinovată să-şi ceară scuze. Va fi şi suspendată. Dacă nu aflu azi adevărul, le suspend atât pe Layla, cât şi pe Maia. Clar?

Am privit-o pe Maia, care se uita în pământ, de parcă ar fi vrut ca acesta să se deschidă şi să o înghită. Layla se uita la unghiile ei şi părea extrem de plictisită.

Mi-am îndreptat atenţia asupra celor doi profesori în chestiune. La o privire mai atentă, doamna Rogers era atrăgătoare, iar domnul

Tatum era și el, cu siguranță. Era clar de ce superficiala de Layla îi alesese ca victime. Mi-am intersectat din nou privirea cu domnul Tatum și m-am trezit că mă adresez lui:

— Sunt o prietenă de familie apropiată și o cunosc pe Maia foarte bine. De fapt, cu numai câteva săptămâni în urmă, când luam cina la mine, a povestit că Layla își imagina că se petrece ceva între dumneavoastră și doamna Rogers. Îngrijorată, am întrebat dacă era adevărat, iar Maia mi-a răspuns că nu, dar Layla se plictisea și inventa drame. Am rugat-o pe Maia să nu răspândească zvonul, iar ea mi-a promis că n-o va face. Am crezut-o și încă o cred.

Domnul Tatum mi-a făcut semn din cap, cu un aer grav:

— Și eu înclin s-o cred. S-a uitat la domnul Bruce. Layla a mai dat dovadă de comportament inadecvat în preajma mea și a fost avertizată. Am notat totul și m-am asigurat că a fost informată conducerea.

— Dar nici conduita Maiei nu a fost grozavă în ultima vreme, a adăugat doamna Rogers.

— Însă și-a revenit, a contrazis-o domnul Tatum. Iar eu am remarcat neînțelegeri între cele două eleve, la ora mea.

— Vi s-a pus pata pe mine, domnule Tatum, s-a uitat Layla spre el cu ochii mijiți.

— Liniște, a spus cu severitate domnul Bruce. Layla, tu ai fost cea care a născocit povestea asta? Dacă recunoști, îți reduc pedeapsa.

— Layla, te rog, a spus Maia. Spune adevărul.

— În ultima vreme, ești o nemernică îngrozitor de plictisitoare.

— Nu-i vorbi așa, a intervenit Logan, iar Layla a tresărit când a fost avertizată astfel.

El a privit-o lung, cu o expresie feroce și a părut că reușește să-i străbată platoșa de indolență. Layla a roșit și și-a mușcat buza, privindu-și picioarele, la fel ca Maia un pic mai devreme.

— Layla? a spus domnul Bruce.

A refuzat să răspundă.

A oftat din greu.

— Atunci, nu am de ales decât să vă pedepsesc pe amândouă.

Am pus o mână pe brațul lui Logan, anticipându-i reacția. Apăsându-i brațul, l-am forțat să tacă, să nu rostească niciun cuvânt.

— Poate reușim să ajungem la o înțelegere mai corectă.

— Corectă? a repetat doamna Rogers. A trebuit să-i explic această situație absurdă soțului meu.

— Știu că Maia nu a fost implicată, i-am spus. Așa că, dacă o pedepsiți, aș vrea să mă asigur că nu e vorba de o suspendare care să-i afecteze situația școlară.

— Ce sugerați? a spus domnul Tatum, părând disponibil să mă asculte.

— Se apropie sfârșitul anului școlar. Nu există vreun eveniment la care să poată face voluntariat?

S-a lăsat tăcerea, în timp ce se gândeau la ce spusesem. Domnul Tatum l-a privit pe director.

— Ar fi evenimentul de la final de semestru... dar mă gândesc la altceva.

— Așa?

Doamna Rogers avea o expresie iritată, de parcă ar fi fost supărată că el îmi lua în considerare ideea.

— Semestrul următor organizez o strângere de fonduri pentru Ziua Armistițiului. În noiembrie. E un eveniment stresant pentru mine, pe lângă munca obișnuită... așa că de ce nu le-am lăsa pe aceste două domnișoare să-l organizeze în locul meu?

— Dar...

Domnul Tatum a ridicat mâna, întrerupând văicăreala doamnei Rogers.

— Dacă nu se descurcă, rămâne valabilă suspendarea.

M-am uitat la Maia și la Layla.

— Cum vi se pare?

Maia a încuviințat, posomorâtă.

Layla s-a uitat urât la mine.

— Cum credeți că mi se pare?

— Ai grijă cum vorbești! a avertizat-o domnul Bruce. Dacă doamna Rogers este de acord, atunci aceasta va fi pedeapsa ta.

Ne-am uitat cu toţii la profesoară. Ea s-a uitat urât la noi, dar a încuviinţat.

Logan le-a strâns mâna directorului şi profesorilor, mulţumindu-le. Maia s-a lipit de mine şi m-a luat de mână.

— Întotdeauna salvezi situaţia, mi-a şoptit.

Am strâns-o de mână.

— Aş face orice pentru tine.

Mi-a zâmbit cu dezinvoltură şi s-a uitat cu subînţeles la tatăl ei.

— Orice?

— *Aproape* orice, am mormăit.

Ne îndreptam spre ieşire, când Logan şi domnul Tatum ne-au prins din urmă. Profesorul mi-a întins imediat mâna.

— A fost o plăcere să vă cunosc.

Ochii noştri s-au întâlnit şi ne-am susţinut din nou privirea, iar eu am simţit o scânteie de atracţie.

— Şi pentru mine. Mulţumesc pentru corectitudine.

— Nu cred că Maia a avut ceva de-a face cu asta.

— Drăguţ, domnule T., s-a răţoit Layla la el, trecând pe lângă noi în viteză.

— Presupun că nu mai suntem prietene! a strigat Maia după ea, sarcastic.

Logan şi-a pus mâna pe umărul ei.

— Nu a fost niciodată o persoană bună, Maia.

— Ăăă... Aveţi un minut, să vorbim între patru ochi? m-a întrebat dintr-odată domnul Tatum.

Simţeam ochii Maiei şi ai lui Logan arzându-mă.

— Păi... Da, sigur.

Am întors capul spre ei. Maia se încruntase. Chipul lui Logan nu exprima nimic.

— Vă prind din urmă, le-am zis.

Logan a trebuit să o împingă pe Maia ca să o ia din loc şi, de îndată ce s-au îndepărtat şi nu ne mai puteau auzi, m-am întors spre domnul Tatum, curioasă.

A zâmbit ca un băiețel, într-un mod fermecător, care mi-a plăcut mult. Nu arăta deloc ca Logan și am hotărât că îmi plăcea și chestia asta.

— Maia e un copil bun. Mi se pare că a trecut prin multe. Vorbește mult despre dumneavoastră și despre tatăl ei.

Am zâmbit vag.

— E o tânără specială, am spus.

— Așa crede și ea despre dumneavoastră. De la ea știu că vă numiți Grace și că sunteți editor de carte freelance.

— Ce v-a mai spus? am râs.

— Se pare că faceți o pizza foarte bună.

— Asta așa e, am fost de acord, cu o aroganță prefăcută.

— Totuși, nu mi-a spus cât sunteți de modestă, a chicotit el. Și-a dres glasul. Sper să nu credeți că îndrăznesc prea mult, însă am scris un roman de ficțiune istorică pe care mi-ar plăcea să-l trimit mai multor edituri și mă întrebam dacă v-aș putea angaja să-l editați, înainte.

Am fost foarte surprinsă. Nu știam de ce îmi ceruse să rămân să vorbim, dar ăsta era ultimul motiv la care m-aș fi putut gândi.

— Păi... Am un program încărcat acum, dar dacă îmi dați o adresă de e-mail, vă pot recomanda pe cineva.

A părut dezamăgit, dar a încuviințat.

— Desigur. Înțeleg. Mulțumesc. Vă dau numărul meu de telefon.

Am căutat prin poșetă după telefon.

— OK. Mulțumesc încă o dată pentru că m-ați ajutat, domnule Tatum.

— Patrick, mi-a propus el, cu un zâmbet dulce, care aducea a flirt.

Mi-a turuit numărul de telefon de îndată ce mi-am găsit mobilul.

— Sunați-mă acum, ca să am numărul dumneavoastră și să-l salvez.

Am procedat întocmai.

— Știți că a fost doar o capcană ieftină ca să am numărul dumneavoastră, nu? mi-a zâmbit el pieziș.

Am rămas interzisă:

— Serios? Chiar și când ați spus că „am scris o carte"?

— Nu. Asta e adevărat. Dar dacă nu vă pot cunoaște în timp ce-mi editați cartea, mi-ar plăcea să vă invit la o cafea.

A zâmbit și mai larg, când a văzut cât sunt de surprinsă.

— Gândiți-vă, vă rog.

S-a uitat la ceas și a oftat.

— Astăzi am ore de supraveghere, așa că trebuie să plec.

A pornit cu spatele, zâmbind întruna, într-un fel care nu lăsa nicio îndoială cu privire la faptul că flirta. După ultimele zile, era un sentiment plăcut să-i par cuiva atrăgătoare.

— Aștept să mă sunați, Grace.

I-am făcut un semn de rămas-bun cu telefonul, apoi i-am întors spatele și am zâmbit cu gura până la urechi în timp ce mergeam pe hol.

Era ciudat cum starea mea pozitivă a dispărut imediat ce i-am ajuns din urmă pe Logan și pe Maia, pe Meadows. Când m-am apropiat de ei, erau foarte tăcuți și știam că Maia abia aștepta să mă întrebe ce dorise profesorul ei de istorie de la mine.

— Cum de nu erai la muncă? l-am întrebat pe Logan, schimbând imediat subiectul.

— Lucrez de noapte.

— Vrei să vină Maia la mine?

— Nu.

— Cine are grijă de ea?

— Nu am nevoie de babysitter, a intervenit Maia.

— Shannon.

— Ce mai face Shannon?

— Bine.

M-am cutremurat la răceala lui Logan. Parcă o luam iar de la început. Dar felul lui monosilabic de a mi se adresa era și mai neplăcut, de data asta.

M-am gândit la Patrick, care părea atras de mine. Poate că Aidan avusese dreptate și chiar exista speranță.

Când ne-am întors pe strada Nightingale, Maia m-a urmat în apartamentul meu, iar Logan a dispărut într-al lor.

— Ce a vrut domnul Tatum? m-a întrebat imediat Maia.

Am strâmbat din nas:

— Chiar că devii foarte curioasă.

— Deci?

— Maia!

— Tata e supărat.

— Nu pentru asta, te asigur.

— Să știi că, pentru o doamnă isteață, uneori poți fi foarte naivă.

— Ai grijă cum vorbești!

A fost rândul ei să facă mutre.

— Nu poți să te vezi cu profesorul meu de istorie, Grace.

— Dacă chiar vrei să știi, domnul Tatum mi-a cerut o favoare.

M-am lăsat să cad în fotoliu și m-am uitat la ea, în timp ce mă privea iritată. Am încercat să vorbesc pe un ton calm.

— Dar dacă vrea să-mi dea întâlnire sau dacă oricine altcineva mi-ar cere asta, voi decide singură dacă spun da sau nu. Maia, nu sunt naivă! Știu că dorești să se întâmple ceva între mine și tatăl tău, dar nu e posibil. Îmi pare rău.

I-au dat lacrimile, ceea ce m-a făcut să mă simt foarte vinovată.

— Maia...

M-am ridicat, dar ea s-a întors cu spatele și a ieșit în fugă.

Am auzit ușa apartamentului lor trântindu-se și m-am lăsat să cad înapoi în fotoliu, dorindu-mi ca viața mea să nu fie atât de complicată și să nu-mi mai pese atât de mult de o adolescentă și de tatăl ei enervant.

CAPITOLUL 18

Nu am reușit să dorm în acea noapte. M-am sucit și m-am învârtit ore întregi până când, într-un târziu, am renunțat și m-am ridicat să lucrez.

Pe la 4:00 dimineața, stăteam în living, întinsă pe canapea cu laptopul în brațe, lucrând la manuscrisul lui Joss. Mă distram de minune cu el. Tipa știa să scrie o carte bună. De aceea jobul meu devenea extrem de amuzant câteodată, fiindcă reușeam să citesc cărți grozave și să dau sfaturi despre detaliile care credeam că le-ar face și mai grozave.

Eram pierdută în relatarea despre eroina fermecătoare a lui Joss și mă gândeam dacă o scenă pe care o scrisese și care permitea cititorului să ajungă mai adânc în psihologia acesteia ar fi trebuit, poate, să fie readusă în intrigă, pentru conectarea mai rapidă, când...

CIOC! CIOC! CIOC!

Am tresărit, iar laptopul aproape că mi-a alunecat din poală când am auzit bătăile cu pumnul în ușă. Îngrijorată, m-am ridicat, am pus deoparte laptopul și m-am grăbit pe hol, în vârful picioarelor. M-am uitat pe vizor și mi-a stat inima.

Am descuiat, am deschis ușa și am găsit-o pe Maia stând în fața mea, în pijama, cu părul ciufulit și chipul palid.

— Ce se întâmplă? Ești bine?

A clătinat din cap.

— Tati are un coșmar.

M-am îngrijorat brusc:

— Un coșmar?

— Da. Se foiește și transpiră. Sunt foarte speriată.

— OK. O secundă.

Cu pulsul mărit, m-am grăbit în apartament, am luat cheile și papucii și m-am grăbit la Maia. Am urmat-o în apartamentul lor și am șoptit:

— Se întâmplă des?

M-a privit cu ochii ei mari.

— La început nu se întâmpla des, dar în ultimele câteva săptămâni a avut câteva. Mi-e teamă să-l trezesc, fiindcă am văzut odată un film în care un tip avea coșmaruri mereu și putea deveni violent în somn. Dar nu-l pot lăsa așa. Face foarte urât în noaptea asta. Durează de mult.

— OK. M-am uitat spre camera lui: Du-te în pat, draga mea. Mă asigur eu că e bine.

Extenuată, Maia s-a simțit mai ușurată. După ce m-a îmbrățișat, s-a întors în camera ei.

Tremurând, am străbătut holul spre camera lui Logan, de unde am auzit un zgomot asemenea unui strigăt de durere. M-am grăbit și am intrat, atentă la umbrele mobilei în lumina slabă. Logan era ghemuit sub pătură, de parcă ar fi stat într-un spațiu mic, nu într-un pat imens. Totul în limbajul lui corporal sugera că încerca să se apere, iar vulnerabilitatea acestui gest mi-a provocat o durere în piept.

A tresărit brusc, strâmbându-se în somn, apoi a scos un alt strigăt de durere. Am aprins veioza de la capul patului, iar lumina a dezvăluit sudoarea care îi strălucea pe față și umezeala de pe tricou.

Nu voiam să-l trezesc, neştiind cum avea să reacţioneze, dar nu puteam suporta să-l văd chinuindu-se aşa.

— Logan, am spus, punându-i o mână pe umăr. Logan! l-am scuturat eu.

A tresărit, dar nu s-a trezit.

M-am aplecat mai aproape, cu buzele la urechea lui.

— Logan, ai un coşmar. Trezeşte-te, dragule.

L-am scuturat mai tare şi am sărit înapoi, când s-a cutremurat din tot trupul.

Ochii lui violet au clipit spre mine, confuzi, uimiţi.

De extenuare, pieptul i se ridica şi cobora rapid.

— Ai avut un coşmar, i-am spus cu blândeţe.

— Hristoase, a şoptit, trecându-şi o mână prin părul scurt şi umed. Apoi s-a schimbat la faţă: Maia?

— E bine, l-am asigurat. Era îngrijorată, aşa că a venit să mă cheme.

— La naiba! a pufnit Logan şi s-a lăsat să cadă pe pernă, cu degetele înfipte în păr.

— Mă duc să-ţi aduc apă.

Când m-am întors, se sprijinise de tăblia patului şi îşi scosese tricoul ud. Arăta extenuat, lucru suficient să mă distragă de la muşchii bine conturaţi ai abdomenului său.

— Mersi, a spus, luând apa.

Pe de-o parte, îmi doream să mă simt stânjenită ca în ultima vreme şi să renunţ. Să plec fără să privesc înapoi. Totuşi, pe de altă parte, eram groaznic de îngrijorată pentru el.

Am ales să rămân.

— Dă-te mai încolo, am spus.

Privirile ni s-au întâlnit, mi-am ţinut respiraţia şi, în ciuda aparenţelor, am sperat să nu-mi respingă oferta de prietenie.

Nu a respins-o.

De îndată ce s-a dat mai încolo, m-am sprijinit şi eu de tăblia patului şi mi-am întins picioarele pe pat, lângă el.

— De când ai coşmaruri?

A rămas tăcut și eram gata să insist, când mi-a răspuns:

— De când am ieșit.

— Logan, am șoptit, întorcând capul să-l privesc.

Ochii ni s-au întâlnit din nou, iar eu am simțit că sufăr pentru el și mai mult la vederea expresiei lui încăpățânate.

— Sunt bine, Grace.

— Nu ești.

— Uite, vin și se duc. N-am mai avut unul de ceva vreme, însă recent...

— Despre ce sunt?

Mi-a zâmbit cu amărăciune.

— Despre închisoare, firește.

— Mai precis?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu plec până nu-mi spui.

Logan a oftat adânc.

— De ce ești aici?

— Fiindcă, în ciuda aparențelor, îmi pasă. Nu-mi place că ai coșmaruri, iar dacă vorbești despre ele s-ar putea să dispară.

— Apreciez, draga mea, dar nu cred că se poate rezolva atât de simplu.

— Măcar încearcă.

— Sunt într-o cămăruță întunecată, a spus brusc. Nu am loc să mă întind. Sunt ghemuit cât să încap. Dar, cumva, ca prin magie, a spus el, dezgustat, există spațiu pentru a fi lovit de picioare, a fi înjunghiat de cuțite și fețe care...

Ochii i-au coborât, iar maxilarul i s-a încleștat.

— Fețele, Logan?

Când s-a uitat la mine, avea o privire foarte tulburată.

— Am lăsat să se întâmple acolo lucruri pe care n-ar fi trebuit să le permit, Grace.

Să aud durerea din vocea lui a fost insuportabil pentru mine. M-am întins după mâna lui și mi-am împletit degetele cu ale lui. M-a strâns și mai tare de mână.

— Există ceva anume, am dedus eu. Care te bântuie.

S-a încruntat.

După o vreme, a început să vorbească din nou:

— Era un puşti acolo. Avea nouăsprezece ani. Un puşti prost şi fudul. Dar nu era un tip rău. Îi ştiu pe cei răi. Emană răutate. Simţi asta în aerul care-i înconjoară, ceva greu şi întunecat, care se târăşte spre tine şi te face să te cutremuri, de parcă păşeşte cineva pe mormântul tău. Copilul ăsta era tot numai tupeu. Fusese închis pentru complicitate la jaf armat. Mergea ţanţoş, încercând să-i convingă pe toţi că era la locul potrivit, dar era înfricoşat şi miroseai asta de la o poştă, ca sângele într-o apă plină de rechini.

Am simţit că mi se face rău, imaginându-mi unde se va ajunge.

— Cum îl chema?

— Danny, a spus cu vocea răguşită. Danny Little. Încerca să-l facă pe fiecare deţinut nenorocit să-i spună „Micuţul". Am încercat să-i spun că se străduia prea mult şi îi enerva...

— A fost prietenul tău?

— Cred că eu am fost prietenul lui. Mi-a spus totul despre el. Despre maică-sa, despre sora lui mai mică. Despre cum încercase să aibă grijă de ele, să le facă viaţa mai bună după ce murise tatăl său. Un clişeu nenorocit, o tragedie, copilul ăsta... Era doar un puşti, Grace. Ar fi trebuit să-l protejez.

Agonia din vocea lui mi-a umplut ochii de lacrimi.

— Logan..., aproape că l-am implorat.

S-a întors spre mine, împovărat de vinovăţie.

— Ştiam că-i dădeau târcoale. Nu am făcut destul. Au ajuns la el... şi continuau să îl ameninţe cu violul. I-am spus că era o tactică de intimidare, dar l-au chinuit cu ameninţarea până când l-au atacat. Nu l-au violat, dar au promis că asta va păţi data viitoare. I-am spus să se ţină tare, fiindcă doar îl intimidau, se jucau cu el. Dar... nu a fost destul.

Mă simţeam rău. Mâna mea a strâns-o mai tare pe a lui.

— S-a sinucis câteva zile mai târziu. A furat o lamă de la cineva şi şi-a tăiat venele peste noapte, în celulă.

— Îmi pare atât de rău, am şoptit, ignorându-mi nodul din gât.

— Aş fi putut face ceva.

Acum, mă ţinea atât de tare de mână, că devenise dureros.

— Eu...

— Nu eşti tu de vină pentru ce i s-a întâmplat.

— Cuvintele de regret nu au însemnat nimic pentru familia lui. Dacă era fiul tău... n-ar fi însemnat nimic.

Nu am putut spune nimic, fiindcă, oricât de tare credeam că nu trebuia să se învinuiască, ştiam că avea dreptate.

— Iei prea multe asupra ta, am zis şi i-am atins dosul palmei cu degetul mare. Vezi numai lucrurile rele, când există atât de mult bine!

Şi-a întors capul şi m-a privit fix în ochi, apoi tot chipul, gura, apoi din nou în ochi. Expresia lui era atât de plină de tandreţe, încât mi s-a tăiat respiraţia.

— Uneori, e greu de crezut că eşti reală.

Simţind dintr-odată că ne aventuram într-o zonă periculoasă, mi-am slăbit strânsoarea şi m-am retras puţin.

Ochii i s-au îngustat.

— Sunt un ticălos egoist.

Am clătinat din cap.

— Ba da, sunt. Vreau să mă îngrop în tine şi nu sunt sigur că mă mai pot abţine multă vreme.

Mi s-a tăiat din nou respiraţia şi nu am putut ignora furnicăturile de excitare. Dar trebuia să le evit. M-am ridicat, pregătită să fac asta.

— Ţi-am spus că nu practic sexul de ocazie.

S-a ridicat şi el.

— Grace, nu e nimic de ocazie în ceea ce simt pentru tine.

Dintr-odată, toată empatia mea a fost strivită de furie.

— Ai un fel bizar de a o arăta.

— Nu mi se părea corect.

— Poftim? am întrebat, confuză.

Sprâncenele i s-au unit într-o expresie consternată.

— Am ieşit din închisoare şi aveam oameni minunaţi în jur, care voiau să mă ajute. Şi, de parcă nu era suficient, am primit-o pe Maia. Copilul meu putea fi oricum, Grace... Dar iată. Este Maia. Amuzantă, deşteaptă, dulce şi frumoasă. Fata mea. Un copil cu atât de multă voinţă şi hotărâre, încât s-a obişnuit să trăiască alături de mine în câteva săptămâni. Sunt atâtea motive de mândrie!

— Şi crezi că nu o meriţi?

— Bineînţeles că nu o merit. Dar mă descurc... însă există ceva care-mi lipseşte, aşa că suport.

Inima a început să-mi bată cu putere.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre tine.

Am simţit că lumea se prăbuşeşte în jurul meu. Nu eram sigură că am auzit bine.

— Despre mine?

— În ziua în care ne-ai spus mie şi lui Shannon că nu-ţi pasă de faptul că am făcut închisoare, nu m-ai judecat pentru asta.

M-a privit cu recunoştinţă.

— Atunci, te-am dorit. Dar tu nu mă priveai aşa cum priveşte o femeie un bărbat pe care-l vrea. Eram sigur că simţeai doar iritare şi asta a funcţionat pentru mine, fiindcă nu meritam pe cineva ca tine. Mai târziu, când mi-am dat seama că erai la fel de atrasă de mine pe cât eram eu de tine, mi-am alungat sentimentele. Şi după ce am făcut sex, n-a mai fost vorba doar despre Maia. Dacă te aveam şi pe tine şi pe Maia... ar fi fost prea mult, mult mai mult decât merit.

— A fost o formă de autopedepsire, am zis şi am privit în altă parte. M-ai rănit pe mine ca să-ţi faci ţie rău. Asta spui?

— Când o spui tu, sună ca naiba.

— Fiindcă aşa şi este.

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului şi m-am uitat la perete.

— Ar trebui să vezi pe cineva, Logan. Cu care să discuţi.

— Adică un terapeut? s-a arătat el neîncrezător.

— Da. Eu am făcut asta. M-a ajutat.

— Nu sunt genul de tip care să se deschidă.

— Cu mine văd că vorbești, am spus și l-am privit peste umăr.

Mi-a zâmbit cu tristețe.

— Fiindcă tu ești Grace. Ești singura persoană cu care vorbesc așa.

Mi-au dat lacrimile și mi-am ferit privirea.

Patul s-a mișcat, iar eu am simțit căldura trupului lui Logan în spatele meu. M-am cutremurat când i-am simțit respirația pe gât, când mi-a dat părul la o parte cu o mână și mi-a înconjurat talia cu celălalt braț, lipindu-mă de pieptul lui.

— Nu vreau să mă mai opun sentimentelor mele. Am obosit să mă opun.

M-a sărutat pe gât, iar eu am închis ochii strâns. Poate că el se săturase să se opună, dar eu, nu.

Mă rănise atât de puternic!

Exact ca familia mea.

Până acum, nu-mi dădusem seama cât de furioasă eram pe el.

— Vorbesc eu cu Maia, mi-a spus încet la ureche. Pot face să funcționeze relația noastră și să mă dedic ei.

— Maia vrea ca noi să fim împreună, i-am spus pe un ton plat. A încercat să ne cupleze încă de la început.

— Glumești? s-a încordat el.

— Nu. Mi-am dat seama când am adus-o în seara aceea de la club. A recunoscut.

Și-a lipit fruntea de umărul meu.

— Îmi spui că toate rahaturile pe care le-a îndrugat n-au fost despre alte femei, ci despre faptul că ele nu erau tu?

Simțeam amuzamentul din vocea lui și voiam ca trupul meu să nu mai reacționeze.

— Da.

A chicotit și m-a tras spre el, iar degetele i-au alunecat sub tricoul meu.

— Fiică-mea are gusturi bune.

M-am retras din brațele lui și m-am ridicat. M-am întors să mă uit la el, nu-mi venea să cred.

— Consideri că asta-i tot? Tot ce trebuie să faci e să spui că mă vrei și eu voi veni alergând?

S-a încruntat.

— Nu e... Încerc doar să fiu sincer.

— M-ai respins, Logan, am șoptit, simțind din nou acea suferință. Atunci când eram mai vulnerabilă. Știu că acum te simți extrem de vinovat pentru că nu ai putut controla lucrurile și îmi pare rău, fiindcă nu cred că meriți să te simți așa. Dar asta — am arătat spre noi — nu se poate întâmpla. M-ai umilit.

A dat la o parte pătura și s-a ridicat, iar eu m-am tras înapoi când a venit spre mine. M-am lovit de perete și și-a pus mâinile de o parte și de alta a capului meu. Inspira și expira sacadat.

— N-am vrut să te rănesc, iubito, a spus cu sinceritate. M-am gândit că te apăr.

— De ce?

— De a fi cu cineva ca mine.

Am clătinat din cap privind în altă parte, ca să nu trebuiască să văd toată vina și durerea din ochii lui. Mă chemau mereu. Mă implorau mereu să-l calmez și nu știam dacă pot să lupt cu nevoia de a face asta.

— Știi cât de frumoasă ești? mi-a șoptit, apăsându-și obrazul de al meu.

Barba lui mi-a gâdilat pielea într-un fel care mi-a dat fiori.

— Și nu mă refer doar la asta.

Și-a strecurat o mână pe talia mea, iar degetul lui mare mi-a mângâiat sânul. Sfârcurile mi s-au întărit, iar trupul m-a trădat. S-a dat înapoi și mi-a ridicat bărbia, forțându-mă să-l privesc în ochi. Am inspirat adânc, citindu-i dorința din priviri.

— Ești cea mai bună, mai amuzantă, mai plină de compasiune femeie pe care o cunosc. Faptul că ești superbă și atât de rafinată mă

face să-mi fie și mai greu să nu te doresc. Și te doresc, Grace. Să nu te îndoiești de faptul că te-am dorit din clipa în care te-ai răstit la mine când cu slipul ăla.

S-a apropiat, cu buzele aproape atingându-le pe ale mele.

— Și am avut nevoie de tine din clipa în care m-ai luat de mână, la Maryanne.

— Logan... am clătinat eu din cap. Nu pot... Nu mai am încredere în tine.

A închis ochii strâns, cu durerea întipărită pe chip.

— Nu spune asta!

Aproape că am suspinat când am văzut cât suferă.

— Nu mă pot abține.

Când a deschis ochii, am văzut cum panica din ochi i se topește brusc, înlocuită de hotărâre.

— O să îndrept lucrurile.

— Logan, te rog... Hai să uităm de asta.

Ne-am privit în ochi, emoționați și excitați. Mâna lui mi-a alunecat pe talie și m-a strâns și mai tare. Și-a trecut buzele peste ale mele, făcându-mi gura să tremure. A răspuns cu un cuvânt care m-a înfiorat:

— Niciodată!

CAPITOLUL 19

Hotărârea din ochii lui Logan era impresionantă când i-am aruncat o ultimă privire peste umăr, înainte să fug în apartamentul meu. M-am grăbit să ies de la el, dar am văzut că vine după mine. A rămas în ușă fără să mai spună nimic, ochii lui spuneau totul.

Logan MacLeod mă dorea și era hotărât să mă aibă.

Trântisem ușa în spatele meu cu speranța că las în urmă acea privire. Dar nu mi-am putut-o scoate din minte. O parte din mine era încântată. Aș fi fost o naivă să pretind că nu eram. În fond, eram femeie, iar bărbatul de care mă îndrăgostisem tocmai îmi spusese că mă dorea dintotdeauna. Era un triumf pentru mine. Cu toate astea, era copleșit de teamă.

Existaseră multe situații în trecut când fusesem gata să-mi părăsesc familia, însă tatăl meu, Domnul Neglijare, se arăta dintr-odată interesat de mine și mă manipula, iar eu mă întorceam acasă. Uneori, mă îngrijoram că singurul motiv pentru care stătusem atât de multă vreme departe de ei fusese faptul că tata renunțase la mine, la fel cum renunțasem eu la ei.

Nu voiam ca situaţia cu Logan să fie o altă ocazie de slăbiciune din partea mea. Mă rănise mai mult decât era posibil să fiu rănită. Doar fiindcă-mi arăta brusc interes nu însemna că trebuia să fug înapoi în braţele lui. Oricât ar fi pretins că acum mă dorea, trebuia să mă întreb dacă nu eram doar un balsam pentru propria lui teamă. Fusesem acolo ca să-l ajut în momente dificile din viaţă. Mă temeam că era mai mult recunoştinţă şi că, atunci când avea să-şi dea seama că nu eram totuşi genul lui, urma să-mi frângă inima.

Dar era oare nesiguranţa mea la mijloc? Poate că Logan chiar avea sentimente reale pentru mine.

Ideea era că nu puteam şti cu certitudine.

— Invită-l în oraş pe profesorul de istorie, îmi propusese Aidan, când îi povestisem ultimul episod din Saga lui Logan şi Grace.

— Eşti nebună? îmi spusese Chloe. Spune da! Lasă-l pe bărbatul acela superb să te arunce în pat şi să-şi facă mendrele cu tine de un milion de ori!

Chloe îi ţinuse fervent partea lui Logan, când îi povestisem despre el.

— Fă ce te face fericită, îmi spusese Juno dulce, însă inutil.

Fiindcă sfaturile contradictorii ale prietenilor mei nu mă ajutaseră, am încercat să evit subiectul, ieşind cu Shannon, Jo şi Joss la cafea, în după-amiaza următoare. Shannon a apărut pătată de vopsea din cap până în picioare. Era studentă la Facultatea de Artă din Edinburgh. Era ziua liberă a lui Jo de la firma unchiului său, Mick, care se ocupa cu pictura şi cu decoraţiunile, iar Joss, ca autoare *full-time*, avea program flexibil şi-şi putea folosi timpul cum dorea. Elodie stătea cu micuţa Ellie.

Ne-am întâlnit la Black Medicine, o cafenea *cool* din centrul istoric. Imediat ce le-am văzut feţele îngrijorate, mi-am dorit să dau înapoi şi să plec. A fost clar pe loc că nu aveau să-mi fie de ajutor să ignor situaţia cu Logan.

— Voiam doar să vedem cum te simţi, a spus Shannon când m-am aşezat. Joss a zis că ai plecat în grabă de la petrecerea ei, fără să-ţi iei

rămas-bun, iar Logan părea supărat. Firește, m-a sunat Logan, a adăugat ea privindu-mă cu subînțeles.

Văzându-le expresiile, am știut.

Logan le câștigase de partea lui.

Ticălosul!

— Dumnezeule!

Mi-am lăsat capul pe spate, parcă implorând o divinitate nemiloasă:

— De ce eu?

Joss a pufnit.

— Da, nu-i așa că e naspa când un scoțian superb, amuzant și loial se îndrăgostește de tine?

I-am aruncat o privire malițioasă.

— Sarcasmul tău nu este bine-venit.

A zâmbit:

— Poate că nu eram sarcastică. A fost o vreme când îmi doream ca Braden să renunțe.

Jo i-a aruncat o privire.

— Dar, la fel ca Grace, erai în faza de negare. De fapt, îl voiai. Evident! a spus și a arătat spre verigheta lui Joss.

M-am uitat urât și la ea.

— Nu sunt în faza de negare. Sunt perfect conștientă de sentimentele mele pentru Logan, fiindcă au fost călcate în picioare cu nepăsare, de curând. Poate că nu vreau să repet experiența.

Shannon și-a pus mâna pe brațul meu.

— Grace, îmi cunosc fratele. Nu face aceeași greșeală de două ori și nu te-ar putea răni din nou.

M-am uitat implorator la ea.

— Voiam doar o cafea.

— Păi, primești o cafea acompaniată de predici, a spus Joss.

— Ești norocoasă că-mi este teamă de confruntări și de pierderea cuiva la care țin.

Joss s-a gândit la asta, apoi și-a ridicat bărbia spre Jo:

— A sunat ca o confruntare pentru mine, ce zici?

Jo a încuviinţat, solemnă.

— Avea o privire plină de agresivitate, da.

— Conform spuselor lui Logan, nu ai probleme să te cerţi cu el, a zâmbit Shannon.

Am închis ochii la tachinările lor.

— Nicăieri nu-i ca acasă.

— Cred că incantaţia aceea necesită pantofiorii roşii, a spus Joss.

Am deschis ochii brusc.

— N-ar trebui să mă împrietenesc cu femei deştepte. Sunt groaznice.

— Asta sigur a sunat ca o confruntare, a informat-o Jo pe Joss.

M-am ridicat imediat.

— Dacă trebuie să suport asta timp de o oră, o să am nevoie de o nenorocită de cafea.

Când am ajuns acasă, vocile lor îmi răsunau în cap.

Logan e loial până la sânge. Te va susţine mereu.

Braden are încredere în Logan. Asta spune multe despre el, jur!

Nu l-am văzut niciodată pe Logan atât de fericit cum e cu tine. Când vă certaţi, ştiu, fiindcă se poartă ca un ticălos. Îi afectează dispoziţia.

Ah, aşa ştii că un bărbat e îndrăgostit de tine.

Dă-i o şansă. Încă o şansă.

Maia te adoră. Nu contează şi asta?

Gândeşte-te, Grace! Gândeşte-te bine!

Când mă ridicasem să plec, Joss îmi privise expresia şocată, de căprioară surprinsă de faruri, şi anunţase:

— Ştiam eu că trebuia să fim subtile. Arată ca şi cum i-ar veni să vomite.

— Ellie a spus că va funcţiona, spusese Shannon.

— Şi de ce o ascultăm pe Ellie? continuase Jo, cu o expresie asemănătoare.

— Fiindcă se pricepe cel mai bine la treaba asta cu romantismul, răspunsese Joss. Dar eu cred că psihologia inversă ar fi mers mai bine.

— OK, zisesem oftând și luându-mi poșeta. Nu sunt un experiment pentru pețitoare. Apreciez gândurile și îngrijorarea voastră autentică, dar mă doare capul și mi-e puțin rău, așa că plec acasă.

Mă salutaseră cerându-și scuze cu îngrijorare, iar eu mă grăbisem să plec.

Dar răul fusese făcut.

Îmi împuiaseră capul cu descrieri ale celor mai grozave calități ale lui Logan, amintindu-mi de toate motivele pentru care mă îndrăgostisem de el, la început. Oricât aș fi ajuns să țin la ele, acum eram supărată fiindcă îmi făcuseră viața și mai dificilă.

Detestam să recunosc asta, dar, când Maia a apărut la ușa mea în seara aceea, o parte din mine și-a dorit să plece. Acea parte era cea care se întreba dacă nu fusese și ea înrolată în secret de Logan ca să-mi distrugă apărarea.

Am privit-o precaută.

— Pot să intru?

M-am dat încet la o parte.

Maia a zâmbit strâmb și a intrat. Am urmat-o cu trupul încordat în așteptare.

Întorcându-se să mă privească, Maia a strâmbat din nas.

— Sunt plictisită. Școala se termină, nu am teme, iar tati lucrează peste program. Distrează-mă, Grace.

S-a bosumflat comic.

Corpul mi s-a detensionat. Maia era doar Maia. Nu mai fusesem vreodată atât de recunoscătoare.

— Ce-ai vrea să fac? am zâmbit.

A suflat aer printre buze și a privit prin cameră. S-a oprit asupra colecției mele de DVD-uri și i s-au luminat ochii.

— Hai să mergem la cinema!

M-am gândit cât aveam de lucru și cât de dificil era să mă ocup de asta acum, fiindcă mă tot gândeam la bărbatul de vizavi. Aș fi putut profita de o distracție.

— Bine. Ceva anume?

— Este un film nou cu Nick McGuire.

Nick McGuire era noul erou de filme de acțiune al momentului la Hollywood și foarte, foarte chipeș. Știam precis de ce voia Maia să vadă filmul și nu avea de-a face cu urmăririle de mașini bine filmate. Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine.

Am decis să mergem la Morningside, care avea un cinematograf art deco superb, care ne plăcea. Puteai fie să cumperi un bilet pentru un loc obișnuit, fie un fotoliu sau o canapea. Am luat bilete pentru o canapea de piele și am intrat.

— Trebuie să merg la baie, a anunțat Maia, când m-am așezat pe canapea. Mă întorc imediat.

— Ia și popcorn când te întorci, i-am zis. I-am dat niște bani și ea a încuviințat, înainte să dispară.

Trailerele se terminaseră și Maia nu mai revenea. Uneori, cozile pentru răcoritoare erau teribil de lungi, dar ea plecase de ceva vreme și începeam să mă îngrijorez.

Tocmai mă aplecasem să-mi iau telefonul din geantă, când canapeaua a scârțâit și s-a lăsat sub greutatea cuiva.

Mult mai mare decât greutatea unei adolescente subțiri.

M-am ridicat, iar lumina ecranului mi-a revelat chipul lui Logan. Trupul lui se lipise de mine, pe canapeaua mică.

Inima a început să-mi bată cu putere.

— Ce faci aici? am șoptit, agitată.

Ochii lui zâmbeau.

— Maia a decis că nu mai vrea la film.

— Trădătoare mică!

Logan și-a ridicat un umăr lângă al meu. Căldura lui îmi pătrundea în trup, la fel și parfumul lui delicios.

— E de partea mea, Grace.

— Se pare că toată lumea este, am zis și m-am uitat urât la el.

În priviri i-a apărut o expresie de remușcare.

— Îmi pare rău pentru ce au făcut fetele azi. Și ele sunt. A fost un masacru.

— Și povestea cu Maia, asta ce mai e?

— O necesitate.

Vibrația profundă a cuvintelor sale m-a făcut să tremur. Trebuia să înceteze să-mi mai provoace reacția aceea.

Mi-am blestemat trupul.

— Nu joci corect.

Mi-a zâmbit ușor, seducător.

— Nu, chiar deloc.

Cineva din spatele nostru ne-a făcut semn să tăcem, iar eu m-am întors spre ecran.

Filmul începuse, iar eu nu-mi dădusem seama. Cam așa a fost și în următoarele nouăzeci de minute.

Dacă m-ar întreba cineva despre film, nu aș avea idee ce să răspund fiindcă, în afară de o scenă de amor, nu i-am dat atenție decât bărbatului de lângă mine.

Forța atracției dintre noi nu mai fusese niciodată la fel de evidentă ca în acel cinematograf întunecat. Trebuia să recunosc că Logan era altceva. Nu a încercat să mă seducă atingându-mă. A lăsat prezența lui să facă toată treaba. Simțurile mele erau în alertă. Trupul meu reacționa la căldura lui și pielea mea părea să-mi ardă de la începutul filmului până la sfârșit. Genunchiul lui îl atingea pe al meu, din cauza lipsei de spațiu, și întreaga mea ființă se concentra la acel unic punct de contact. Presiunea atingerii a crescut, ridicându-se pe piciorul meu, până ce aproape că am simțit că-mi mângâie pielea cu degetele. În timpul scenelor mai liniștite din film, îi auzeam respirația lângă mine. Uneori, parfumul lui îmi pătrundea în spațiul personal și activa amintiri din noaptea în care făcuserăm sex pasional lipiți de peretele din bucătărie.

Asta a fost partea cea mai rea.

Pentru că mi-am amintit cum fusese să-l simt în mine.

Mi-am strâns picioarele unul lângă celălalt, încercând să neg că eram excitată, dar nu am reuşit.

Tensiunea a crescut când Nick McGuire a început să o sărute pe partenera din film. Filmul nu era pentru persoane sub şaptesprezece ani, aşa că s-a trecut la altă scenă, în care hainele au dispărut şi am văzut un cuplu superb în lenjerie drăguţă, alunecând unul peste altul.

Am văzut cum mâna lui Logan se strânge în pumn pe genunchi şi am bănuit că ştiam ce îi trecea prin minte. Se forţa să nu mă atingă?

Nu puteam să respir.

Când s-a terminat filmul, am ţâşnit din scaun şi am trecut pe lângă oameni, mormăind scuze în timp ce mă împiedicam de obiectele lor personale de pe podea.

Ajungând în faţa cinematografului, am înghiţit cu lăcomie aerul proaspăt de vară şi m-am întors spre Logan, care venise după mine. Nu ştiam ce să spun.

— Dă-mi voie să te conduc acasă.

Pentru că mergeam în aceeaşi direcţie, ar fi fost o copilărie să refuz.

Pentru un timp, am mers în tăcere, simţind tensiunea dintre noi.

— Ai fi putut pleca, a spus brusc Logan.

Avea dreptate. Aş fi putut oricând să mă ridic şi să plec.

— Se pare că sunt masochistă.

A suspinat.

— Sunt convins că asta a fost o insultă.

— Logan... Am oftat adânc. Hai să nu mai vorbim despre asta!

— Şi eu prefer să nu mai vorbim. Acum, aş vrea să-ţi sărut gura aia al naibii de dulce.

M-am înroşit şi m-am uitat cu ochii mari la el.

— Nu-mi poţi vorbi aşa.

M-am uitat în jur, asigurându-mă că nu existau martori la flirt.

— Iubito!

— Nu mă lua cu „iubito". De fapt, poţi uita de tot cuvântul ăsta.

— Bine. Renunţ, dacă-mi spui că nu ai simţit nimic în cinematograf. Spune-mi că, în timp ce eu aveam o erecţie doar fiindcă stăteam lângă tine, inspirându-ţi parfumul, nu te gândeai cum ar fi să mă ai în tine. Spune-mi că nu te gândeai cum ţi-aş trage-o. Fiindcă eu nu m-am putut opri să nu mă gândesc la asta. Vreau să ţi-o trag şi apoi vreau să fac dragoste cu tine... S-a apropiat de mine, în timp ce mergeam încercând să nu aud cuvintele lui, care-mi făceau inima să bată fără noimă. Şi vreau să repet asta iar şi iar, până la sfârşitul vieţii.

Am început să respir precipitat, dar am continuat să merg.

Până când, dintr-odată, m-am oprit.

Am clipit când a făcut o mişcare bruscă şi m-a tras pe o alee dintre două buticuri. Logan era în faţa mea, lipindu-mă de zidul rece de cărămidă.

— Spune-mi.

Am dat să deschid gura să neg, dar nu am putut.

M-a sărutat, strivindu-mi gura cu a lui într-un sărut furios şi disperat, care mi-a făcut degetele de la picioare să se strângă. Detestam felul în care barba lui scurtă îmi trimitea fiori de excitare în întreg corpul. Detestam că sânii îmi fremătau de dorinţă, lipindu-se de pieptul lui, implorând să fie atinşi. Detestam că mi se înfierbânta pielea şi simţeam furnicături între coapse.

Detestam că l-am sărutat la fel de disperată.

Când erecţia lui s-a lipit de mine, odată cu mângâierea degetului său mare pe o parte a sânului, fiorul de dorinţă care m-a traversat mi-a amintit unde eram şi cu cine.

L-am împins cu blândeţe şi mi-a dat drumul imediat.

Pieptul i se ridica şi cobora cu rapiditate, iar el se uita la mine cu o sclipire de triumf în ochi.

Am pufnit şi am plecat, înapoi în siguranţa străzii.

M-a ajuns din urmă şi i-am simţit întrebarea nerostită.

— OK, există atracţie între noi, am spus încet, simţindu-mă vulnerabilă şi, cumva, singură. Nu înseamnă nimic.

— Ba înseamnă, a ripostat el și am simțit determinarea aceea afurisită din vocea lui, împreună cu multă împăunare. Mi-ai spus chiar tu, iubito. Nu te aprinzi pentru oricine... iar tu devii o flacără de îndată ce pun mâna pe tine.

— Nu-mi placi deloc în momentul ăsta.

Logan mi-a zâmbit strâmb.

— E OK. Câtă vreme mă iubești, nu mai contează altceva.

— Ești atât de arogant, am pufnit. Ai fost întotdeauna atât de arogant?

— Să nu confunzi aroganța cu încrederea, te rog.

Am făcut o mutră și am continuat să merg, mormăind ca pentru mine, iar el, cu picioarele lui lungi, m-a ajuns imediat din urmă.

Nu am scăpat de el tot drumul până acasă și, când am băgat cheia în ușă, și-a lipit pieptul de spatele meu, șoptindu-mi la ureche:

— Abia aștept să repet cea mai bună partidă de sex din câte am avut vreodată.

Mi s-a tăiat respirația auzindu-i mărturisirea, iar trupul meu țipa să cedez. În schimb, am întors cheia și m-am năpustit înăuntru, trântind ușa în spatele meu ca să nu trebuiască să-l privesc în ochi și să vadă cât de mult îl doream.

CAPITOLUL 20

— Ar trebui să te gândești serios să-mi dai o cheie.

M-am uitat urât la Maia când a apărut în prag, în dimineața următoare.

— Nu dau nicio cheie trădătorilor.

A zâmbit strâmb, prostește.

— Poți să mă acuzi fiindcă am ajutat pe cineva?

— Da. Chiar pot.

Dându-și ochii peste cap, Maia nu m-a luat în seamă și a trecut pe lângă mine.

— Ai cereale? Tati și cu mine nu mai avem.

— Fac omletă, dacă vrei, am mormăit, închizând ușa și urmând-o.

A ridicat privirea din frigiderul deschis, când am intrat în bucătărie.

— Ai spus ceva despre ouă?

— Da. Fac acum. Vrei?

— Vezi? Nu poți fi supărată pe mine multă vreme.

— Ah, sunt încă supărată. Doar că nu suficient încât să te las nemâncată.

— Atunci, nu eşti chiar atât de supărată.

S-a aşezat pe un scaun din bucătărie.

— Arăţi cam obosită, mi-a zis.

Arătam ca naiba. Abia dacă reuşisem să dorm. Din nou! Adormisem în jur de ora 5:00 dimineaţa, epuizată, iar Maia îmi bătuse la uşă patru ore mai târziu.

— E sâmbătă. N-ar trebui să dormi până târziu, ca orice adolescentă din ţara asta?

Şi-a muşcat buza, iar aroganţa pe care o moştenise de la dragul de taică-său a dispărut brusc.

— Nu am putut dormi. Eram îngrijorată pentru tine.

Am încetat imediat să mă prefac că aş fi supărată pe ea.

— Maia, nu e nevoie să-ţi faci griji pentru mine. Pot să-mi port singură de grijă.

— Chiar poţi?

M-am aşezat pe scaunul de lângă ea.

— Asta ce înseamnă?

S-a uitat la mine cu ochii ei violeţi şi mi-am dat seama că erau atât de asemănători cu ai tatălui său şi totuşi atât de diferiţi! În ochii ei exista o urmă de întuneric, însă nu ajunseseră încă la fel de duri ca ai lui Logan. El avea o duritate care se topea când cineva îl făcea să râdă şi mi-am dat seama că, deşi râdea rar, se întâmpla mai des în prezenţa mea.

Maia a oftat din greu, prea greu pentru vârsta ei.

— Ştiu că-ţi pasă de tati. Doar că nu ştiu de ce faci ca lucrurile să fie atât de dificile pentru el.

— Există chestii pe care nu le ştii, Maia.

Nu voiam să-i spun că Logan mă făcuse să sufăr. Nu voiam să creadă lucruri rele despre el.

— Nu sunt proastă. Ştiu că nu e perfect, a insistat ea. Dacă ţi-a rănit sentimentele, atunci ştiu că-i pare rău.

— Maia, te rog...

Mi-am îngropat capul în palme, simţind dintr-odată nevoia să plâng.

— Nu pot discuta despre asta cu tine.

Am tăcut amândouă și, pentru o clipă cumplită, m-am temut că i-am rănit sentimentele.

— Grace...

Auzind tensiunea din vocea ei, am ridicat capul să o privesc. Urma de întuneric din privirea ei se risipise, iar acum, în violetul pupilelor pluteau o mulțime de pete negre. Un fior neplăcut m-a traversat.

— Îți amintești când am ajuns aici și m-ai întrebat prin ce am trecut?

De obicei, Logan și cu mine aveam parte de aceeași Maia în fiecare zi: amuzantă, sarcastică și caldă. Dar erau zile în care suferea de una singură în camera ei sau plângea fără niciun motiv. Puneam totul pe seama vârstei și a schimbării drastice care survenise în viața ei. Pe seama faptului că mama ei o abandonase.

Așteptasem ca Maia să se deschidă și să vorbească despre asta.

Acum, nu eram sigură că puteam face față adevărului.

— Știu că ești îngrijorată pentru ce mi s-a întâmplat cât am locuit cu mama.

Am încuviințat iar, cu o senzație de sufocare în gât.

Maia m-a privit cu ochi strălucitori.

— Nu a fost bine, Grace. Dar nici atât de rău cum crezi tu. De obicei, pur și simplu nu era acolo pentru mine. Multă vreme, nu a contat, fiindcă era mama, iar când ești mic, îți iubești mama indiferent cum e.

Am dat din cap, amintindu-mi iubirea necondiționată pe care o simțisem pentru mama, când eram copil. Zi după zi, în timp ce treceau anii, mama îmi luase puțin câte puțin din iubirea aceea, până când rămăsesem numai cu ideea ei.

— Mă încuia în cameră ore în șir când venea câte un tip la ea.

Ochii bântuiți ai Maiei m-au făcut să-i iau mâna și să i-o țin strâns.

— Trebuia să stau și să ascult cum făceau sex, apoi el pleca și Maryanne se îmbăta sau se droga și uita de mine. Aveam nevoie la toaletă sau îmi era foame și băteam la ușă, dar ea nu era conștientă și eu rămâneam prizonieră.

Lacrimile i-au alunecat pe obraji și ochii au început să mă ardă.

— După aceea nu vorbeam cu ea, fiindcă eram supărată, iar ea se simțea prost și mă scotea la masă sau îmi cumpăra ceva. Stătea cu mine toată ziua și mă făcea să râd și începeam să o iubesc din nou.

Maia și-a șters lacrimile, cu un gest repezit.

— Dar apoi nu făcea altceva decât s-o ia de la capăt.

— Of, Maia.

I-am strâns mâna, neștiind ce să spun, fiindcă bănuiam că nu există cuvinte care să liniștească acest gen de durere.

— Își pierdea vremea cu tipi foarte dubioși, Grace. O tratau urât. Îi vorbeau de parcă nu valora nimic și uneori o loveau. Ani de zile m-a apărat de toate astea. Mă încuia în cameră pentru ca ei să nu știe de mine sau să nu poată ajunge la mine. Dar auzeam totul. Uneori, o auzeam plângând de durere...

A tăcut, cufundată în gânduri.

M-am uitat lung la ea, încercând să-mi liniștesc furia.

Voiam să o pedepsesc pe mama ei fiindcă îi făcuse asta.

Am închis ochii și am lăsat lacrimile să-mi curgă, fiindcă știam că Maia va purta cu ea această durere tot restul vieții.

Avea să se simtă mereu ca un copil neiubit și abandonat când se gândea la mama ei.

— Grace...

Strânsoarea mâinii ei a devenit mai puternică, iar eu am deschis ochii. Avea și ea lacrimi în ochi și, văzând cât eram de supărată, i-a scăpat un suspin.

— Grace...

Ca răspuns, m-am ridicat și am ridicat-o și pe ea de pe scaun, luând-o în brațe, și am ținut-o așa în timp ce plângea și lacrimile ei îmi udau halatul.

Până la urmă s-a retras și și-a șters obrajii. A privit în jos cu ochi întunecați, sclipitori. Lăsând să-i scape un suspin, a clătinat din cap.

— Nu ți-am spus asta ca să te necăjesc. Am încercat doar să-ți spun de ce ar trebui să fii cu tata.

I-am ridicat bărbia ca să o pot privi în ochi.

— Spune-mi.

Hotărârea bruscă din ochii ei îmi amintea atât de mult de Logan!

— Nu am decis pur și simplu să o părăsesc pe Maryanne. Nu a mai avut grijă de mine. Tipul ăla... drogatul care era cu ea în apartament...

M-a cuprins teama.

— Da?

— E iubitul ei, Dom. Sunt împreună de ceva vreme. El... a încercat să mă atingă când Maryanne era inconștientă.

Am tresărit, simțind că-mi fierbe sângele de furie.

— Nu a reușit, m-a asigurat Maia. Nu l-am lăsat eu. Dar Maryanne nu m-a crezut când i-am spus. Asta a pus capac. Nu mai voiam să mă prefac că ne iubim. Nu mai voiam să mă prefac că nu o urăsc pentru ce făcea. Că-mi era rușine pentru ea.

Ochii îi sclipeau de furie și vinovăție.

Era imaginea mea în oglindă.

Încă învățam să ne descurcăm cu toate aceste emoții și cu răul pe care ni-l făcuseră părinții noștri.

Știam că mai bine aș muri decât să creadă că nu o iubesc.

— Când Maryanne a spus că Logan este tatăl meu, am luat articolul din ziar. L-am păstrat. În ziua următoare, m-a plesnit fiindcă îi spusesem că Dom încercase să mă atingă, așa că am început să-l caut pe tati. Am intrat pe calculatorul de la școală și l-am căutat pe Google. Era un articol despre el și despre clubul de noapte. Am mers acolo și i-am spus unui îngrijitor că fac parte din familie, că a murit cineva și că trebuie să-l găsesc pe tati, așa că tipul mi-a dat adresa.

Am ridicat din sprânceană.

— I-ai spus tatălui tău?

— Da. E bucuros că l-am găsit, dar tipul acela n-ar fi trebuit să dea adresa lui oricui. Tata a avut o discuție cu el.

— Îmi închipui...

— Nu știam la ce să mă aștept în privința lui tati. Speram că avea să fie mai bine decât cu mama. Am fost speriată acolo, Grace. Foarte speriată.

— Știu, am șoptit, detestând că trecuse prin asemenea experiențe.

— Acum nu mai sunt, a zis și s-a apropiat de mine, lumina înlocuind brusc întunericul din ochii ei. Tati mă face să mă simt în siguranță. Parcă am fi împreună dintotdeauna... nu am crezut că se poate întâmpla asta! E un miracol, a râs ea, stânjenită. Știu că sună foarte siropos.

— Nu, deloc, am clătinat din cap.

— Tu faci parte din povestea mea. Mi-ai oferit un cămin.

Am început din nou să plâng.

Ca o stropitoare imensă.

— Vreau ca tu și tati să fiți împreună fiindcă îmi doresc să fim o familie. Dar vreau să fii și tu fericită. Am văzut ce se întâmplă în lume, iar tati e unul dintre băieții buni și chiar ține la tine. Nu înțeleg de ce nu-i dai o șansă.

M-am uitat lung la ea, simțind cum speranța ei mă apasă.

— Aș face orice pentru tine, Maia MacLeod, dar nu pot face asta. Pentru ca lucrurile să meargă bine între mine și tatăl tău, ar trebui să am încredere în el. M-aș prăbuși dacă aș fi cu el doar fiindcă vrem să fim o familie.

Mi-a zâmbit vag, ceea ce m-a făcut să mă opresc.

— Grace, cum poți afla dacă poți să ai încredere în tati, dacă nu-i dai șansa să-ți câștige încrederea?

Și deodată, auzind aceste cuvinte, am simțit un amestec ciudat de înfrângere și ușurare.

În acea după-amiază Maia și-a pregătit o gentuță, iar Shannon a venit să o ia. A fost jenant fiindcă erau ambele conștiente de hotărârea mea și, oricât am încercat să o conving pe Maia că nu era nevoie să ne ofere intimitate mie și lui Logan, fiindcă nu se va întâmpla nimic, nu m-a ascultat. Și nici Shannon, care era foarte entuziasmată.

Așa că am rămas plimbându-mă prin livingul lui Logan și așteptându-l să se întoarcă de la muncă. Fluturii agitați din stomacul meu nu se mai opreau din a bate din aripi și, de câteva ori, m-am îndreptat spre ieșire, gata să renunț înainte ca măcar să încerc.

Învârtindu-mă prin cameră, mi-am dat seama cât de diferită era față de prima oară când intrasem aici. La momentul acela, peste tot erau cutii nedespachetate și nici urmă de mobilă, cu excepția canapelei în formă de L. Firește, televizorul era atunci montat pe peretele opus.

Acum, adăugase fotoliul lăudat de Maia. Era comod, mare, din catifea neagră, cu un taburet asortat. Încăpeam amândouă pe el. Alături de televizor, pe perete se afla și o oglindă înrămată în argint, pe care o alesesem când îl ajutasem pe Logan să amenajeze camera Maiei. Pe peretele de lângă ușă erau fotografii puse de Maia. Erau două cu Logan și Shannon când erau mai tineri, una cu Shannon și Cole, un selfie cu Logan și Maia, făcut cu telefonul ei, și o altă fotografie care mi-a provocat o durere în piept.

Era o fotografie cu mine, Logan și Maia, când luaserăm cina cu Jo, Cam, Shannon și Cole. Shannon ne spusese nouă, celor trei, să ne strângem laolaltă și făcuse fotografia cu telefonul.

Acum atârna pe perete, la Logan.

Știam că era opera Maiei, dar...

Pe lângă fotografie, perdele bogate încadrau fereastra și încălzeau parcă încăperea. Erau crem cu bordură bleumarin și cumpărasem pernuțe asortate pe care le răspândisem pe canapea, pentru efect. În centrul încăperii se afla o măsuță de cafea, cu o rogojină dedesubt.

Era o cameră diferită.

O cameră dintr-un cămin.

Și făcuse asta pentru Maia.

Ca de fiecare dată, gândul m-a făcut să mă topesc.

Timp în care ușa de la intrare s-a deschis brusc.

M-am încordat.

— Maia?

Vocea profundă a lui Logan a răsunat în apartament, fără să fie nevoie să ridice tonul.

— Ai chef de mâncare chinezească azi?

Paşii lui s-au apropiat de living.

— Maia?

A apărut în uşă şi s-a oprit când m-a văzut.

Am ridicat din umeri, aruncându-i un zâmbet nervos şi simţind că eram gata să leşin.

— E la Shannon.

Logan a ridicat din sprânceană.

— De ce?

— Ca să ne ofere intimitatea necesară să vorbim.

A zâmbit vag.

— Am noroc în seara asta, Grace?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-i vorba de asta. Am zis să *vorbim*, Logan.

A făcut semn spre fotoliu şi s-a aşezat pe canapea.

— Atunci, să vorbim.

— Sigur nu eşti obosit după muncă? am spus, sperând să trag de timp.

Logan a ştiut exact ce pun la cale şi a clătinat din cap, amuzat.

— Sunt foarte *energic*.

Am mijit ochii auzind aluzia.

— Sunt atât de bucuroasă că pot să-ţi cunosc această latură!

— Ah, n-ai văzut nimic, iubito.

— Eşti trivial.

S-a aplecat în faţă, dezbrăcându-mă din priviri.

— Încă n-ai văzut nimic, iubito, a repetat el, încet.

M-am înfiorat şi mi-am apropiat picioarele.

— Putem fi serioşi?

— Sunt serios.

— Logan!

— Grace!

Am pufnit și m-am ridicat.

— Încerc să-ți comunic ceva aici.

— Atunci, spune-mi.

Încrucișându-mi brațele la piept, m-am uitat urât la el.

— Acum nu mai sunt sigură...

S-a uitat din nou la mine, orice urmă de flirt sau tachinare dispărându-i din priviri.

— Am discutat azi cu Maia.

— E bine?

Am zâmbit văzându-l brusc îngrijorat.

— Da. E foarte insistentă.

Speranța i-a înviorat chipul.

— Să-i dau mai mulți bani de buzunar?

Am râs scurt și mi-am privit picioarele.

— Poate.

— Grace?

Când l-am privit iar, m-am cutremurat de dorința lui pură. Știam că dacă nu eram atentă, m-aș fi putut obișnui cu genul acesta de emoție.

— Încă nu am încredere totală în tine.

A încuviințat încet, de parcă nu ar fi vrut să mă sperie.

— Dar Maia mi-a spus că nu voi afla niciodată dacă pot să am încredere decât dacă-ți dau o șansă să mi-o demonstrezi.

— Deștept copil!

— Da, este. Și nu vreau să sufere, așa că trebuie să te gândești bine, Logan. Lasă deoparte faptul că s-a întâmplat să fiu persoana care a fost alături de tine când s-a petrecut această schimbare fantastică în viața ta. Lasă deoparte și apropierea mea de Maia. Trebuie să te gândești doar la mine și dacă sunt într-adevăr femeia pe care o dorești.

Am simțit că mă dezbrac spunând acele cuvinte, că sunt goală și vulnerabilă.

— Vrei să faci asta?

— Să știi că nu încurc borcanele, a spus el. De ce ai crede că fac asta?

— Uită-te la mine, am spus eu, frustrată. Eram aici, Logan. Am văzut tot șirul de femei care au venit și au plecat. Erau opusul meu, în orice fel.

S-a ridicat în picioare, iar eu m-am dat înapoi.

— Și știi de ce? Nu voiam o relație serioasă, Grace, așa că mă culcam cu femei cu care știam că nu o voi avea. Nu voiam să mă complic.

A făcut un pas spre mine, iar eu m-am străduit să rămân nemișcată.

— Vrei adevărul? Au mai fost câteva femei, în ultimele 18 luni, cu care am simțit o scânteie... păreau relații cu potențial. Dar am refuzat. Nu le-am luat numărul de telefon și, cu siguranță, nu m-am culcat cu niciuna. Fiindcă nu voiam nimic serios. Nu voiam realitate. Doar uitare.

Văzând cum durerea îi cuprinde chipul, am făcut un pas spre el.

— Logan...

— Dar tu, a clătinat el din cap, de tine nu pot să fug nici dacă vreau. Și nu vreau. Ești și realitate și dulce uitare împachetate într-un ambalaj iritant de certăreț, care are întotdeauna dreptate, stilat și superb.

Mi-am ținut respirația auzind cuvintele lui frumoase.

— Asta-ți răspunde la întrebări și la îndoieli?

Am încuviințat încet.

— Deci, facem asta? a zis, pornind spre mine.

M-am speriat puțin și am dat înapoi.

— Încerc, dar o luăm încet, și trebuie să... ah! am strigat, când m-am trezit deodată aruncată pe umărul lui. Ce faci? am țipat în timp ce părul meu îi atingea fundul atrăgător.

— Asta a fost realitatea. Acum e timpul uitării, iubito.

— Fără sex! Trebuie să vorbim!

Mi-a mângâiat fundul.

— Vreau să fiu înlăuntrul tău.

M-am trezit căzând. Am aterizat ușor pe salteaua lui Logan și m-am uitat la el gâfâind, într-o stare de maximă excitare.

— Și tu mă vrei acolo.

Și-a desfăcut cureaua încet, sclipirea din ochii lui transformându-mă într-o flacără.

— Ești atât de arogant, am șoptit.

— Scoate-ți bluza, a spus el *arogant*.

Mi-am încrucișat brațele la piept și m-am uitat urât la el.

— Nu.

— Scoate-ți bluza, iubito, a zâmbit el pieziș.

— Nu primesc ordine.

— În pat o să primești.

Mi s-au mărit pupilele, iar inima a început să-mi bată cu putere.

— Îți place genul ăsta de lucruri? Bice, dominație, așa ceva?

— Bice? Nu. Să te leg de pat și să știu că ai suficientă încredere în mine ca să fii legată, în timp ce eu fac ce vreau cu trupul tău? Da. Bastoane? Nu. Să te plesnesc peste fund? Da. Crucea sfântului Andrei? Nu, prea dramatic pentru gustul meu. Fantezii sexuale? Da. Să ți-o trag în fiecare poziție cunoscută de omenire, da, da, și iar da.

Am căscat gura la el.

— Ar trebui să mă obișnuiești treptat cu genul ăsta de francheţe sexuală. Nu sunt învățată cu asta.

— Îți place, altfel ai fi plecat de mult.

Și-a descheiat cămașa și a aruncat-o cât colo, dezvelindu-și pieptul sculptat și brațele puternice.

— Acum, scoate-ți bluza sau o smulg de pe tine.

Nu am îndrăznit să mă întreb dacă amenințarea lui era reală. Logan MacLeod era un Alfa în dormitor. Deși îmi plăcea un mascul alfa de calitate în cărțile romantice, credeam că îmi displace în viața reală. Îmi dădeam seama că exista un echilibru. Logan nu era nici pe departe la fel de dominant în afara dormitorului, dar înăuntru... S-a dovedit că un Alfa în pat nu era deloc atât de înspăimântător pe cât crezusem. De fapt, mi se părea chiar sexy.

Mi-am tras bluza peste cap și m-am întins pe pat. Ca răspuns, Logan și-a așezat genunchii de o parte și de alta a șoldurilor mele,

încălecându-mă, ca să-și poată trece mâinile de-a lungul taliei mele și să ajungă la sânii mei, pe care i-a luat în palme peste sutien.

Mi-am arcuit spatele, împingându-mi sânii în palmele lui. Logan m-a sărutat adânc și apăsat, în timp ce-mi desfăcea cu pricepere sutienul. L-am mângâiat pe piept, dându-i cu greu drumul când m-a împins înapoi pe pat și mi-a trecut bretelele sutienului peste brațe, în jos. Privirea lui s-a oprit pe sânii mei goi, excitați, cu sfârcurile întărite. Nu aveam decolteul generos al femeilor pe care le avusese înaintea mea, dar sub privirea lui aprinsă nu mă mai simțeam nesigură în privința asta.

Puteam vedea totul întipărit pe chipul lui: Logan mă plăcea exact așa cum eram.

Am simțit acea zbatere în partea inferioară a abdomenului și am știut că, dacă-și strecura mâna între picioarele mele, avea să mă găsească umedă și pregătită pentru el.

M-a atins din nou pe sâni, strângându-i ușor, frecându-mi sfârcurile cu degetele în timp ce deveneam tot mai excitată. Voia să mă tachineze, iar eu voiam să-i permit asta. Respirația lui s-a întețit și i-am simțit erecția prin blugi. M-a amuzat gândul că era posibil să cedeze înaintea mea.

Logan mi-a prins privirea și ochii i s-au întunecat de tandrețe și hotărâre. Am suspinat când buzele lui mi-au atins mai întâi sânul drept, apoi pe stângul. M-a torturat cu atingeri și șoapte, încercând să mă oblige să implor, dar, deși unghiile mele i se înfigeau adânc în umeri, am rezistat, până când gemetele mele de dorință i-au înfrânt rezistența. În sfârșit, a închis gura în jurul unui sfârc, trecându-și limba peste el, înainte să îl sugă cu putere.

Am simțit un fior și mai adânc în mine și am strigat ușor, aruncându-mi capul pe spate.

Logan le-a dat atenție ambelor sfârcuri până când s-au umflat și am simțit că-l doresc cu disperare. Am strigat, implorând, iar el s-a retras ca să stea deasupra mea ca un zeu păgân al sexului. Foamea din ochii lui mă termina.

— Ești deja udă pentru mine?

Buzele mele s-au deschis la întrebarea șocantă, directă, am simțit că roșesc.

— Spune-mi că ești udă pentru mine, Grace.

Cererea lui m-a făcut să mă umezesc și mai mult.

— Sunt udă pentru tine, am șoptit.

Maxilarul i s-a încleștat cu hotărâre și s-a aplecat să-mi descheie pantalonii. Și-a înfipt degetele în elasticul lor și al lenjeriei și a tras. Mi-am ridicat fundul, iar el mi le-a scos cu ușurință. Odată dezbrăcată, mi-a mângâiat cu blândețe pulpele și interiorul coapselor, apoi mi-a coborât picioarele și mi le-a desfăcut. Și-a pus un genunchi pe pat și s-a mișcat mai sus, ca să-și strecoare două degete groase înăuntrul meu, lent. Genunchii mei s-au depărtat și am gemut. Le-a vârât aproape până la capăt, iar eu mi-am înclinat șoldurile ca să le întâlnesc.

— Logan, am gemut, unduindu-mă sub atingerea lui. Doamne, am nevoie de tine.

Degetele lui au dispărut și am deschis ochii să-l privesc. S-a dat jos de pe pat cu bărbia încleștată, controlându-se, a scos un prezervativ din buzunarul blugilor, după care și i-a dat jos odată cu boxerii. Am privit, cu fiecare centimetru de trup arzând, cu interiorul coapselor tremurând, cu respirația răvășită, cum și-a rulat prezervativul pe membrul imens.

Am desfăcut picioarele imediat ce a coborât peste mine, iar torsul lui musculos s-a lipit de sânii mei. M-a sărutat blând, mângâindu-mi exteriorul coapselor într-un fel care m-a făcut să tremur de nerăbdare.

Șoldurile mi-au tresărit la atingerea degetului său mare pe clitoris, iar el a gemut posesiv din străfunduri. Apoi, m-a sărutat iar — o serie de săruturi umede, în timp ce se juca cu mine. L-am atins și eu, mângâindu-i umerii, spatele, abdomenul, trăgându-l de sfârcuri într-un fel care l-a făcut să se înfioare și să-mi apese clitorisul mai tare.

Când și-a strecurat iar două degete în mine, am întrerupt sărutul, gemând, în timp ce-mi arcuiam spatele.

— Eşti atât de sexy!

Mi-a acoperit obrazul cu sărutări, în timp ce-şi mişca ritmic degetele.

— Lucrurile pe care o să ţi le fac, iubito... O să fii a mea, fiecare centimetru din tine.

Ni s-au întâlnit privirile, a lui plină de promisiuni.

— Fără nicio reţinere, Grace. Nu cu mine. O să ţi-o trag de parcă nu am mai avea zile pe pământ, iar tu o să mă laşi.

Abdomenul mi s-a strâns, iar muşchii interiori i-au cuprins degetele ca într-un cleşte. Ochii lui s-au întunecat, în timp ce le vâra mai adânc în mine. Vocea i-a devenit mai joasă şi Logan s-a aplecat ca să-şi atingă uşor buzele de ale mele.

— Dar acum o să fac dragoste cu tine.

Din ochi mi-au ţâşnit lacrimi la această promisiune. Era mai mult decât doar sex grozav. Mi-am încolăcit braţele în jurul spatelui său, trecându-mi mâinile peste pielea lui netedă, fierbinte.

— Hai înăuntru, Logan, am şoptit şi în invitaţia mea era mult mai mult decât voiam să ofer.

Logan a înţeles şi în ochi i-a licărit triumful.

Degetele lui au ieşit din mine, iar mâinile lui m-au prins de încheieturi. Mi-a ridicat braţele deasupra capului, mai strâns. Privindu-mă adânc în ochi, s-a mişcat. L-am simţit fierbinte şi tare şi dintr-odată a urmat apăsarea, când s-a împins în mine, ajutat de umezeala mea. M-a penetrat adânc, mişcându-şi mâinile ca să-şi împletească degetele cu ale mele. M-a ţinut şi s-a rotit cu blândeţe în mine, parcă pregătindu-mă pentru orgasm şi apoi retrăgându-se.

— Mai repede, l-am rugat.

— Facem dragoste, Grace, a zâmbit el.

— Putem face dragoste ceva mai repede.

Mi-am ridicat şoldurile ca să-mi demonstrez ideea, iar Logan s-a izbit în mine. Am strigat simţind presiunea plăcută dinăuntrul meu. A scrâşnit din dinţi, iar penetrările lui au devenit mai dure, dar şi-a păstrat ritmul chinuitor de încet. Mi-a lăsat încheieturile şi m-a prins

de fese, ridicându-mă ca să poată aluneca mai adânc. Mâinile mele i-au cuprins şoldurile, drept răspuns.

Privirile ne-au rămas înlănţuite în tot acest timp, iar forţa intimităţii dintre noi ne-a copleşit.

Senzaţia dinăuntrul meu se ridica într-o spirală, răsucindu-se mai puternic şi mai puternic, până când întreg trupul mi s-a încordat. Degetele mele l-au prins de fund, iar şoldurile i s-au mişcat tot mai tare şi mai repede, în timp ce ne apropiam de ce căutam cu disperare.

Încă o penetrare.

— Logan, l-am rugat.

Încă una.

— Ahhh...

Tensiunea din interiorul meu a explodat într-un orgasm cum nu mai avusesem niciodată.

Partea inferioară a corpului mi-a tremurat lipită de a lui Logan, iar el s-a încordat, şi-a arcuit gâtul, şi-a încleştat dinţii, iar ochii i-au sclipit de o plăcere feroce, când propriul lui orgasm l-a copleşit. A tresărit în mine, iar strânsoarea lui a devenit aproape dureroasă când şi-a dat drumul.

Pieptul lui se ridica şi cobora precipitat, în timp ce încerca să-şi recapete ritmul respiraţiei. Ochii lui extraordinari mi-au privit chipul, în timp ce zăceam acolo, cu muşchii încă relaxaţi şi calzi după cel mai fabulos orgasm din viaţa mea.

— Acum ai încredere în mine? a spus el, printre gâfâieli.

Am zâmbit.

— Nu-mi pune întrebări serioase după orgasm, Logan MacLeod.

A zâmbit şi s-a aşezat deasupra mea, luându-mi faţa în mâini. Buzele lui le-au atins încet pe ale mele, iar gura mi-a tremurat.

— De câte orgasme crezi că ai nevoie ca să ai încredere în mine?

Am chicotit.

— Nu ştiu dacă orgasmele sunt calea prin care poţi să-mi câştigi încrederea. Cel mult, pot deveni dependentă de tine.

— Dependentă? a ridicat el din sprânceană, părând mult prea încântat de sine. Mai întâi dependență, apoi încredere?

Am deschis gura ca să-l contrazic, căci nu avea deloc sens ce spunea, apoi m-am încruntat.

— Oare de ce mă cert cu tine? mi-am desfăcut eu brațele și picioarele dintre ale lui. Provoacă-mi cât mai multe orgasme, dacă crezi că asta funcționează.

Trupul i s-a zguduit de râs, lipit de al meu.

CAPITOLUL 21

Mai târziu, după încă două orgasme, stăteam pe canapea la Logan, tocmai ieşită de sub duş (unde avusese loc ultimul orgasm) şi savuram mâncare chinezească.

El era întins la celălalt capăt al canapelei, iar picioarele ni se împleteau la mijloc.

Părea mai mult decât satisfăcut, m-am gândit eu, cu mândrie, în timp ce lua o gură imensă de orez prăjit.

— Bună mâncarea? am spus, cu un zâmbet de tachinare pe buze.

Privirea i-a scânteiat de amuzament.

— Cineva m-a muncit din greu, aşa că mor de foame.

— Nu-mi amintesc să fi fost eu cea dornică.

A ridicat din sprânceană.

— „Mai repede, Logan, mai repede!"

Am roşit şi l-am lovit, făcându-l să râdă fără jenă.

— Eşti un porc, am pufnit, cu obrajii în flăcări.

— Nu mă plâng, iubito, a spus el chicotind.

L-am privit, incapabilă să neg căldura care mi se răspândea în piept. Nu-l mai văzusem niciodată atât de relaxat și de mulțumit. *Să fie datorită mie?* Îmi doream să cred că aveam puterea de a-i schimba dispoziția la fel cum mi-o schimba el mie.

Zâmbetul i-a dispărut.

— La ce te gândești atât de concentrată?

Mi-am ascuns gândurile, mințindu-l:

— La cum m-am lăsat convinsă prea ușor.

Ochii îi râdeau.

— A fost destul de ușor, da. Nu prea aveai inimă să te cerți cu mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Știi că evit dramele, iar să mă cert cu tine era o dramă inutilă. A fost mai ușor să cedez și să văd dacă merge decât să mă cert cu tine.

— Mă faci să par atât de atrăgător!

A fost rândul meu să zâmbesc strâmb.

— Ești OK.

— Doar OK? Și-a lăsat farfuria jos, ca să mă privească la intensitate maximă. Să-ți amintesc că ai avut trei orgasme deja?

— Îmi numeri orgasmele? Serios, Logan, am pufnit.

— Prefă-te cât dorești. Știm amândoi că te-am dat peste cap.

Am chicotit.

— Ai un ego imens, dragule. Nu e bine să-l mângâi prea des.

Mi-a aruncat o privire precaută.

— Sper că vorbim doar despre ego, și nu despre alte părți ale mele.

M-am încruntat, tachinându-l.

— Nu știam că ai părți care merită mângâiate.

— Una imensă, care s-a aflat în tine nu demult.

Mi-a făcut obrajii să se aprindă iar, dar începeam să mă obișnuiesc cu francheța lui.

— Ah, acea parte, am murmurat, cu vocea ușor răgușită, amintindu-mi. Hmmm, da, îmi place să mângâi partea aceea.

Ochii lui au devenit calzi, iar eu nu mi-am putut stăpâni zâmbetul de încântare.

Ah, asta nu era bine — acel sentiment copleşitor de mulţumire pe care-l aveam de fiecare dată când făceam pe cineva fericit.

Am simţit un mic atac de panică.

Parcă dându-şi seama, Logan şi-a încolăcit palma în jurul gleznei mele şi a strâns.

— Va fi minunat, Grace. Mai mult decât minunat.

Am încuviinţat încet, lăsând atingerea lui să-mi liniştească tensiunea care se strecurase atât de repede în sufletul meu.

Am tăcut o clipă, iar degetul lui mare mi-a mângâiat pielea. Când a simţit în sfârşit că mi-am revenit, s-a întors la masă.

— Deci, Maia e la Shannon? a întrebat el.

M-am gândit la cele două mici peţitoare.

— Da. Ai făcut o treabă foarte bună invitând toate femeile din viaţa ta să facă pe peţitoarele.

— Crede-mă, nu a fost necesar mult efort. Se pare că deja erau cu ochii pe tine de când Shannon le spusese că asta îşi dorea *ea*, mi-a aruncat el o privire neutră.

— Sunt convinsă că te enervează la maximum, fiindcă îi dai exact ce vrea, am râs.

— Să ştii că nu tocmai, a clătinat Logan din cap. N-aş fi putut fi mai încântat fiindcă Shannon te place atât de mult. Acum, e singura mea rudă adevărată. Vreau să vă înţelegeţi bine.

Când a pomenit de familia lui, am simţit că-mi clocoteşte sângele.

— Părinţii tăi încă nu s-au obişnuit cu faptul că o ai pe Maia?

— E mai rău acum.

Ochii lui au alunecat spre peretele cu fotografii.

— Părinţii mei au nevoie de multă vreme ca să se obişnuiască cu ideea. Le-a luat secole să accepte că Shannon nu a greşit logodindu-se cu Cole. Le-a luat secole să o ierte pentru că am făcut închisoare, când nici măcar nu fusese vina ei. Şi le-a luat tot secole să ajungă la

concluzia că nu este vina mea sau a Maiei că fata nu a făcut până acum parte din viața mea.

Furia a făcut ca expresia lui să devină mai dură.

— Vor să o cunoască.

— Dar tu ce vrei?

— Vreau să le spun să se ducă naibii.

Farfuria lui a zdrăngănit pe măsuța de cafea, apetitul dispărându-i clar din pricina subiectului.

— Nu au fost niciodată cei mai buni părinți și m-au enervat de un milion de ori pentru felul în care au tratat-o pe Shannon... și acum, iar. Cu copilul meu, un copil care a trecut prin ce a trecut și ale cărui sentimente nu pot fi luate în râs, fiindcă au fost deja strivite de propria mamă. Știau asta. Le-am spus-o, dar tot nu au vrut să accepte că sunt bunici. Acum, fiindcă sunt pregătiți, chiar cred că pur și simplu pot intra în viața ei?

M-am ridicat, luându-mi și farfuria, ca să mă apropii mai mult de el. Mi-am pus mâna pe coapsa lui, atrăgându-i privirea. Ochii noștri s-au întâlnit și, ca de obicei, întregul meu trup a vibrat în mod plăcut simțind legătura dintre noi.

— Înțeleg că ești supărat pe ei, și eu sunt. Nu-i vreau în viața Maiei. Dar asta nu e decizia mea și poate nici a ta... Totuși, ai o fată foarte deșteaptă și deja a pierdut atât de multe. Poate că ar trebui s-o lași pe ea să aleagă. Fii sincer despre ei, despre atitudinea lor și despre posibilitatea ca ei să o rănească... și apoi las-o să decidă.

S-a uitat la mine o clipă, înainte să se aplece și să-mi atingă gura cu a lui. Buzele mi-au tremurat, sub sărutul dulce. Când s-a retras, mi-a luat obrajii în mâini și mi-a mângâiat buza de jos cu degetul mare.

— Nu-mi pot imagina viața fără tine.

Confesiunea lui m-a făcut să respir cu greu și am simțit fericirea inundându-mă iar.

La fel de repede s-a instalat panica.

Logan îmi umplea mintea, sufletul și trupul cu prezența lui.

Ce se întâmpla dacă mă părăsea?

Dintr-odată, m-am dezechilibrat și am început să dau din mâini, încercând să mă agăț de pieptul lui ca să nu cad. M-am uitat fix, cu ochii mari, la fața lui, care era acum la câțiva centimetri de a mea.

— Nu plec nicăieri, mi-a promis, cu o voce dură. Voi face orice trebuie ca să te fac să ai încredere în mine, ca să nu trebuiască să-ți mai văd vreodată teama asta în ochi.

Am închis ochii gândindu-mă la promisiunea lui și mi-am sprijinit capul de umărul său.

— O să încerc să am încredere. Dar va dura.

— Am tot timpul din lume, Grace. Tot timpul din lume pentru tine.

Simțeam atingerea minunată a soarelui pe piele. Valurile se izbeau de țărm. Nu aveam nicio grijă, nicio răspundere, doar timp infinit și nisipuri albe.

Viața era un clișeu perfect, glorios, în divinitatea ei.

— Grace!

Am închis ochii mai strâns, refuzând să aud vocea masculină din urechea mea.

— Grace!

Vocea a devenit insistentă.

— Grace, trezește-te!

Deodată, șezlongul meu a căzut pe-o parte, iar eu m-am trezit brusc. Respirând greu, am clipit în întunericul dormitorului și, când ochii mi s-au obișnuit cu lumina, inima a început să-mi bată cu putere în piept. Logan stătea pe patul meu.

— Ce este? am șoptit, înspăimântată, întinzându-mă să aprind veioza de pe noptieră.

Logan stătea pe patul meu, purtând doar o pereche de blugi decoloraţi. M-am uitat la el.

— Ce s-a-ntâmplat? S-a-ntâmplat ceva?

Ochii lui violet mă ardeau, iar prezența lui tăcută era plină de forță.

Mi s-a tăiat respirația.

Stomacul mi s-a strâns, ca reacție la furnicăturile dintre picioare.

— Logan?

Și-a pus lent mâinile de o parte și de alta a șoldurilor mele și s-a aplecat până când chipul lui era atât de aproape, încât buzele aproape că ni se atingeau. I-am citit pe chip o foame feroce și am tresărit, simțind cum excitarea îmi cuprinde corpul.

Mă dorea.

Deodată, m-a cuprins de ceafă și m-a tras spre el. Gura lui a capturat-o pe a mea. M-am topit instantaneu în brațele lui și mi-am înfipt degetele în mușchii și pielea lui fierbinte.

Sărutul lui era dur, atent, aproape pedepsitor, iar eu m-am lăsat dusă de val. Logan a gemut, iar sunetele mi-au făcut sfârcurile să se întărească. M-am cutremurat. Reacția mea a aprins ceva în el, iar el m-a trântit cu duritate pe spate, înainte să smulgă cuvertura de pe mine. M-am uitat în sus spre el, uimită și excitată, în timp ce-mi scotea pantalonii scurți de pijama. I-a lăsat să alunece expert în jos pe picioare, odată cu lenjeria, și apoi s-a așezat deasupra mea, desfăcându-mi coapsele în timp ce se uita în ochii mei. Mâinile lui mi-au cuprins încheieturile, mi-au țintuit brațele deasupra capului și Logan și-a apăsat erecția încă în blugi între picioarele mele.

— Grace, a șoptit el, răgușit, un cuvânt plin de dorință.

— Logan, am implorat eu.

Mâna lui dreaptă mi-a slobozit încheietura și a poposit pe fermoar. Și-a coborât blugii suficient de jos cât să-și elibereze erecția, apoi m-a prins din nou de încheietură.

Dintr-odată, nu mă mai aflam sub el. Eram de cealaltă parte a încăperii, privindu-l, corpul alunecându-i peste al unei femei. Eram eu? Aveam o experiență extracorporală?

Tăblia patului se lovea de perete, în timp ce Logan mi-o trăgea și eu aveam orgasm.

— Logan, oh, Doamne! a strigat o femeie pe care o cunoșteam, și m-am încordat.

Nu cu mine era.

Am simţit că-mi vine rău. Eram oripilată.

Nu!

— Nu! am strigat, ridicând brusc capul de pe pernă.

Ochii mi s-au obişnuit cu întunericul.

Fusese un coşmar.

Doar un coşmar.

— Grace.

Patul s-a mişcat, iar în încăpere a pătruns dintr-odată lumina. O secundă mai târziu, Logan era deasupra mea, îngrijorat.

Am izbucnit imediat în lacrimi.

— Doamne, a mormăit el, luându-mă în braţe. Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

Am clătinat din cap, încercând să-mi controlez lacrimile. Nu voiam să-i spun. Tot coşmarul arăta cât eram de vulnerabilă, iar eu încă nu eram sigură de relaţia noastră ca să-mi dau seama dacă nu l-aş fi pus pe fugă.

— Hei, a şoptit el, liniştitor dar ferm. Eu ţi-am vorbit despre coşmarul meu. Am avut încredere în tine. Ai şi tu încredere în mine, Grace. Te rog. Nu pot suporta să te văd plângând.

Braţele i s-au strâns în jurul meu şi mi-a şoptit răguşit:

— Nu vreau să te pierd.

Mi-am întors faţa, ca să pot vorbi.

— Nu vreau să te sperii.

— Tu n-ai fugit de mine, iar ce am avut eu de zis n-a fost uşor.

Dacă punea problema astfel, chiar nu exista comparaţie între visele noastre. Al meu era dezgustător, o dramă de familie, jignitor. Al lui — moarte şi culpabilitate.

M-am simţit dintr-odată foarte mică şi naivă.

— Acum o să crezi că sunt idioată.

— Spune-mi!

Am inspirat adânc, cu o mulţime de fluturi în stomac.

— Am avut un vis cu tine, înainte să se fi întâmplat ceva între noi. Chiar înainte să fim prieteni.

— OK.

— A fost un vis erotic, am roșit.

— Serios? a spus, părând foarte plin de sine.

— Dacă vrei să știi, m-a tulburat serios atunci, am pufnit eu cu aroganță.

— Sunt convins. Mă mir că m-ai putut privi în ochi după aceea.

— Să știi că nu a fost ușor.

S-a scuturat de râs.

— Așa. Și în seara asta?

M-am încordat iar și m-a simțit, fiindcă brațele i s-au strâns în jurul meu.

— A fost același vis... la început. Dar chiar când erai pe cale să...

— Să...?

— Să-ți dai drumul în mine, am mormăit, încă nu foarte deschisă ca să spun cuvintele fără o oarecare jenă. Dintr-odată, eram de partea cealaltă a încăperii, privindu-te. La început, am crezut că e un fel de experiență extracorporală, dar apoi femeia a strigat și... am văzut cine era.

— Și cine era?

Am clătinat din cap, simțindu-mă din nou rău din cauza amintirii.

— Mama.

— Hristoase, a icnit Logan.

M-am retras ca să-l pot privi în ochi.

— Știu că nu mi-ai face asta. Nu de aceea plâng.

Mi-a luat fața în mâini, cu ochii întunecați de îngrijorare.

— *De ce* plângi?

— Fiindcă simt, în sfârșit, că am și eu o șansă să fiu fericită... deși am crezut că am renunțat la gândul ăsta acum multă vreme... însă lunile astea...

Lacrimile mi s-au revărsat pe obraji.

— Are cancer, Logan. Nu m-a chemat. Nici tata. Și ăsta era modelul, să știi... De fiecare dată când mă rănea ea, mă revoltam. Hotăram

să renunţ la liceu, iar el zbura dintr-odată acasă, dintr-o călătorie de afaceri, ca să-mi spună cât de mândru ar fi dacă termin prima din clasă. Funcţiona. Mă manipula. Mă făcea să cred că-i pasă. Apoi, ea mă rănea din nou, iar eu hotăram că nu mă înscriu la o universitate de top. Avea să-mi ajungă facultatea de stat. Tata venea acasă, îmi oferea cadouri, vorbea frumos cu mine şi, dintr-odată, iată-mă la Oxford. Apoi, ea m-a rănit iar şi m-am enervat, acceptând Universitatea din Edinburgh. Tata nu s-a supărat, fiindcă era o şcoală bună, dar s-a întors să încerce să-mi schimbe ideile. Când ea s-a culcat cu iubitul meu, tata a încercat iar să mă manipuleze. Dar eram prea jignită şi dezgustată. Nu a mai funcţionat. Am plecat. Iar el a renunţat la mine. M-am uitat la Logan, implorându-l. Cum a putut face asta? A renunţat. N-a venit niciodată la mine. Nu m-a căutat niciodată. Iar acum, mama are cancer, iar ei...

— Vrei să mergi la ei?

— Vreau ca ei să-şi dorească să fiu acolo, am recunoscut, ruşinată că încă aveau acea putere asupra mea. Am crezut că am trecut peste asta, Logan. Sunt furioasă pe ei şi pe mine. Nu mai sunt copil. N-ar trebui să mă simt aşa.

— Nu contează vârsta. Părinţii au mai multă putere asupra noastră decât oricine.

M-a tras mai aproape de el.

— Părinţii tăi nu te merită, Grace.

M-a sărutat liniştitor pe buze.

— Poate ar trebui să vorbeşti din nou cu cineva?

M-am uitat la bărbatul acela frumos şi generos şi i-am zâmbit vag.

— Vorbesc cu tine, i-am repetat eu propriile vorbe, pe care mi le spusese în urmă cu ceva vreme.

— Să ştii că poţi face asta mereu.

Cuvintele erau grele şi pline de promisiuni.

CAPITOLUL 22

Şapte perechi de ochi frumoşi se uitau la mine, cu un amestec de curiozitate, tachinare, încântare şi aşteptare. Chloe, Shannon, Joss, Jo, Hannah, Ellie şi Olivia stăteau în semicerc în livingul meu.

Era la două zile după ce hotărâsem să-i dau o şansă lui Logan şi le chemasem cu un motiv, probabil nu cel pe care-l sperau.

Nu voiam să fiu o bârfitoare.

— Mulţumesc mult că aţi venit. V-am chemat ca să...

— Ne mulţumeşti fiindcă te-am convins să-i cedezi lui Logan? Cu plăcere, a zâmbit strâmb Shannon.

Am zâmbit cu seninătate.

— Ah, nu. Sunteţi aici în ciuda acelui fapt.

— Ne-ai prins, a pufnit Joss.

— De fapt, e vorba de aniversarea Maiei. Logan crede că ar fi bine să organizăm o...

— Şi fireşte că tu ai spus da, fiindcă îl *iubeeeşti*, m-a întrerupt Chloe.

Fetele au strâmbat din nas văzându-i lipsa de maturitate.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mă întrebam dacă ați dori să mă ajutați să organizez o petrecere pentru cineva care împlinește șaisprezece ani.

— Evident! a încuviințat Shannon cu entuziasm, iar celelalte fete au zâmbit, confirmând.

— OK. Cred că suntem toate de acord să te ajutăm să organizezi cea mai mișto petrecere pe care a avut-o vreodată o fată, dar mai întâi dă-ne detalii despre tine și Logan, a spus Olivia.

Shannon a făcut o mutră.

— Nu foarte multe, totuși. E fratele meu și cred că știu de ce are figura aia satisfăcută. Nu am nevoie de amănunte.

Privind în jur la fețele lor curioase, am oftat adânc.

— Bine. Am fost de acord să-i dau o șansă, să-mi recâștige încrederea. Au trecut două zile și... lucrăm la asta.

— Și sexul? a insistat Chloe. E la fel de bun ca prima dată? Arată de parcă s-ar pricepe la asta.

Shannon a scos un zgomot ca și cum i-ar fi venit să vomite.

— Nu e bun, am clătinat din cap, privind cum le cade fața. E fantastic și cred că asta e tot ce trebuie să știți.

— Sincer, a fost deja prea mult pentru unele dintre noi, a mormăit Shannon.

Chloe a ridicat din sprânceană, neimpresionată.

— Și prea puțin pentru altele.

— Cel mai bun din lume, ha? a spus Joss, cu o sclipire de înțelegere, aproape empatică, în priviri. Ești atât de prinsă!

— Literalmente, a fost de acord Ellie.

Fetele au râs, iar au am încercat să mă calmez, să alung panica ce creștea în mine.

— Haideți să schimbăm subiectul înainte să-i spun fratelui meu că noi suntem motivul pentru care Grace încearcă să aibă o relație cu el.

Shannon mi-a împins mai aproape cana cu ceai.

— Ia o gură să te calmezi și haideți să plănuim aniversarea Maiei.

— E vacanță, în plus, nu-i cunosc pe prietenii Maiei, după toată drama cu profesorul de istorie, așa că va fi dificil să invităm pe cineva de la școală. Sincer însă, mă gândeam că Maia ar prefera doar o petrecere de familie anul ăsta. Știu că șaisprezece ani e o vârstă importantă, dar a fost un an dificil și cred că ar fi mai bine să păstrăm proporțiile.

— De acord, a spus Shannon. Când împlinește optsprezece ani, poate invita pe cine vrea.

— Exact, am zis și am deschis carnețelul din fața mea. Deci, dacă sunteți de acord, cred că Maiei i-ar plăcea să fiți toate prezente, cu copiii. Nu a mai avut niciodată o petrecere cu toată familia și cred că i-ar plăcea.

— Suntem absolut de acord, a spus Jo, cu ochii strălucind. Vom fi acolo.

— Cu hipercopiii și tot clanul, a adăugat Olivia.

Hannah a suspinat:

— Să-ți amintești că tu ai vrut-o.

— Știi că Braden ne-ar permite, probabil, să facem petrecerea la parterul de la Fire, a spus Ellie.

— Sau mai este și D'Alessandro, a propus Hannah. E restaurantul unchiului lui Marco. Ne-ar da salonul din spate pentru o petrecere privată și ne-ar furniza și mâncarea.

— Serios? am spus, încântată. Maiei îi place mult mâncarea de-acolo. Ar fi perfect.

— Îl pun pe Marco să-l sune în seara asta. Când e?

I-am spus data — peste două săptămâni.

— Și decorațiunile? Maia nu e o fată obișnuită, dar aș vrea să fac un efort.

— Ceva metalic, a sugerat Joss. Nici eu nu sunt obișnuită și nu poți da greș cu nuanțe de argintiu, auriu și bronz.

— OK, am încuviințat, notând.

— Dar asigură-te că sunt chestii pentru vârsta de șaisprezece ani, a spus Shannon.

— Da. Muzica?

— DJ? a sugerat Olivia.

M-am gândit la asta.

— Crezi că-l putem convinge să pună rock alternativ?

— Lasă DJ-ul, a respins Chloe ideea. Luăm un iDock și niște boxe și punem un iPhone cu muzica ei favorită.

Gata și cu muzica!

— Asta e tot? am întrebat și m-am uitat pe listă.

— De ce să nu montăm și un ecran pentru proiecții? a spus Ellie. Îl punem pe peretele din spate și, la început, îl folosim pentru fotografii cu Maia și noi. Putem face câteva pe ascuns în săptămânile următoare, iar apoi putem face un film pentru copii. Putem închiria un proiector mare. Să fie memorabil.

Ne-a plăcut ideea, așa că am notat „de închiriat proiector".

Am stat acolo și am vorbit și am schimbat idei, râzând și începând să deviem, iar eu m-am relaxat complet când mi-am dat seama că aceste femei erau sincer interesate ca Maia să aibă cea mai frumoasă zi de naștere.

Eram în mijlocul discuției dacă ar fi prea mult să avem niște animatori, când Logan a intrat în living.

— Doamnelor, a spus el și în trecere a atins-o pe Shannon pe umăr.

— Unde e Maia? am întrebat.

Logan ar fi trebuit să fie cu ea, ca să-i distragă atenția.

El s-a aplecat și m-a sărutat ușor pe buze, înainte să se așeze pe brațul fotoliului meu.

— Am lăsat-o la salonul de tatuaj. Cole i-a spus că-și poate petrece ziua acolo, învățând despre lumea tatuajelor.

— Ah, am uitat de asta, a spus Shannon.

— Ar trebui să-și petreacă ziua acolo? am strâmbat eu din nas.

— De ce nu? a ridicat din umeri Hannah. Doar că fumează cocaină și tatuează copii.

— Văd că sarcasmul e boală de familie.

Shannon a chicotit.

— Va fi bine, Grace. E cu Cole. Nu există om mai responsabil. Jur!

Logan m-a mângâiat pe umăr.

— Crezi că aş fi lăsat-o acolo, altfel?

— Nu, fireşte că nu, l-am asigurat. Doar că sunt puţin stresată. Se întâmplă multe.

— Cum merg planurile?

Am început să-i explic cu ce venisem până atunci.

Ochii i s-au aprins când fetele au început să-şi prezinte ideile.

— Sună perfect, a spus şi s-a uitat în jos spre carnet şi spre lista de invitaţi.

— Să te asiguri că îi adaugi pe părinţii mei şi pe Amanda.

— Ce? s-a răstit Shannon.

Logan i-a aruncat o privire de avertizare.

— Nici eu nu sunt bucuros, dar Maia vrea să-i cunoască şi vor şi ei s-o cunoască pe ea.

— Ah, *acum* vor! Nu depinde de ei.

— Nu, depinde de Maia. I-am dat de ales.

— Şi a cui a fost ideea asta minunată?

— Păi... a mea, am recunoscut.

Shannon a oftat.

— Grace, ştiu că eşti bine intenţionată, dar nu înţelegi cum sunt părinţii noştri.

— Îmi dau seama. Şi eu sunt îngrijorată de întâlnirea Maiei cu ei, dar e suficient de mare să ia singură această decizie.

— I-am explicat, a spus Logan. I-am spus precis cum sunt ei, aşadar ştie la ce să se aştepte. Tot vrea să-i cunoască, aşa că-i vom permite.

Sora lui a clătinat din cap.

— E o greşeală.

O tăcere tensionată a umplut încăperea, iar fetele s-au privit, întrebându-se ce să facă. Jo a privit-o pe Shannon cu îngrijorare şi i-a strâns mâna.

— Cred că am terminat pentru azi. Haide, Shannon. Mergem să căutăm cadouri pentru Maia.

Shannon a încuviinţat, dând să se ridice.

La fel au făcut şi celelalte. Buna dispoziţie se risipise.

M-am uitat la Logan, care-şi privea sora. Simţindu-mi privirea, s-a uitat şi el la mine.

— Mă întorc imediat, a mormăit.

Logan şi-a condus sora şi pe celelalte femei afară din cameră, fiecare dintre ele zâmbindu-mi şi făcându-mi cu mâna. Am aşteptat nerăbdătoare ca Logan să revină, îngrijorată pentru Shannon şi pentru întâlnirea dintre Maia şi bunicii ei. Reacţia negativă a surorii sale fusese prea puternică încât să nu suscite îngrijorare.

Au trecut câteva minute şi am decis să strâng cănile de ceai şi platourile cu biscuiţi, în timp ce-l aşteptam. Eram în bucătărie, aranjând cănile în maşina de spălat şi farfuriile de porţelan în chiuvetă, ca să le spăl pe fiecare în parte, când i-am auzit paşii.

Simţindu-i trupul lipit de spatele meu, m-am topit.

Logan m-a înconjurat cu braţele şi şi-a sprijinit bărbia de umărul meu.

— E OK Shannon?

— O să fie OK. Şi-a întors capul şi m-a sărutat pe gât. Vorbim despre asta mai târziu. Buzele lui mi-au şoptit la ureche: acum, o să uităm de orice altceva.

M-am încălzit când am recunoscut vibraţia din vocea lui.

— Acum?

— Acum.

Mâinile lui mi-au cuprins şoldurile, frecându-şi deliberat erecţia de fundul meu. În ultima vreme, trebuise s-o facem în linişte, fiindcă Maia era în apartament.

— Acum suntem singuri... şi vreau să faci mult, mult zgomot.

— Zgomot? am spus.

— Zgomot.

Mi-a tras rochia în sus:

— Îmi place asta. Acces facil.

Am chicotit, dar am tăcut când şi-a strecurat mâna sub rochie, în chiloţii meu. Am gemut când m-a mângâiat cu degetele, înainte să

introducă două înăuntrul meu. S-a jucat așa cu mine până când am început să gâfâi și să-i șoptesc numele.

— Vreau să faci mai mult zgomot de-atât, a spus, respirația devenindu-i mai agitată, pe măsură ce se excita.

Și-a scos degetele și mi-a tras chiloții jos, lăsându-i să cadă pe podea.

— Camera mea? am întrebat.

— Aici. Mai adăugăm amintiri.

Cuvintele lui, căldura lui lipit de spatele meu, sunetul fermoarului de la blugii lui deschizându-se, toate m-au înfiorat de dorință și m-am prins cu degetele de blatul din fața mea, așteptând.

— Desfă-ți picioarele, iubito.

Dumnezeule!

Am gemut, făcând ce-mi ceruse.

Și-a pus mâinile pe coapsele mele și și-a trecut degetele peste pielea mea, făcând să mă străbată fiori de plăcere. Mi-a mângâiat șoldurile, înainte să-și îndrepte atenția asupra feselor. Atingerea lui era delicată.

— Ador fundul ăsta!

Am tresărit, șocată de atingerea delicată acolo unde nu mai fusesem atinsă.

— Într-o zi, a spus el cu vocea plină de promisiuni.

Gândul m-a umplut de excitare și așteptare.

A ghicit fiorul de încântare care m-a străbătut la acel gând și a gemut. Am simțit căldura penisului său întărit mângâindu-mi fundul, tachinându-mă și chinuindu-mă, iar mâinile lui au ieșit de sub rochia mea și mi-au descheiat nasturii. Degetele i se încurcau, fiindcă excitarea lui creștea.

— Logan, l-am implorat, când aerul rece mi-a mângâiat sânii.

Mâinile lui mi-au intrat sub sutien, iar degetele lui mi-au ciupit sfârcurile. Am strigat de dorința brusc răspândită în mine.

— Te rog.

Îl voiam în mine. Voiam să se oprească din tachinare.

— Am nevoie de tine.

Cuvintele l-au făcut să treacă la acţiune. M-a pătruns cu forţă, iar spatele meu s-a arcuit după penetrarea bruscă, în timp ce eram cuprinsă de senzaţia copleşitoare că el era înăuntru. A alunecat afară câţiva centimetri şi a intrat din nou, iar eu m-am prins cu putere de blat, să-mi ţin echilibrul. Bucătăria s-a umplut de zgomotul respiraţiilor noastre întretăiate, de gemetele noastre, de plesnetul umed al cărnii în timp ce mi-o trăgea, dar nu a fost suficient pentru el. Degetele lui mi-au intrat în carnea şoldurilor, în timp ce se izbea în mine pe la spate, icnind în timp ce mă împingeam înapoi spre el, într-un ritm perfect, dar dur. Gâfâielile mele au crescut în intensitate, în timp ce el a continuat să-mi frământe sânii şi să mă ciupească de sfârcuri.

— Mai tare, Grace, mi-a amintit el că aveam permisiunea.

Am slobozit din mine toate exclamaţiile, gemetele şi ţipetele pe care mi le reţinusem, în timp ce mă ducea spre extaz.

— Logan! am strigat.

Aveam un orgasm mai grozav decât celelalte, în timp ce muşchii mei interiori îi strângeau penisul şi pulsau în jurul lui, iar el continua să mă penetreze ajungând şi el la orgasm.

A terminat cu un geamăt adânc, cu gura lipită de umărul meu, cu mâinile ţinându-mă de şolduri, în timp ce se rotea în interiorul meu, tremurând.

Membrele nu-mi mai funcţionau. Singurul lucru care mă ţinea în picioare era blatul bucătăriei şi bărbatul dinăuntrul meu.

— Suficient de tare pentru tine? am gâfâit, simţindu-mă complet epuizată.

Am simţit că rânjeşte lipit de pielea mea, iar apoi mi-a atins bărbia, întorcându-mi capul ca să-l privesc în ochi, peste umăr. În privire avea o foame feroce, pe care o cunoşteam prea bine.

— Nici pe departe. Dar avem toată după-masa la dispoziţie ca să aruncăm locul ăsta în aer.

M-am cutremurat la acest gând.

— Eşti nesătul.

A încuviinţat, atingându-şi nasul de al meu.

— Nu mă pot sătura de tine.

— Dai vina pe mine, l-am tachinat. Eşti groaznic.

Trupul lui s-a cutremurat, iar mişcarea a cauzat o senzaţie plăcută de fricţiune între noi.

— Nu eram aşa, până la tine.

— Nu cred, am pufnit.

Expresia lui a devenit serioasă.

— Ba să crezi!

Un fior de excitare m-a cuprins iar. Eram uimită că îl făceam să se simtă aşa. Neştiind cum să reacţionez, mi-am întors capul ca să-i evit privirea. Acum, mâinile lui se sprijineau de blatul din faţa mea, baricadându-mă. Ochii mei s-au oprit asupra tatuajului de pe antebraţul lui drept. L-am mângâiat cu degetele.

— Nu mi-ai spus niciodată ce înseamnă.

— Cole mi l-a făcut, a spus, sprijinindu-şi bărbia de umărul meu. I-am cerut un tatuaj şi mi-a spus să am încredere să-l aleagă el pentru mine. E simbolul celtic pentru dreptate.

Un zâmbet mi-a înflorit pe buze.

— Consideră că ai făcut lucrul potrivit pentru Shannon.

— Fireşte, a spus Logan.

— Vrea să fii OK cu asta.

Mi-am sărutat vârful degetelor şi l-am lipit de tatuaj. Ştiam eu de ce îmi place de el.

— Am fost supărat când mi l-a făcut.

— Şi acum?

— Încerc să-l fac să mi se potrivească.

Am întors uşor capul, să-l privesc în ochi.

— Nu e nevoie *să încerci*. Ţi se potriveşte deja.

Răspunsul său a fost cel mai dulce sărut pe care mi l-a dat cineva vreodată.

CAPITOLUL 23

— M-am înscris în programul de vară de la bibliotecă și în cel de la centrul de înot Meadowbank, ne-a anunțat Maia.

Era a doua zi după ce plănuisem petrecerea, iar lucrurile au început să se miște foarte repede. Simțeam că încercam să ies din valul acela furibund de fericire, însă Logan și Maia doreau să mă țină în apă... fiindcă ei erau valul. Se părea că, după toate protestele mele, nu puteam să o luăm încet, de dragul meu sau al Maiei. Ea nu voia ca lucrurile să meargă încet, iar Logan era perfect de acord.

Deja erau în bucătărie, mâncând pastele pe care le pregătisem. Păream să fi călătorit înapoi în timp, cu câteva săptămâni în urmă, doar că acum, când mă uitam la Logan, se uita și el la mine cu o căldură nedisimulată în priviri.

Jur că am roșit mai mult lângă el în ultimele 72 de ore decât în majoritatea momentelor jenante din copilăria mea la un loc.

— Înot? a întrebat Logan.

— Îmi plăcea să înot când eram mică, a încuviinţat Maia, am nevoie de mişcare.

— Atunci, e o idee bună.

— Şi biblioteca? am întrebat, zâmbind.

— Au un program Young Adult grozav, a ridicat ea din umeri, puţin stânjenită. M-am gândit că-mi fac prieteni acolo. Ştii tu... mai de calitate.

— Cea mai bună veste pe ziua de azi, a spus Logan.

Maia şi-a privit farfuria, cu un zâmbet încântat pe buze. Se părea că se molipsise de la mine şi o cuprindea o stare de fericire copleşitoare când Logan era mulţumit de ea. A ridicat iar din umeri.

— Mă gândeam că mă vor ţine ocupată peste vară.

— Că veni vorba de ocupaţie, Joss mi-a mai trimis un manuscris. Tocmai ce i l-am returnat pe ultimul, am zis şi am clătinat din cap. Cum poate femeia asta să scrie atât de repede, când are trei copii mici?

— Nu ai de ce să te miri. Am fost la ei. Ea scrie şi Braden se ocupă de tot, câteva ore pe zi. Găseşte metode să-i distragă pe cei mici.

Am oftat, cu gândul la Braden Carmichael.

— N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de îndrăgostit ca el.

Logan şi-a dres vocea şi eu l-am privit.

— Nu e necesar să-l lauzi nici pe el.

Am încercat să-mi reţin râsul, ceea ce a fost dificil mai ales când am privit-o pe Maia şi am văzut că rânjea la tatăl ei.

— Îmi dau seama de ce îi place lui Grace, tati. Adică, e puţin în vârstă, dar omul e o apariţie!

Am pufnit, pierzând lupta.

— Puţin în vârstă. Maia, are patruzeci de ani.

— Asta înseamnă bătrân pentru mine.

— Ah, ce-ţi vei mai schimba părerea când o să ai vârsta mea şi o să te apropii de patruzeci!

— Ai numai douăzeci şi opt de ani, Grace.

— Acum câteva săptămâni ai spus că e mult.

— Este. Dar există niveluri și aici. Sunt convinsă că tati nu te-ar vrea dacă ai fi la fel de în vârstă ca Braden.

— Greșit, a spus Logan, servindu-se din nou cu pastă. Aș vrea-o oricum, a adăugat pe un ton perfect normal, înainte să-și ducă mâncarea la gură.

Dar cuvintele lui nu erau deloc obișnuite și nici scopul lor. M-am uitat la el, cu buzele întredeschise de surprindere, în timp ce mă străduiam să respir normal.

Simțindu-mi privirea, Logan s-a uitat la mine, apoi la Maia.

— Ce e?

Maia a strâns din buze văzând că tatăl ei nu pricepea ce spusese. El a ridicat capul și i-a aruncat un zâmbet condescendent.

— Ești adorabil, tati.

Am izbucnit în râs.

Logan și-a privit fiica, apoi pe mine, mirat.

— Ce s-a întâmplat?

— Știi ce s-a întâmplat? s-a sprijinit Maia de spătar, privind de la mine la el. Asta.

Și-a clătinat capul mirată, un gest care trăda o maturitate dincolo de anii ei.

— Adică? am întrebat.

— Sunt fericită, a spus ea, începând din nou să mănânce.

Ceva asemănător cu panica mi-a cuprins pieptul.

Logan s-a uitat la Maia, uimit. Apoi, încet, privirea lui s-a îndreptat spre mine, iar eu am citit în ochii lui mulțumire, recunoștință și ceva mult mai alarmant. Hotărâre.

Hotărârea lui s-a întâlnit cu îngrijorarea și a început o luptă.

Dar eu îmi făcusem griji toată viața, iar acum aveam ceva atât de important pentru care să îmi fac griji, încât forța și insistența lui Logan nu mă puteau înfrânge.

Îmi făceam griji pentru Maia.

Mă temeam că Logan și cu mine vom strica totul și că Maia va ajunge să sufere din nou.

* * *

Oamenii treceau — un amestec de culori, râsete, cuvinte — lovindu-se din când în când de noi. Strada Princes era mereu aglomerată și într-o zi călduroasă de vară ca asta era și mai și, fiindcă atât rezidenții, cât și turiștii ieșiseră la cumpărături. După aceea, se îndreptau spre grădini, ca să se bronzeze sau ca să se ascundă în umbra castelului Edinburgh.

Mă simțeam în largul meu pe străzile orașului. Spre deosebire de Londra, Edinburgh mi se potrivea perfect. Mă simțeam totodată anonimă și cunoscută. Nimeni nu se uita la mine, fiindcă străzile îmi aparțineau de parcă m-aș fi născut aici.

Mergând pe Princes cu mâna prinsă strâns într-a lui Logan, îmi lipsea însă comoditatea obișnuită, felul în care făceam parte din peisaj.

Logan nu era anonim. Era Logan. Îți cerea să-l remarci, chiar dacă nu conștient. Și să merg pe stradă, recunoscută de el ca fiind a lui, eram conștientă de priviri, mai ales din partea femeilor tinere, iar uneori privirile lor treceau de la el la mine și mă întrebam dacă în ochii lor se citea mirarea.

De ce e *el* cu *ea*?

— De ce mergem la Topshop? a întrebat Logan, când ne apropiam de magazinul de modă din colțul străzii Princes.

— Fiindcă nu i-am cumpărat cadoul Maiei.

— Ți-am spus că laptopul poate fi din partea amândurora.

— Iar eu ți-am zis că vreau să-ți plătesc o parte și tu m-ai trimis la naiba.

— Pe bună dreptate.

L-am oprit și m-am întors să-l privesc.

— Laptopul e un cadou minunat și ar trebui să fie numai de la tine. O să-i cumpăr câteva chestii de fete și tu o să înduri, fiindcă ai insistat să-ți petreci ziua cu mine.

Cu mâna încă într-a lui, Logan mi le-a tras pe ambele la spate și m-a apropiat de el. M-a ademenit în privirea aceea sexy a lui, cu pleoapele coborâte.

— Cu pregătirile pentru petrecere, Maia în vacanță, tu care lucrezi la o mie de manuscrise simultan și eu la muncă, abia dacă am ocazia să te am doar pentru mine. Profit de timpul cu tine oricând pot. Chiar dacă asta înseamnă shopping.

— Dar m-ai văzut, am argumentat, amintindu-mi de câte ori mă „văzuse" într-o săptămână și roșind. Cred că am bătut un record.

A zâmbit, amuzat.

— Oricât de fantastic ar fi când facem sex, iubito, uneori vreau să ne petrecem timpul și altfel.

— Ce revelație! l-am tachinat.

M-a privit pieziș, înainte să mă conducă în magazin.

— Fă cumpărături!

Am pufnit, dar am început să mă uit în jur. Văzând plictiseala de pe chipul lui, m-am mișcat repede și am ales câteva tricouri drăguțe, cu sloganuri sarcastice, care mi s-au părut demne de aprobarea Maiei, o pereche de blugi skinny, niște bijuterii și o poșetă.

— O răsfețiți, a murmurat Logan, stând la coadă cu mine.

— Merită. Și uite cine vorbește, domnul Laptop!

Fără niciun avertisment, m-a sărutat. Și nu în grabă, ci un sărut umed, cu limba.

— Asta pentru ce a fost? am șoptit, perfect conștientă de privirile arzătoare ale vânzătoarei și ale celorlalți clienți.

Logan nu a răspuns, dar expresia de pe chipul lui... privirea lui... emoția pe care mi-o transmiteau, au fost atât de copleșitoare, încât a trebuit să mă uit în altă parte.

Voiam să cred în privirea aceea, dar încă eram îngrozită.

Fata care mi-a înregistrat la casă cadourile pentru Maia s-a uitat la mine cu o invidie evidentă. M-am fâstâcit și mi-am privit geanta.

Of, din nou...

De ce e *el* cu *ea*?

Odată euforia shoppingului evaporată, când ne-am aventurat din nou pe stradă nu mai eram așa bine dispusă.

— Hai să mâncăm ceva, a spus Logan, iar eu am încuviinţat, absentă. Ce ţi-ar plăcea?

— Nu contează.

Am chemat un taxi, după care i-a dat tipului adresa de acasă. M-am uitat lung la el.

— Poate, dacă mergem acasă, te relaxezi. Ai fost tensionată tot drumul.

L-am privit surprinsă. Nu-mi dădusem seama că era atât de atent.

— Sunt bine, am minţit.

Expresia i s-a întunecat.

— Nu mă minţi!

— Nu e nimic, l-am asigurat. E o prostie. Lipsa mea de siguranţă. Lucrez la ea, dar nu pot face asta dacă mergem acasă.

— Spune-mi ce-ţi trece prin cap.

M-am uitat spre şofer, dar lui nu părea să-i pese de noi.

— E o prostie.

— Ai mai spus asta.

Simţind avertizarea din tonul lui nerăbdător, am izbucnit:

— Simt că oamenii se uită la noi şi se întreabă cum naiba de eşti cu mine.

Logan s-a uitat la mine, şocat.

— La naiba, a spus cu maxilarul încleştat. Maică-ta te-a marcat, nu-i aşa?

Am tresărit:

— Am spus că lucrez la asta.

— M-am răzgândit, prietene, a spus Logan dintr-odată, către taximetrist. Mergem la The Caffeine Drip.

— Ador locul ăla, am murmurat.

— Ştiu.

Mi-a luat mâna, strângându-mi-o posesiv.

— Şi când intrăm, vreau să te gândeşti la un singur lucru. Şi-a aplecat capul, ajungând cu buzele la câţiva centimetri de ale mele:

Când mergem undeva și te țin de mână, sunt al naibii de mândru că o femeie ca tine este cu mine.

Am simțit că-mi dau lacrimile.

— Cred că te plac, Logan MacLeod.

Zâmbetul lui era leneș.

— Cred că mă placi puțin mai mult, domnișoară Grace Farquhar.

Am strâns din buze.

— Ești mult prea cu nasul pe sus, ți-o spun spre binele tău.

Respirația lui era caldă în urechea mea.

— Cred că-ți place puțin mai mult când am... nasul pe sus.

Am roșit și l-am îndepărtat în joacă, dar el m-a tras mai aproape de pieptul lui și l-am auzit râzând.

CAPITOLUL 24

— Pare aglomerat, a comentat Maia, când ne apropiam de D'Alessandro, o săptămână mai târziu.

— E sâmbătă, dar o să fie-n regulă. Am rezervat o masă acum câteva săptămâni, am minţit, în timp ce Logan şi cu mine o momeam spre restaurant, pretinzând că urma să ne bucurăm de o cină aniversară liniştită.

Logan a deschis uşa.

— Doamnele înainte!

Maia a intrat, purtând unul dintre tricourile cumpărate de mine şi blugii skinny. Reuşisem s-o conving să poarte bijuterii şi tocuri înalte ca să arate mai special şi insistasem să-i ondulez părul. Arăta foarte bine. Şi habar nu avea ce o aşteaptă!

Mă simţeam ca un copil mare, entuziasmată de reacţia ei.

— Ah, Logan şi Grace, ne-a salutat unchiul lui Marco, Gio, din spatele recepţiei, unde ne aşteptase să ne întâmpine.

Cu câteva zile în urmă, mă întâlnisem cu Gio şi cu soţia lui, Gabby, ca să le dau decoraţiunile şi să stabilim detaliile pentru petrecere. Ne

închiriaseră cu amabilitate salonul din spate a restaurantului, la un preț extrem de mic.

— Iar ea este Maia? a spus el, întinzându-i mâna.

Maia a strâns-o, derutată de atenția patronului.

— Haideți. Vă conduc la masă.

Ochii lui sclipeau de bucuria surprizei.

L-am urmat prin sala principală și apoi pe un hol îngust, care s-a deschis imediat într-o încăpere mai mare.

— Surprizăăă!

Maia s-a oprit brusc la strigătele noilor noștri prieteni și ale noii sale familii. Toate fetele erau prezente, cu partenerii și copiii lor, așa cum promiseseră, iar mama și tatăl lui Ellie erau și ei acolo, împreună cu șeful lui Jo și cu tatăl Oliviei, Mick, alături de soția lui, Dee.

Copiii săreau încântați în timp ce Maia se uita prin încăpere, șocată.

Din tavan, agățate de cârlige, atârnau ghirlande. Un banner argintiu imens, pe care scria LA MULȚI ANI, MAIA! era afișat pe peretele din spate. Jumătate din sală era ocupată de mese, un bufet mare cu mâncare aranjat pe una dintre ele și o grămadă de cadouri pe alta. Așa cum discutaserăm, era un proiector pe peretele de lângă cel cu bannerul, pe care se succedau imagini cu Maia și cu noi toți. Aveam câteva filme Pixar pregătite pentru mai târziu, spre deliciul copiilor. În fața ecranului fuseseră așezate scaune și fotolii-puf pentru ei.

— Doamne, a șoptit Maia.

Logan și-a petrecut un braț în jurul ei și a tras-o mai aproape de el.

— La mulți ani, iubito!

S-a uitat la el, aproape în lacrimi.

— Tati...

El a sărutat-o pe frunte.

— Grace și fetele au pregătit totul pentru tine.

— Dar a fost ideea tatălui tău, am adăugat.

— Nu știu ce să spun.

Înainte să putem răspunde, din grup s-a desprins un cuplu mai în vârstă, urmat de o femeie care nu părea cu mult mai mare decât mine.

Avea părul închis la culoare și trăsături frumoase, care-mi aminteau de Shannon.

Am știut imediat cine erau.

— Maia.

Logan și-a așezat mâna pe spatele ei și a condus-o spre ei.

— Aceștia sunt mama, tata și sora mea Amanda.

Fără să doresc să intervin, i-am ocolit și am străbătut sala, alături de Gio, încercând fără succes să nu-mi fac griji pentru Maia.

— Locul arată minunat, am spus. Mulțumesc din nou.

— Nu e nevoie. Suntem bucuroși să vă primim. Marco ne-a povestit despre Maia și Logan. Face o treabă bună, pentru o situație așa dificilă.

L-am privit pe Gio mergând spre Marco și Hannah și m-am întrebat dacă Logan își dă seama cât de mult îl admiră și îl respectă oamenii.

Înainte să mă pot gândi prea mult la asta, Shannon a venit să mă îmbrățișeze.

Când s-a dat înapoi, era încruntată.

— Locul arată fantastic.

— Zise ea supărată, am tachinat-o.

A făcut un semn cu bărbia în spatele meu.

— Abia dacă ne-au adresat un cuvânt mie și lui Cole.

— De ce? Credeam că ați trecut peste probleme.

Shannon a oftat.

— Acum câteva luni l-am întrebat pe Logan dacă vrea să mă conducă la altar. El mi-a spus să discut mai întâi cu tata și firește că părinții noștri s-au supărat. Apoi, a explodat situația cu Maia.

— E o lovitură să-i ceri fratelui tău asta.

S-a albit.

— Știu. Să nu crezi că nu m-am gândit bine. Dar vreau ca viața mea alături de Cole să fie sinceră și reală, iar dacă m-ar conduce tata la altar, când el nu a fost de acord cu relația noastră și nu a crezut niciodată în mine, ar fi o ipocrizie. Nu mi s-a părut corect.

— Așa că l-ai rugat pe Logan. Cred că a fost un act de curaj.

— Mersi, Grace, a zâmbit ea cu tristețe. Unii colegi de școală cred că m-am purtat urât.

— Nu știu prin ce ai trecut și cum te-au făcut să te simți părinții tăi nefiindu-ți alături când ai avut mai mare nevoie de ei. Nu te pot judeca. Nimeni nu poate. Ești într-o situație dificilă și trebuie să iei cea mai bună decizie pentru tine.

A încuviințat cu o expresie serioasă, privind din nou peste umărul meu.

— Nu vreau să o rănească. Au o manieră minunată de a o face pe părinții buni, doar ca să dispară de îndată ce îi dezamăgești puțin.

Cole a apărut în spatele ei, înconjurându-i talia cu brațul și trăgând-o spre el. Era atât de scundă pe lângă el, încât părea că un războinic venise să o protejeze.

— Ești bine, prăjiturică?

Ea a dat din cap și l-a strâns de mână.

— Mă sperii, ca de obicei, a spus cu ochii mari. Vin încoace.

— Ar trebui oare să o lăsăm pe Grace în ghearele lor sau să rămânem pe poziții? a șoptit Cole dramatic.

A reușit să o facă să chicotească.

— Nu aș mai putea trăi cu mine însămi dacă aș lăsa-o pe mâna lor.

— Iar Grace nu ți-ar mai vorbi niciodată, am mormăit eu și am încremenit când i-am văzut pe Logan și pe Maia apropiindu-se, urmați de restul familiei.

Din fericire, Maia zâmbea, iar bunicii ei păreau bucuroși de compania ei.

Logan a ajuns primul. A sărutat-o pe Shannon pe obraz, cu mândrie, și i-a făcut un semn din cap lui Cole, înainte să-și treacă brațul pe după umerii mei și să mă tragă spre el.

Am privit-o mai bine pe Maia și, deși nu părea supărată, era copleșită. I-am întins discret mâna, iar ea a luat-o imediat și s-a apropiat de mine. Părinții și sora lui Logan au privit cu interes interacțiunea noastră și cu ceva ce aducea a suspiciune. Mi-am făcut curaj.

— Ea este iubita mea, Grace, a spus Logan.

Mi-am controlat expresia.

A fost o surpriză să aud că mă numeşte astfel. Dar mi s-a părut o surpriză plăcută. Îmi plăcea să-mi spună aşa. În săptămâna aceea, Logan lucrase din greu să îmi exorcizeze demonii şi nesiguranţa.

Mă îndoiam că exista vreo femeie care să se simtă mai dorită decât mă simţeam eu atunci.

— Sunt încântată de cunoştinţă.

I-am întins mai întâi mâna mamei sale, o femeie micuţă cu părul roşcat şi ochi violeţi. Arăta tânără şi foarte frumoasă încă, putând probabil să treacă drept sora lui Shannon. Cealaltă soră a lui Logan, Amanda, moştenise părul întunecat şi ochii de la tatăl lor, totuşi părul ei era înspicat cu cenuşiu.

La rândul lui, tatăl lor mi-a strâns mâna.

— Cu ce te ocupi, Grace? m-a întrebat el imediat, întrebarea lui aducând puternic a interogatoriu.

Logan s-a încordat.

— Grace este editor de cărţi freelance, a intervenit Maia. E foarte pricepută. Clienţii ei sunt autori de bestselleruri.

I-am zâmbit cu recunoştinţă.

— Mă faci să par mult mai grozavă decât sunt.

Mi-a aruncat o privire de oroare prefăcută.

— Vrei să spui că nu sunt grozave cărţile?

— Ah, ţi-ai căutat-o, mi-a spus Cole din spate.

I-am aruncat o privire peste umăr, iar el a zâmbit fără jenă.

— Mulţumesc, domnule Walker, pentru explicaţie.

— Cu mare plăcere.

— Deci de câtă vreme sunteţi împreună? a întrebat Amanda.

Spre deosebire de întrebarea tatălui său, a ei părea izvorâtă doar din curiozitate.

— De ceva timp, a răspuns Logan, vag. Şi, înainte să întrebi, este ceva serios. Dar petrecerea asta nu e. Gata cu întrebările! Sărbătorita are invitaţi de salutat.

Diplomat, Logan ne-a condus spre ceilalți membri ai familiei. Părinții și sora lui fuseseră invitați și bine-veniți să o cunoască pe Maia, dar altfel nu aveau dreptul să afle detalii despre viața noastră. Nu încă.

— Ești minunat, i-am șoptit la ureche.

— Acum îți dai seama?

L-am împins în joacă, iar el a râs, strângându-mă mai aproape. Am privit încântați cum Maia a fost înconjurată de familiile Carmichael, Walker, MacCabe, Sawyer și așa mai departe. Copiii i-au solicitat atenția și de la adulți a primit îmbrățișări și sărutări.

— O s-o sufocați, a spus o fată înaltă cu păr blond, creț și ochi albaștri, cu colțurile gurii lăsate, protejând-o pe Maia.

Beth Carmichael avea unsprezece ani și moștenise înălțimea de la tatăl său, părul și forma ochilor de la mamă, iar culoarea palidă a irisului albastru de la Braden. Era o copilă foarte frumoasă, chiar dacă părea că i se citește permanent pe față un dispreț obosit, hilar pentru cineva de vârsta ei.

Maia o cunoscuse pe Beth când stătuse cu copiii lui Joss și Braden, cu câteva săptămâni în urmă. Declarase că prima născută a familiei Carmichael o adoptase.

— OK, am terminat. Beth și-a fluturat genele spre toată lumea: Lăsați-o să respire, dar mai ales să deschidă cadourile.

A zâmbit și a făcut un pas în spate, cu o privire de încurajare către Maia.

Am pufnit.

Maia a zâmbit pieziș.

— Cred că trebuie să-ți stabilești prioritățile, Beth. Respiratul vine întotdeauna înaintea cadourilor.

Ne-am amuzat, iar Beth a făcut o mutră.

— Hm, și totuși! Cadourile sunt cel mai important lucru la o zi de naștere.

Joss, care-și ținea în brațe fiica cea mai mică, pe Ellie, i-a aruncat soțului ei o privire.

— Ce-i înveți pe copiii noștri?

— Nu! a spus fiul lor de opt ani, Luke, care și-a încrucișat brațele la piept și a clătinat din cap cu încăpățânare. Cea mai bună parte e mâncarea!

— Ce-i înveți *tu* pe copii? a răspuns Braden.

Logan și-a lipit fruntea de a mea și a chicotit.

— Putem face ceva? a spus Maia. Ca să... știți voi... să nu se mai holbeze toți la mine.

— De ce? a zis Beth, părând sincer uimită. Ești sărbătorita! Trebuie să primești toată atenția. E pe locul trei, după mâncare.

— Nu ești copilul meu, a glumit Joss.

Beth și-a pus mâinile în șolduri.

— Prea târziu, mamă.

Toată lumea a râs, iar Braden, cel mai tare dintre toți.

Joss s-a strâmbat la fiica ei. Beth a scos limba, zâmbind.

— Și pentru tine, i-a amintit Joss.

— Eu sunt mai mică. Poate am șanse.

— Să fugi tu numai, iubito. Fug după tine.

I-a făcut cu ochiul, iar Beth a zâmbit, apoi și-a concentrat iar atenția la Maia care încă era copleșită. M-am simțit bucuroasă pentru Joss și Beth, dar invidioasă pentru replicile glumețe. Nu îmi puteam imagina cum ar fi fost să cresc într-o casă în care mama nu doar că m-ar fi iubit, dar m-ar fi tratat ca pe o prietenă.

— Cadouri, a anunțat brusc Maia, părând să înțeleagă insistența din privirea lui Beth.

— Da!

Beth a bătut din palme și s-a repezit spre masa cu pricina.

— Deschide-l mai întâi pe cel de la mine, te rog! a adăugat ea.

Braden i-a prins privirea lui Logan:

— Adoră să le cumpere cadouri oamenilor.

— Ai face bine să-ți ascunzi cardurile, l-a avertizat Logan.

— Dorm cu ele la mine.

— Și cu un ochi deschis, a spus Joss, înainte să-i urmeze pe ceilalți spre cadouri.

— Hei, am ratat ceva?

M-am întors și am fost încântată când Aidan, Juno și Chloe au traversat salonul, aducând și ei daruri.

— Ați ajuns!

Aidan m-a îmbrățișat strâns.

— Nu ne-am mai văzut de mult.

S-a tras înapoi, cu o privire întrebătoare:

— Suntem OK?

— Firește, l-am înghiontit eu în joacă. Nu fi idiot! Am fost ocupată.

S-a uitat dincolo de mine.

— Am remarcat.

Juno s-a băgat între noi.

— O îmbrățișare!

Tocmai mă retrăgeam din ünbrățișarea cu Chloe, când Logan a apărut lângă mine. Chloe, cum e ea, l-a îmbrățișat și pe Logan, fie că el voia sau nu.

După ce i-a strâns mâna lui Juno, i-a întins-o și lui Aidan și s-au salutat cu o rezervă tipic masculină.

Eram foarte bucuroasă că nu-i spusesem lui Logan că Aidan fusese cândva îndrăgostit de mine.

— Deci, a început Aidan, iar eu m-am încordat imediat văzându-i sclipirea din ochi, te-a ales pe tine și nu pe profesorul de istorie.

— Nu știam că profesorul de istorie a fost o opțiune, mi-a spus Logan.

— Nu a fost, am zis repede, apoi m-am uitat urât la Aidan.

Mi-a zâmbit strâmb, iar Juno l-a lovit peste braț.

— O vorbă, Grace.

— Spune, Aidan.

Logan și cu mine vorbiserăm la unison.

— Lasă-mă să discut un minut cu Aidan, i-am cerut lui Logan.

Fără să aștept răspunsul lui, l-am luat pe Aidan de tricou și l-am tras prin cameră, pe hol. Adică, nu tocmai *tras*. Nu prea îl puteai *trage* nicăieri pe Aidan.

— Ce faci? am şoptit.

— Nimic, a ridicat el din umeri. Doar că nu sunt convins de tipul ăsta şi vreau să ştie că ai opţiuni.

— Nu am opţiuni, am şoptit. Profesorul de istorie nu reprezintă o opţiune.

— Nu asta ai spus acum câteva săptămâni.

— Atunci suferream. Logan încearcă să se revanşeze. Oamenii merită a doua şansă, Aidan.

A încuviinţat, îngrijorat.

— Aşa este. Dar, Grace, tu ai obiceiul să le dai oamenilor cincizeci de şanse.

— Uite, ştiu că eşti bine intenţionat, dar... Logan nu e mama, tata sau Sebastian. Nu-mi va face rău intenţionat.

— Tot îţi poate face rău, cu sau fără intenţie.

— Asta poate oricine. Profesorul de istorie ar fi putut şi el, dacă-i oferream ocazia. Chiar şi tu, Aidan.

S-a încruntat.

— Nu e ca tipii tăi obişnuiţi.

— Nu e. Şi nu am simţit pentru vreunul ce simt pentru el.

Încet, umerii lui Aidan s-au relaxat şi privirea i s-a înmuiat.

— Deci, ce îmi spui e să-mi ţin părerile pentru mine.

— Deloc. Faci parte din familia mea, Aidan. Dacă nu ţi-ar păsa, nu m-aş simţi bine. Dar Logan şi cu mine trebuie să ajungem la un consens şi nu vreau să-l provoci.

— Am priceput.

Ne-am îndreptat înapoi spre încăpere, iar Logan m-a luat de mână şi m-a dus spre masa unde Maia îşi desfăcea cadourile.

— Când termină, avem de vorbit.

— Logan, nu s-a întâmplat nimic, am încercat să-i explic, dar el se concentra deja la Maia şi mă ignora.

Am lăsat încântarea Maiei să mă distragă, în timp ce desfăcea cadou după cadou. A primit cărţi, vouchere, farduri, DVD-uri, ciocolată şi o grămadă de alte lucruri. Familia o răsfăţase enorm.

— Tati, ai văzut? a fugit Maia spre el, după ce le mulțumise tuturor.

Își lăsase cadourile în grija lui Beth, care-și rugase fratele să strângă ambalajele, în timp ce ea sorta totul și făcea ordine.

— Am văzut, a zâmbit, ochii încrețindu-i-se la colțuri. Te distrezi?

Cu ochi mari, a privit prin sală.

— Nu am mai primit niciodată atât de multe cadouri. Să nu mai zic de petrecere.

S-a întors spre mine, încântată.

— Am primit vouchere la librărie în valoare de 80 de lire!

— Bun, am zis. Mergem mâine, dacă vrei.

A încuviințat, nerăbdătoare.

— Ești bine, iubito? a întrebat Logan.

— Nu știu ce să fac mai departe.

— Am și eu ceva.

A dispărut în spatele mesei și a adus cadoul lui.

Am zâmbit, când Maia a deschis gura, surprinsă.

— Încă unul?

— De la mine.

A făcut semn spre el.

— Deschide-l!

— Mai există un cadou! a strigat Beth, atrăgând atenția tuturor spre masă.

— Căluț! a strigat încântată Belle, fugind spre masă.

Beth a privit cutia dreptunghiulară și apoi pe Belle, de data aceasta întrebător. A privit-o pe Jo, parcă spunând: *Tu ce îți înveți copilul?*

A trebuit să-mi șterg lacrimile, atât de tare râdeam.

Jo s-a uitat ciudat la Beth.

— Are ceva cu caii.

Apoi s-a întors spre Joss și a mimat cuvântul *Deșteapto*.

Joss a zâmbit strâmb.

— Ce este înăuntru? a întrebat Maia și m-am întors spre ea.

Voiam să-i văd expresia când deschidea cadoul de la Logan.

— Deschide-l și vei afla!

Cu grijă, Maia a desfăcut pachetul și a întors cutia ca să citească ce scria pe ea. A fost extrem de uimită când a văzut laptopul.

— La mulți ani, draga mea, a spus încet Logan.

Maia a izbucnit în lacrimi.

Ochii lui s-au îndreptat spre mine.

Sunt lacrimi de fericire, am mimat, agitându-mi mâinile frenetic.

El a înconjurat masa și a luat-o în brațe.

— Cred că e vremea tortului, a anunțat Elodie, dovedindu-și anii de experiență ca mamă prin faptul că atrăsese subtil atenția de la Maia. Haideți, copii. Să mergem să aducem tortul Maiei.

Au urmat-o discutând animat cu ea, iar eu m-am minunat de cât de bine știa să poarte mai multe conversații în același timp.

Am făcut un pas spre Maia și spre Logan, aflându-mă cam la un metru distanță de ei, când Logan m-a prins și pe mine în îmbrățișarea lor. Amândoi m-au cuprins cu brațele și la fel am făcut și eu.

— Acum o să mă faceți să plâng, am șoptit, înghițindu-mi nodul de emoție care mi se adunase în gât.

— Bun. Asta o să mă facă să mă simt mai puțin idioată, s-a smiorcăit Maia.

Logan și cu mine ne-am dat înapoi, iar eu i-am luat fetei fața înlăcrimată în mâini.

— Nu ești idioată. Ești o dulce.

Și-a șters lacrimile și s-a uitat la tatăl ei de parcă ar fi fost un erou revenit la viață.

— Mulțumesc pentru laptop, tati.

Ochii i se umeziseră și a putut doar să încuviințeze.

L-am prins de tricou și mi s-a părut dificil să nu plâng văzându-i emoția.

— Maia, mergi și arată-i laptopul lui Beth, i-am sugerat eu încet, dându-mi seama că Logan avea nevoie să fie singur un minut.

Maia a părut să-și dea și ea seama de asta și a făcut ce i-am spus.

L-am luat pe Logan de mână și l-am condus afară din cameră, în biroul lui Gio.

— Ești bine?

Ca răspuns, m-a luat în brațe și m-a strâns tare.

Am rămas așa un minut, fără să ne spunem nimic.

— Ești a mea, a șoptit el, brusc.

— Poftim?

Logan s-a tras înapoi cât să-mi poată lua fața în mâini.

— Te-ai gândit să ieși cu profesorul de istorie al Maiei?

Surprinsă de întorsătura bruscă a discuției, am clătinat din cap.

— Aidan e un nenorocit.

— Dar ai făcut-o?

— Logan...

— Ești a mea, a repetat, ferm. Și eu sunt al tău. Nu o să permit niciodată nimănui să intervină între noi.

M-am cutremurat de posesivitatea dulce a cuvintelor sale și m-am agățat de el și mai tare.

— Nu vreau pe nimeni altcineva decât pe tine.

A închis ochii de ușurare și și-a lipit fruntea de a mea.

Între noi s-a așternut tăcerea, dar de data asta sublinia apropierea, legătura și promisiunile pe care ni le făcuserăm reciproc.

CAPITOLUL 25

Era una dintre acele dimineți perfecte, când nu e prea cald și lumina soarelui pătrunde blând prin ferestre. Mai devreme mă trezisem în patul iubitului meu, după o noapte de dragoste. Luaserăm micul dejun cu Maia și apoi ea plecase la programul de vară Young Adult de la bibliotecă, iar Logan la muncă.

Mă întorsesem în apartamentul meu, unde lucram la manuscrisul lui Joss și mâncam croasanții rămași după excursia pe care o făcusem cu o zi înainte la brutăria mea favorită. Pentru prima dată eram capabilă să uit de neliniștile mele cu privire la... tot... și să mă bucur de muncă și de viață.

Ar fi trebuit să știu că totul o să se ducă naibii.

O bătaie în ușă a fost primul semnal.

Bărbatul care se afla în prag avea să dea totul peste cap.

— Tată, am spus încet, șocată de cât de ireal mi se părea să-l văd stând acolo.

Gabriel Bentley era îmbrăcat într-o cămașă de un alb perfect, cel mai probabil de firmă, o geacă de piele ușoară și pantaloni închiși

la culoare. Era strălucitor și curat din vârful creștetului, cu părul lui corect pieptănat, și până la mocasinii negri, italienești, din picioare.

Dar aparențele înșală.

Degetele mi s-au încleștat pe tocul ușii.

— Ce dorești?

— Pot să intru? a întrebat, trecând pe lângă mine.

Am simțit că intru în panică și m-a cuprins o senzație de sufocare când am închis ușa după el.

L-am găsit în living, privind în jur și analizând totul.

— Ce dorești?

Mi-a răspuns cu un oftat adânc auzindu-mă cum mă răstesc la el.

— Mama ta e bolnavă. Are cancer la sân.

Cuvintele rostite cu voce tare făceau ca povestea să fie reală.

— Știu, am spus. Am văzut un articol în ziar.

Tatăl meu a tresărit, de parcă îl plesnisem.

— Și nu ți-a trecut prin minte să vii să o vezi?

M-am luptat cu valul de vinovăție.

— Ultima dată când am discutat mi-a spus că nu mai vrea să mă vadă niciodată.

— Să fim sinceri, ai pârât-o în chestiunea cu amantul, m-a certat el.

Șocată, am clătinat din cap:

— Unu, nu era amantul ei. Era iubitul meu. Doi, tu te auzi vorbind? Nu voi înțelege niciodată lipsa voastră reciprocă de respect în căsnicie.

— Dimpotrivă, am mult respect pentru mama ta.

Întristat, s-a așezat pe brațul canapelei.

— Aș fi vrut să-i moștenești realismul. Te ambalezi atât de ușor, Gracelyn! E greu să văd asta.

— Mă numesc Grace, i-am amintit cu răceală.

— Grace, a încuviințat el.

— De ce ai venit?

Tristețea a dispărut suficient cât să apară la suprafață hotărârea lui de oțel.

— Sunt aici ca să te conving să vii acasă. Presa e interesată de faptul că nu ești acasă să stai la căpătâiul mamei tale.

— Firește, am pufnit. La voi contează numai aparențele.

A avut tupeul să pară jignit.

— Conduc un trust de presă. Imaginea este totul. Dar am nevoie de tine pentru mai mult de-atât. E bolnavă, iar eu nu știu ce să fac.

Oricât aș fi încercat, n-am putut să nu simt empatie.

— E pe moarte?

— Se luptă, dar e o luptă dificilă. Sebastian a preluat mai multe atribuții în firmă pentru ca eu să mă pot concentra să-i asigur cea mai bună îngrijire posibilă.

Am traversat camera, fiindcă picioarele îmi tremurau prea tare ca să rămân pe loc. Odată așezată în fața lui, am găsit curajul să-i pun o întrebare la care nu eram sigură că o să primesc răspunsul pe care mi-l doream.

— A întrebat de mine?

Tata a rămas tăcut, privind în podea.

— Asta înseamnă că nu, am spus.

Am închis ochii, luptându-mă cu durerea respingerii. Ca întotdeauna.

— *Eu* întreb de tine. S-a uitat în ochii mei și mi-a zâmbit cu aceeași charismă cu care zâmbea mereu când era decis să mă facă să mă port după placul lui. Mi-a fost dor de tine.

L-am privit bănuitor.

— Nu mi-aș fi dat seama, ținând cont de toate e-mailurile, apelurile și felicitările adresate mie în ultimii șapte ani.

S-a încruntat, părând deranjat de încăpățânarea mea.

— Lipsa de comunicare a fost din ambele părți.

— Nu, deloc. Am fost trădată de mama, iar tu și Sebastian ați ignorat totul, de parcă eram un copil care trebuia să crească și să priceapă cum este lumea, de parcă trădarea face pur și simplu parte din viață. Ei bine, nu e așa. Știu asta acum. Cunosc oameni cărora le pasă de mine și nu m-ar trăda așa cum a făcut ea. Așa cum ați făcut toți.

Tata și-a lăsat capul într-o parte, gânditor.

— Vorbești despre tipul ăsta, vecinul tău? Logan MacLeod. Fostul pușcăriaș. Și copilul lui despre care nu a știut că există.

M-am lăsat pe spate, panicată.

— M-ai urmărit?

— Evident. Ești fiica mea. Nu te-am lăsat să-ți iei zborul în lume. Aveai nevoie de spațiu din partea familiei și ți l-am lăsat, dar te-am vegheat. Știu totul despre tine. Despre jucătorul de rugby Aidan Ramage și logodnica lui, Juno. Canadianca. Și firește, despre cea mai bună prietenă a ta din facultate, Chloe. Știu că mergeți la Skye în fiecare an, pentru un weekend pe timp de vară, apoi la Paris pentru un weekend pe timp de iarnă. Te cunosc, *Grace*.

— Asta nu înseamnă că mă cunoști.

Nu însemna asta.

Dar am fost bulversată de vestea că se interesase mereu de mine. Că mă urmărise sau că se interesase, aceeași poveste. Nu mă abandonase complet.

Nu știam ce să simt în legătură cu toate astea.

— Știu destule despre tine... că ești interesată de un fost deținut.

S-a ridicat, fără să mai fie tatăl îndurerat, ci omul de afaceri intimidant.

— Te cunosc suficient ca să știu că nu poți suporta trădarea. Ți-ai abandonat familia din cauza asta. Iar acum nu vrei să te întorci la noi pentru că există Logan și fiica lui. Cred că e important să afli și tu că te manipulează și că nu este cine crezi tu.

— Ajunge! am sărit în picioare, furia făcându-mi sângele să clocotească.

Tata s-a dat înapoi, șocat că-i vorbeam pe un asemenea ton.

Șocat, fiindcă greșea.

Nu mă cunoștea deloc.

Nu-mi mai era teamă că, dacă mă opun, asta îl va îndepărta.

— Nu știi nimic despre Logan.

— Serios? Dar tu știi?

A făcut un pas spre mine, iar obrajii i s-au înroşit de furie.

— De ce nu îl întrebi despre americanca blondă cu care se culcă? Întreabă-l de ce a fost ea la clubul lui, în timpul zilei, în timp ce el era la muncă. *De două ori. Săptămâna asta.*

A fost ca un pumn în stomac. M-a lăsat fără suflare.

Cum de ştia tata despre americancă? Doar dacă nu era adevărat...

Cu siguranţă, exista o explicaţie.

— Ieşi afară, am ţipat, prăbuşindu-mă pe canapea.

— Fie!

Vocea lui era acum încărcată de empatie, adevărată sau falsă.

— Dar, odată ce o să vezi lucrurile raţional, mă găseşti la hotelul Balmoral. O să stau acolo până vei fi de acord să te întorci cu mine acasă.

Să spun că tata îmi răpise orice urmă de fericire era puţin. Părea că familia mea avea un radar!

„Ah, uite, Grace e fericită! Hai să distrugem totul!"

Abia dacă m-am mişcat de pe canapea tot restul zilei, în timp ce mă gândeam iar şi iar la cele spuse de tata. Confuzia, vinovăţia, tristeţea... era prea mult.

Trebuia să discut cu Logan.

Pe la ora cinei, el şi Maia au venit la mine. Ştiam că Maia urma să plece acasă la o prietenă după programul Young Adult şi că Logan fusese de acord să o ia de-acolo după serviciu. Asta însemna că mă perpelisem ore întregi... şi ştiusem că aşa o să fac.

De îndată ce au intrat în living, m-am uitat la Maia.

— Draga mea, pot să discut câteva minute doar cu tatăl tău?

Maia mi-a înregistrat expresia, îngrijorată. Dar a încuviinţat.

— Mă duc dincolo.

— Grace, ce este? a întrebat Logan, după ce a ieşit Maia.

— Tata a fost azi aici, am spus, ridicându-mă.

— Ce?

Logan a traversat camera şi m-a luat în braţe.

— Și ești bine?

— Nu. Vrea să merg acasă. Să fiu cu mama. Chiar e bolnavă.

— Cancer la sân?

— Da.

— La naiba! m-a strâns Logan și mai tare în brațe. L-ai refuzat, nu? Și-a ieșit din minți dacă crede că mergi cu el acasă.

Am devenit palidă și m-am retras din îmbrățișare.

— A făcut ca de obicei. A încercat să mă manipuleze.

Am privit peste umăr spre el, iar îngrijorarea păruse să i se amplifice de când văzuse că nu-l lăsasem să mă strângă în brațe.

— A spus că te-ai văzut cu americanca. Sharon, parcă? A spus că a fost la club de două ori săptămâna asta, în timpul zilei. Cum de a aflat despre ea?

Acum, a fost rândul lui să se albească la față.

Mi s-a strâns stomacul.

— Te-a vizitat?

— Nu e ceea ce crezi. Am văzut-o o dată, săptămâna asta. Dacă a mai fost pe acolo, nu am de unde să știu. Nu ți-am spus fiindcă nu am vrut să te superi din nimic. A fost pe-acolo ca să verifice dacă nu vreau să reaprindem flacăra, înainte să plece. I-am spus despre tine și a plecat. Atât!

Inima îmi bătea cu putere la gândul femeii aceleia care se tot afla în preajma lui. Pentru Dumnezeu, încă o puteam auzi strigându-i numele din dormitorul de alături. Mi-am încleștat dinții.

— Dacă nu era nimic, trebuia să-mi spui.

— Și să te supăr din nimic? Ai început să ai încredere în mine. Nu voiam să stric totul.

— Să-ți spun ceva, Logan. E mai bine să aud rahaturi de la tine decât de la altcineva. Mai ales de la nenorocitul de tata!

— Asta și vrea! a strigat Logan, gesticulând. Să ne distrugă și să te manipuleze să te întorci acasă cu el!

— Da, asta vrea, am spus coborând tonul.

M-am sprijinit de canapea și m-am uitat la el cu ciudă, printre gene.

— Să nu-mi mai ascunzi niciodată așa ceva.

— Nu mai fac. Promit!

A înconjurat canapeaua și m-a prins de șolduri, trăgându-mă spre el.

— Spune-i tatălui tău să plece, Grace, înainte să ne mai facă și alte probleme.

Inima a început să-mi bată ca un metronom.

— Nu sunt sigură că pot.

— Poftim? a zis și s-a uitat la mine fără să-i vină să creadă.

— Logan, știi că mă simt vinovată pentru povestea cu cancerul. Faptul că mă simt așa înseamnă ceva. Trebuie să-mi dau seama ce, iar dacă asta presupune să vorbesc iar cu tata, atunci așa să fie.

— Știi ce e vina asta, Grace? Că ești departe de cățeaua lipsită de suflet care ți-a dat naștere. Atât. Nu-l lăsa să te atragă înapoi în lumea aceea.

— Încerc. Mă sperii doar când mă gândesc la asta, am mărturisit. Dar, Logan, ce fel de om sunt dacă nu vreau să o văd pe mama, care e posibil să fie pe moarte?

— Pentru ce-ți faci griji? Pentru ce crede lumea? Pentru ce credem noi? Sau pentru ce crezi tu despre tine? Fiindcă, la final, iubito, singurele păreri care contează sunt ale tale și ale celor care te iubesc.

O parte uriașă din mine știa că Logan avea dreptate și o altă parte era speriată de gândul de a le permite membrilor familiei Bentley accesul la viața mea. Dar mai aveam în minte o voce mititică și vocea aceea îmi șoptea că Logan era părtinitor. Nu putea să-mi dea sfaturi, fiindcă avea un interes.

Deși știam că așa era și Aidan. L-am sunat în seara aia, în timp ce Logan și Maia se uitau la un film la mine în living. M-am închis în dormitor cu telefonul și am format numărul celui mai vechi prieten al meu, fiindcă îmi fusese alături când suferisem trauma trădării mamei și a dezinteresului familiei mele față de mine.

Plus că avea o reacţie mult mai calmă decât Logan când era vorba de drame.

— Rahat, a spus el, după ce i-am povestit.

— Ce să fac?

— Nu-ţi pot spune ce să faci.

M-am uitat oripilată la telefon, apoi l-am dus înapoi la ureche.

— Ideea e să-mi spui ce să fac! am şuierat.

— Nu. Nu pot lua o decizie în locul tău. Nimeni nu poate. Trebuie să consideri tu că este corect. Tot ce-ţi pot spune este că niciunul dintre noi nu te va judeca pentru decizia luată. Doar fă ce trebuie să faci.

Am mai vorbit puţin şi am închis, la fel de confuză ca înainte să-l sun. Tocmai mă dădeam jos de pe pat, când a intrat Logan.

— Eşti bine? m-a întrebat el, precaut.

— Tocmai am discutat cu Aidan şi i-am cerut sfatul.

Făcusem ceva greşit. Expresia lui s-a întunecat.

— Deci îi urmezi sfatul, dar nu şi pe-al meu?

— Nu e aşa.

— Da? Trebuie să mi se pară OK să alergi la dragul de Aidan oricând ai o problemă? Ar trebui să mă pregătesc pentru asta în viitor?

M-am uitat uimită la el.

— Logan, de unde până unde chestia asta? Ştii că Aidan e unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei.

— Da, şi mă dai la o parte ca să fugi la el.

— Nu te dau la o parte.

Am sărit de pe pat şi m-am grăbit spre el, dându-mi seama cât îl afectase vestea sosirii tatei.

— Logan, am apelat la Aidan fiindcă el poate fi raţional. Poate uita de prietenia noastră şi-mi poate da un sfat fără să fie implicat.

— Poate face asta fiindcă nu se luptă pentru tine.

Şi-a trecut o mână peste faţă, extenuat.

— Asta simt tot timpul că fac... lupt pentru tine.

Mi-au dat lacrimile când i-am văzut durerea din privire.

— Mă gândesc... Știi că dacă mă întorc la Londra ar fi doar pentru o vreme. N-ar fi sfârșitul iubirii noastre.

— Nu. Ar fi sfârșitul a tot ce ai construit de când ai scăpat din lumea lor manipulatoare și bolnavă. Sunt toxici. Te vor răni din nou, Grace, și nu voi putea face nimic ca să-i opresc. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Nu te pot lăsa să pleci.

L-am luat de mână, sperând că gestul va mai îndulci ce voiam să-i spun.

— Orice decid depinde de mine și nu de tine.

Și-a smuls mâna dintr-a mea.

— Vezi, asta e diferența dintre noi. Eu m-am gândit că, fiindcă te iubesc, dacă apar rahaturi din astea, discutăm... pentru că ne afectează pe-amândoi.

Surpriză, uimire, bucurie, panică, euforie, teamă, excitație, trepidație... toate s-au năpustit asupra mea auzind cele două cuvinte rostite de el.

De fapt, eram atât de copleșită de tot felul de sentimente, încât nu găseam puterea să-i răspund.

Iar el aștepta un răspuns.

Și nu orice răspuns.

— Frumos, Grace, a scrâșnit și a dispărut înainte să reușesc să deschid gura.

CAPITOLUL 26

Te iubesc.

Te iubesc.

Te iubesc.

Ce era atât de grozav în acele cuvinte? Nimic! Le mai spuseseră și alți oameni înainte!

Cumva însă, căpătaseră dimensiuni uriașe când le-a rostit Logan. Erau atât de mari, că nu puteau fi ocolite, și nu puteam vedea nimic din cauza umbrei aruncate de fiecare nenorocită de literă.

Eram îngrozită să i le spun și eu.

În noaptea aceea am zăcut în pat și, de fiecare dată când am încercat să mă ridic și să merg lângă el, ca să-i spun cele două cuvinte, m-a oprit acea spaimă.

Dar, când ziua următoare a trecut fără vreun semn din partea lui sau a Maiei, cuvintele au început să-mi dea târcoale, iar bunul-simț îmi cerea să-mi alung teama. Când m-am întors de la cumpărăturile

pentru domnul Jenner, eram hotărâtă să intru în clădire și să-l caut pe Logan.

El îmi spusese primul acele cuvinte incredibil de importante.

Fusese vulnerabil în fața mea.

Făcuse acel pas fără să i-l cer.

Și, cu siguranță, și lui îi era teamă să nu fie respins. Să nu spună aceste cuvinte, iar apoi să meargă totul prost.

Dacă Logan putea fi curajos, eu puteam.

Fiindcă firește că îl iubeam.

Simțeam că îl iubesc dintotdeauna.

Tocmai lăsasem propriile cumpărături în bucătărie și mă grăbeam să ies din apartament, când am auzit:

— Grace!

Urcând scările în fugă spre mine, Maia era înnebunită, cu privirea cuprinsă de panică. M-am grăbit să o întâmpin.

— Ce s-a întâmplat?

— Tati, a zis ea, cu respirația tăiată. Shannon m-a sunat. A încercat să te sune și pe tine. Fostul ei iubit s-a întors. Cel care a bătut-o. Tati a dispărut.

Pur și simplu nu a mai contat nimic, decât să-l găsesc pe Logan. Am căutat în geantă telefonul, pe care îl pusesem fără să mă gândesc în modul silențios. Aveam zece apeluri pierdute de la Shannon. Am căutat numărul lui Logan.

— Haide, am mormăit, în timp ce telefonul suna.

Speranța m-a părăsit când a intrat căsuța vocală.

— Nu, am șuierat, și am închis.

Am sunat-o pe Shannon.

— Slavă Cerului, Grace! L-ai văzut pe Logan? a spus ea fără nicio introducere, speriată.

— Tocmai îl căutăm.

I-am făcut Maiei semn, iar ea s-a apucat imediat să descuie.

Am urmat-o înăuntru, în timp ce îl striga.

— Shannon, ce se petrece?

— Fostul meu iubit, a spus ea încet, cu un tremur în voce. Ollie. M-a contactat. A ieşit din închisoare şi e în Edinburgh. Vrea să ne întâlnim.

— Cred că glumeşti, am trântit, îngrozită.

— Nici urmă de tati.

Maia a clătinat din cap, venind dinspre hol spre mine.

— Nu e acolo, a spus Shannon, care auzise.

— Ai verificat la club?

— Acolo am fost. Doamne, Grace, nu i-aş fi spus nimic lui Logan, dar era de faţă. Nu am avut cursuri azi şi uneori îi duc lui Logan prânzul când sunt liberă. La biroul de la şcoală sosise o scrisoare pentru mine şi am deschis-o la Logan. Era de la Ollie. Când Logan mi-a văzut reacţia, a luat-o şi a citit-o. Apoi a plecat şi de-atunci nu mai răspunde la telefon. La naiba, Grace, dacă face ceva? Nu pot permite să i se întâmple din nou asta.

A început să plângă şi am auzit un foşnet.

— Grace? a spus Cole la telefon. Uite, vreau să-l ucid pe tipul ăsta mai mult decât oricine, dar nu merită. Ai idee unde poate fi Logan?

Speriată, am încercat să respir calm.

— Nu am idee, dar el cunoaşte mulţi oameni, Cole. Ar putea încerca să dea de Ollie. Cea mai bună soluţie e să facem la fel şi să ajungem primii.

— Ar putea fi prea târziu. Lipseşte de câteva ore.

— Doamne, nu spune asta! Ce face Shannon? E bine?

— Nu-i mai este teamă de rahatul ăla. Dar îşi face griji pentru Logan. Nu ştiu...

N-am mai desluşit ce-mi spunea, fiindcă auzisem uşa deschizându-se, iar Maia şi cu mine am sărit ca arse, uşurate când l-am văzut pe Logan intrând.

— Cole, e aici, l-am întrerupt. A ajuns acasă.

— Slavă Cerului! E OK? A făcut ceva?

— Tati! s-a aruncat Maia în brațele lui.

Logan a luat-o în brațe și a închis ochii strâns. I-am văzut tensiunea de pe chip, dar și iubirea. Și am știut.

— Nu, Cole. N-a făcut nimic. *N-ar pune în pericol viața lui cu Maia.*

— Bun. Vin cu Shannon acolo. Trebuie să vorbim.

Am închis.

Pentru o clipă am putut doar să mă uit la tată și fiică, cu o ușurare care a făcut ca adrenalina să-mi scadă brusc. Eram extenuată.

Maia s-a retras într-un târziu, iar Logan i-a luat fața în mâini, ștergându-i lacrimile.

— Sunt bine, i-a spus. Suntem bine.

— Shannon a crezut că te-ai dus după tipul ăla.

Și-a încleștat maxilarul și a clătinat din cap.

Nu făcuse asta, dar se lupta cu dorința de a o face.

— Maia, am spus, îl voi lua pe tatăl tău dincolo pentru un minut. E OK?

Maia s-a încruntat, deloc bucuroasă că i-l răpeam și o lăsam în ceață, dar a fost de acord.

— Grace, a ridicat Logan o mână, cu o expresie complet goală. Nu acum.

Deși m-am simțit jignită, m-am încruntat.

— Ba da, acum.

Drept răspuns a trecut pe lângă mine, fără ca măcar să mă privească. A străbătut holul, a intrat în dormitorul lui și a închis ușa după el.

Mi-au dat lacrimile în timp ce mă uitam la ușa închisă.

Știam ce făcea.

Îmi interzicea accesul, fiindcă se gândea că procedasem la fel.

— Grace?

Maia mi-a atins mâna, privindu-mă cu simpatie și îngrijorare.

Ce să fac?

Să evit confruntarea? Să-mi accept durerea și să o las să crească, așa cum proceda el?

Era în cameră, probabil jelind fiecare clipă petrecută în închisoare din cauza ticălosului care o atacase pe Shannon.

Și asta era mai mult decât propria-mi durere.

Am luat-o pe Maia de mână și mi-am scos cheile din geantă. I le-am dat.

— Mergi la mine, drăguța mea.

Mi-a zâmbit printre lacrimi, un zâmbet de ușurare, apoi a plecat.

Mi-am îndreptat umerii, pregătindu-mă de luptă, și am traversat holul ca să deschid ușa.

A ridicat privirea, stând pe marginea patului. Avea coatele sprijinite pe genunchi și palmele unite. Ochii lui aruncau scântei.

— Grace, du-te acasă!

— Nu.

Am trântit ușa în urma mea și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Nu mi-a fost niciodată teamă de tine, Logan MacLeod, nu o să-mi fie acum. Nu te părăsesc.

— Asta e? a spus el batjocoritor. Sunt interesant doar când fac pe fostul pușcăriaș rănit? Mai întâi, Maia. Acum, nenorocitul ăsta care a fost iubitul lui Shannon se întoarce. Și, iată-te, îngrijorată iar.

Am tresărit din cauza tonului său tăios.

— O să las asta la o parte, fiindcă ai o zi proastă.

— Drăguț din partea ta.

— Logan, termină. Am stat o zi și-o noapte certându-mă singură fiindcă am rămas fără cuvinte când mi-ai spus că mă iubești. Tocmai veneam să te văd, când Maia a urcat scările, speriată de vestea despre Ollie.

A clătinat din cap, privind în podea.

— Nu face asta! Nu vreau să aud!

M-am înfuriat, uitând de empatie și grijă.

— Să nu îndrăznești, am spus pe un ton scăzut care i-a atras atenția. Să nu faci pe eroul respins fiindcă eu nu am reușit să spun ceva, deși știi bine că asta simt. Știi că sunt îndrăgostită de tine, de când ne-am tras-o lângă peretele din bucătărie!

Am încercat să respir calm.

Logan nu mai avea o privire goală.

— O să mă laşi vreodată cu momentul ăla?

— Am făcut-o deja! am strigat, fiindcă să strig era mai bine decât să plâng. Ideea e că am făcut-o fiindcă şi eu te iubesc!

M-am simţit uşurată după ce reuşisem să rostesc acele cuvinte.

— Mă sperie ca dracu', dar te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva. Nu te-am respins, Logan. Aveam doar nevoie de o clipă. Dar asta... am arătat spre el, simţind lacrimi pe obraji. Asta înseamnă respingere şi sunt îngrozită!

— Deoarece credeai că o să-i fac felul nenorocitului ăluia?

Ochii lui sclipeau de furie.

— Nu, am clătinat din cap. O iubeşti pe Maia prea mult ca să-ţi periclitezi relaţia cu ea. Nu ai pune viaţa voastră în pericol.

Umerii i s-au relaxat şi m-a privit cu ochi mari. Semăna atât de bine cu un băieţel pierdut, încât mi-au curs lacrimile şi mai tare.

— Crezi asta? a întrebat, răguşit.

— Ştiu sigur.

Dintr-odată a traversat camera şi m-a luat în braţe, sărutându-mă cu disperare. S-a tras înapoi, ţinându-mi capul în mâini şi privind în ochii mei cu sălbăticia pe care o iubeam la el.

— Te iubesc atât de mult, a spus cu o voce aspră. Să nu mă părăseşti, Grace. Niciodată.

Mi-au tremurat buzele şi am clătinat din cap.

— Nu te părăsesc, am spus încet. Te iubesc. Eşti familia mea. Nu plec, i-am promis, ştiam că nu o voi face. Nu vreau să fiu decât cu tine.

M-a strâns tare în braţe, iar eu mi-am îngropat capul la pieptul lui, inspirându-i mirosul.

— Aproape că am luat-o razna, mi-a mărturisit. Eram deja într-o dispoziţie proastă fiindcă ne certaserăm şi apoi, când am văzut scrisoarea... Ce tupeu are nenorocitul, să-i scrie aşa... A trebuit să mă plimb, să rătăcesc şi să-mi amintesc de tot ce aveam de pierdut. I-a

luat atât de multe, Grace, și mi-a luat și mie doi ani din viață și nu doar atât. Nu merită să fie liber pe străzile orașului.

— Știu, am spus, ținându-l de tricou. Dar nu mai poate face nimic. Acum, ai o viață. O ai pe Maia, care te adoră și o iubită care ar face orice pentru voi amândoi.

M-a strâns în brațe și mai tare.

— Și o ai și pe Shannon, am râs încet. Doamne, sora ta e mai fericită decât multe persoane pe care le cunosc. Are școala, pe tine și pe Cole. Ollie nu îi poate lua toate astea.

— Ai dreptate.

M-a împins ușurel înapoi, ca să se uite în ochii mei.

— Doar că mi-aș dori să nu mă mai enervez atât de tare când aud de el.

I-am atins obrazul, trecându-mi degetul mare peste barba lui scurtă.

— Descopăr că rănile acestea sunt atât de adânci, încât e posibil să nu dispară niciodată, i-am zâmbit trist și am știut că nu vorbeam doar despre demonii lui, iar el știa asta. Am crezut că așa va fi, dar se pare că va urma o luptă continuă. Unele zile, poate unii ani vor fi mai OK. Dar eu sunt aici pentru tine și tu pentru mine, iar asta e tot ce ne putem dori.

M-a cuprins de mijloc, aproape făcându-mă să mă doară.

— Asta înseamnă că nu te întorci la Londra?

— Nu. Dar trebuie să discut cu tata.

Deși Logan nu a părut prea bucuros, a spus:

— Fii atentă!

— Întotdeauna.

M-a sărutat ușor, un sărut care devenea tot mai lacom, când soneria s-a auzit și ușa s-a deschis după câteva secunde.

— Logan! am auzit-o pe Shannon strigând.

Ne-am desprins din sărut.

— În seara asta, mi-a promis el.

Nerăbdarea mă cuprinsese deja.

— Pot să fac zgomot?

Ochii i s-au aprins.

— După ce adoarme Maia, vin la tine.

— Logan!

Shannon părea disperată.

— Ar fi bine să mergem.

Shannon și Cole erau în living, iar Cole ne-a aruncat o privire înțelegătoare când am apărut. Mi-am dat ochii peste cap spre el, iar el a zâmbit. Logodnica lui însă s-a aruncat spre fratele ei, așa cum făcuse Maia mai devreme.

Logan a îmbrățișat-o strâns, șoptindu-i cuvinte liniștitoare. Ea s-a retras, ștergându-și lacrimile.

— Am fost atât de îngrijorată!

L-a lovit în piept și s-a îndreptat spre Cole, lipindu-se de el.

— A trebuit să mă plimb ca să mă calmez, i-a spus Logan. Îmi pare rău că ți-ai făcut griji.

— OK, o să intervin, a spus Cole. Tipul ăsta vrea să se întâlnească acum cu Shannon și să-și ceară scuze, așa spunea în scrisoare. Eu zic să-l lăsăm.

— Ți-ai ieșit din minți! i-am luat-o lui Logan înainte.

M-au privit cu toții șocați.

— Ce? am pufnit, încrucișându-mi brațele la piept.

Cole a ridicat din sprânceană spre Logan.

— Și cică e genul liniștit.

Logan a zâmbit, cu o sclipire în ochi.

— Ah, știe când să țipe, îți zic.

Cole a chicotit și Shannon a mimat că-i vine să vomite.

— Acum putem să revenim la subiect? am spus, făcând semn spre Cole. Doar nu te gândești că e o idee bună să o punem pe Shannon în situația asta?

— Pot să vorbesc pentru mine, a spus Shannon fără răutate. Uite ce este, nu vreau să mă întâlnesc cu el. Nu am nevoie de scuzele lui. Nu caut o încheiere. Deloc. E situația lui de rahat și nu mă poate obliga. Dar Cole nu crede că merge să-l ignor.

— De acord, a mormăit Logan.

Cole a ridicat brațele, ca să mă asigure.

— Doar ne *prefacem* că Shannon se întâlnește cu el. Stabilim un loc public, deschis. Mă gândesc la Meadows. Și în loc de Shannon se alege cu mine, Braden, Cam, Nate și Adam.

— Și eu? a întrebat Logan, posomorât.

— Nu, a clătinat Shannon din cap. Băieții o să-l avertizeze, atât. Nu va exista violență, doar un avertisment. Logan, ți-a furat doi ani din viață. Nu poți să știi cum vei reacționa.

— Merg și eu, a insistat el. Vreau să-l văd pe nenorocit și să știe că încă sunt aici. Nu voi face nimic, dar...

— Nu poți să știi, a argumentat Shannon.

— Vezi ăla? a spus el, arătând spre laptopul de pe măsuța de cafea. Aparține fiicei mele, care e chiar acum în apartamentul de alături și mă așteaptă, așa cum m-a așteptat toată viața. Iar pe ea, m-a luat el de mână și a lipit-o de pieptul lui, am așteptat-o *eu* toată viața. Nu am de gând s-o pun pe niciuna dintre ele în pericol pentru nenorocitul ăla smiorcăit. Dar vreau să-l privesc în ochi, ca să știe că nu m-a învins.

Buzele lui Shannon tremurau, dar în ochi avea o lumină pe care o vedeam tot mai des în privirea lui Logan. A încuviințat și și-a acoperit gura, ca să-și înăbușe un suspin.

— Shannon?

Logan a făcut un pas în față, părând derutat.

— Ești OK, a suspinat ea. Ești OK.

Și atunci am văzut că Logan și-a dat seama despre ce era vorba și, înainte să ajungă Cole la ea, fratele ei o luase în brațe și o ținea, în timp ce ea plângea.

M-am uitat la Cole, cumva derutată. S-a apropiat de mine și mi-a pus o mână pe umăr, conducându-mă cu blândețe afară din cameră și din apartament.

— Ce se petrece? am spus, odată ajunși pe casa scării.

Ochii lui Cole străluceau de emoție, când m-a privit.

— Nu ai idee, a spus el răguşit, cât de vinovată se simte iubita mea pentru ce i s-a întâmplat lui Logan. Ori de câte ori el i-a spus că nu a fost vina ei, ea nu a putut uita.

Mi-a zâmbit, iubirea pentru ea citindu-i-se în ochi.

— Cred că asta înseamnă că s-a vindecat.

Uşa s-a deschis şi Maia a ieşit din apartamentul meu.

— E totul bine? Am auzit ţipete mai devreme.

— Era Grace, m-a îmbrâncit Cole în joacă. N-o poţi face să tacă.

M-am strâmbat la el.

— Ce amuzant eşti!

— Sunt delicios, a răspuns el şi i-a zâmbit strâmb Maiei, care a roşit, lucru care l-a făcut să rânjească mai tare.

L-am împins fiindcă o tachinase.

— Maturizează-te.

— Niciodată, a clătinat el din cap şi s-a uitat la uşa apartamentului lui Logan. Cât timp să le dăm?

— Cui? Ce se întâmplă? a spus Maia.

— Shannon şi Logan, am răspuns, îndreptându-mă spre uşa mea. Hai să intrăm şi să bem o ceaşcă de ceai.

Am mai privit o dată la uşa de vizavi, simţind că începusem ceva neexperimentat de multă vreme. Un angajament. Mai existau încă dubii despre cum să ajung acolo, dar nu mai părea atât de dificil. Am zâmbit, păşind înăuntru.

— Vin ei să ne ia când sunt gata.

CAPITOLUL 27

Mi-am calculat perfect confruntarea cu tata.

Prin asta, vreau să spun că am stabilit-o exact atunci când băieţii mergeau să-l întâlnească pe fostul iubit al lui Shannon. Nu puteam să suport ideea de a mă plimba în sus şi în jos prin apartament, aşteptând ca Logan să se întoarcă şi să-mi spună că totul avea să fie bine, aşa că am decis să-mi distrag atenţia, cu arma nucleară emoţională care era tata.

Maia, care ştia acum despre vizita tatei şi despre decizia lui Logan şi a băieţilor de a se întâlni cu Ollie, m-a asigurat că se va descurca ţinându-i companie lui Shannon. Putea să pară o idee proastă faptul că am pus-o la curent cu tot ce se întâmpla, însă era inteligentă şi ştia că există lucruri supărătoare, iar dacă nu ar fi ştiut detaliile, ar fi fost şi mai rău.

Aşa era Maia.

Indiferent cât de mult detestam motivele, era suficient de matură să îndure. Şi, sincer, era o alinare minunată pentru Shannon.

Am lăsat-o pe Maia cu mătușa ei în apartament și am sărit într-un taxi.

Șoferul m-a lăsat lângă hotelul Balmoral. Clădirea era imensă și mă intimida.

L-am rugat pe recepționer să-l sune în cameră, iar el a trimis un membru al personalului să mă conducă la apartamentul lui. Firește, era cel mai bun din hotel: apartamentul regal.

Am fost invitată în hol și lăsată acolo.

— E cineva? am strigat.

— Ah, ai ajuns. Intră!

Am intrat într-un living imens. Hotelul Balmoral era o clădire de epocă, cu tavane masive și arhitectură impresionantă, victoriană. Punctul central al încăperii era un șemineu superb, în care Gabriel aprinsese focul, în ciuda aerului cald de vară de afară.

Înainte ardeam din cauza nervilor. Acum mă topeam.

— Șezi!

A făcut semn spre fotoliul din fața lui. Era o reproducere din secolul al nouăsprezecelea al tronului lui Ludovic al XV-lea și aproape că-mi era teamă să stau în el. Ca de obicei, Gabriel Bentley primea doar ce era mai bun.

Odată așezată, mi-a zâmbit. I-am văzut imediat satisfacția — crede că a câștigat.

— Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Nu, mulțumesc, am inspirat eu adânc. Sunt aici să-ți spun să te întorci la Londra. Fără mine.

Zâmbetul i-a pierit imediat, iar ochii căprui i s-au întunecat.

— Nu vorbești serios.

— Vorbesc foarte serios.

— Mama ta are cancer!

Am tresărit.

— Da. Însă a trebuit să mă întreb cu ce voi trăi mai greu: cu vina de a simți că nu vreau să o văd sau cu veninul care mi-ar pătrunde iar în viață dacă i-aș permite să facă din nou parte din ea. Să faceți cu toții.

— Câtă dramă, a pufnit el.

— Nu, Gabriel, am spus, iar faptul că-i spuneam pe numele mic întărea hotărârea mea.

A tresărit.

— Tu nu mai faci parte din familia mea. De multă vreme... asta, dacă ai făcut parte vreodată.

— Iertarea este divină, mi-a amintit.

— Da, este.

M-am ridicat, lăsând furia, durerea și respingerea să iasă din mine și, pentru prima dată, să le direcționez către cineva care le merita.

— Și ce să iert? Neglijența ta completă? Cum nu ai fost niciodată prezent ca să vezi cum mă trata? Criticile și insultele ei permanente? Cum m-a distrus din clipa în care am putut să merg? Eu o să iert asta, da, însă nu pentru tine, ci pentru mine. De dragul meu.

— Mama ta încerca să te pregătească pentru viață. E realistă!

— E o ticăloasă crudă și meschină! am strigat. Cancerul nu șterge asta, Gabriel. Boala nu șterge automat păcatele oamenilor. Mama nu e realistă. E o femeie care s-a trezit că bărbatul ei nu o iubea așa cum îl iubea ea pe el, așa că a învățat să joace teatru, în loc să fugă cât putea din calea lui. Fiindcă el e un mercenar, iar banii au fost mereu mai importanți decât fericirea ei. Iar dacă ea nu putea fi fericită, atunci să nu fiu nici eu. Am suportat amărăciunea ei. Tu nu ai iubit-o, așa că ea nu m-a iubit pe mine!

Mi-am lovit pieptul cu pumnul, în timp ce el mă privea oripilat.

— Și am acceptat insultele, loviturile, trădările! Totul pentru tine!

— Gracelyn..., a șoptit.

— Grace.

Mi-am înghițit lacrimile și mi-am îndreptat umerii.

— Și nu mai vreau să mă întreb ce aș fi putut face ca să mă iubească. Nu e vina mea că nu e capabilă de asta. Acum știu.

Am spus toate astea, dar fără să le și simt. Puteam doar spera că, într-o zi, voi ajunge să cred în vorbele mele.

— Nu o voi lăsa să mă rănească iar. Nici pe ea, nici pe rahatu' ăla de fiu-său, care a crezut că era amuzant să-și asmută prietenii asupra mea, violul i se părea o glumă.

Gabriel s-a ridicat încet, cu ochii mijiți.

— Ce tot vorbești?

— Spun că băiatul tău cel prețios prefera să-și lase prietenii beți în camera mea, când eram adolescentă. Din fericire pentru mine, am scăpat înainte să se petreacă lucruri cu adevărat oribile.

— Nu! a clătinat el din cap. Sebastian nu...

— Sebastian e versiunea masculină a soției tale. Crede-mă, asta a făcut. A învățat de la Danielle cum să mă trateze, iar ea l-a încurajat.

S-a uitat la mine, neîncrezător.

— Adică toate lucrurile astea s-au petrecut sub acoperișul meu?

— Nu te preface că-ți pasă, e prea târziu.

— Nu știu ce vrei de la mine, a ridicat el din umeri. Credeam că ți-am oferit totul. Acum nu știu ce vrei.

Ca de obicei, făcea pe martirul trist... o altă armă de manipulare.

Dar nu funcționa. Nu de data asta.

— Vreau să mergi acasă, la Londra.

S-a uitat la mine de parcă nu mă recunoștea.

Bun.

Nu voiam să mai fiu persoana care fusesem cândva.

— Chiar vrei să ignori asta? Cancerul mamei tale?

— Nu-l ignor. Sunt tristă pentru oricine trebuie să ducă această luptă, dar cu ea, tristețea e însoțită de părere de rău.

M-am îndreptat spre ușă și m-am oprit să-l privesc.

— Știi ce, Gabriel? Dacă Danielle întreabă de mine, vin să o văd. Dar vin numai în vizită. Nu ca să rămân și nu ca să o îngrijesc, fiindcă știm amândoi cu certitudine că nu-mi va răspunde cu aceeași monedă. Aici ne luăm rămas-bun, domnule Bentley.

A privit în altă parte cu maxilarele încordate, și-a dat seama brusc că nu avea să câștige partida. Nu avea să reunească familia, ca să poată

face cu mâna publicului şi acţionarilor, spunându-le că totul era bine în lumea lui şi dacă era bine în lumea lui, era bine şi în afacere.

— Nu va întreba de mine, am spus. Slavă Cerului! Prezenţa ei în viaţa mea e ca o muşcătură de şarpe. Încă nu am terminat de supt veninul din mine. Altă muşcătură se poate dovedi fatală.

Şi, cu acel rezumat trist al relaţiei mele cu femeia care fusese cândva mama, am ieşit din camera de hotel cu inima grea, dar ştiind că făcusem singurul lucru care nu mi-ar fi distrus viaţa.

CAPITOLUL 28

Mi-ar plăcea să spun că m-am întors la apartamentul lui Shannon, mi-am păstrat calmul și am fost puternică, plină de aroganță britanică.

Adevărul este că, ținând cont de faptul că eram un torent de emoții, am început să plâng când Shannon a deschis ușa și mi-am petrecut următoarele zece minute îmbrățișându-le când pe ea, când pe Maia.

În sfârșit, m-am liniștit suficient cât să le povestesc tot ce se spusese și, când am terminat, m-au privit amândouă cu uimire.

— Într-o zi, când o să fiu mai mare și o să pot face asta, sper să fiu suficient de curajoasă să-mi înfrunt mama așa cum ai făcut tu cu tatăl tău, a spus Maia.

Asta m-a făcut să plâng iar.

— Doamne, a spus Shannon, când stropitoarea umană a revenit în livingul ei. Cred că ar fi bine să fac un ceai.

După ce a părăsit încăperea, mi-am șters lacrimile și am încercat să mă concentrez.

— Ați primit vreo veste?

Maia a clătinat din cap.

— Nu. Trebuie să recunosc că încep să mă îngrijorez.

Neliniștea care mă însoțise constant în ultimele 48 de ore a crescut.

Am rămas tăcută cam un minut și apoi am spus:

— Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Știu, a fost de acord Shannon, intrând din nou în cameră cu o ceașcă de ceai pentru fiecare, iar eu m-am servit, plină de recunoștință. I-am scris lui Cole, dar nu am primit răspuns. Suntem îngrijorate de reacția lui Logan, dar știți că și Cole este un judoka antrenat, nu?

M-am holbat la ea:

— Nu. Nu mi-a spus nimeni informația asta esențială. Doar nu crezi că ar...?

Shannon a ridicat din umeri.

— A promis că va sta cuminte. Dar Cole are niște instincte protectoare foarte dezvoltate. Știe tot ce mi-a făcut Ollie.

Și-a trecut o mână prin păr, afișându-și inelul.

— N-ar fi trebuit să fiu de acord cu asta.

Ușa s-a deschis chiar atunci, iar Shannon a sărit în picioare când Logan și Cole au intrat în cameră. Aveau un aer apăsător, periculos.

— Ce s-a întâmplat? a spus Maia, ridicându-se în picioare.

Am făcut și eu la fel.

— A înțeles mesajul, a spus Logan, cu o furie surdă. Fără violență. Deși a trebuit să-l țin pe ăsta tot timpul, a făcut el un semn cu degetul spre Cole.

Cole părea pe punctul de a exploda.

Shannon a făcut un pas spre el, șoptindu-i numele.

Logan a privit de la Maia la mine.

— Să-i lăsăm singuri.

Mi-am strâns lucrurile, iar Maia a îmbrățișat-o pe Shannon, care era foarte tulburată. I-am atins umărul când am trecut pe lângă ea spre ieșire și l-am luat pe Logan de mână.

Nu avea sens să îi spun ceva lui Cole. Privirea lui era fixată asupra lui Shannon, iar eu aveam senzația că știam cum avea să-și consume energia nefolosită.

Am roșit și l-am strâns mai tare pe Logan.

— Ești bine? am întrebat, când am ieșit.

— Da, m-a asigurat el. Îți povestesc totul când ajungem acasă. Dar tu?

— A fost grozavă, a aruncat Maia peste umăr, conducându-ne în clădire. Dar o las să-ți spună ea cum a mers.

— A fost și Maia acolo? s-a încruntat el la mine.

— Nu, a spus ea, dar îmi doresc să fi fost.

Fiindcă nimeni nu avea chef de gătit, am luat niște pește cu cartofi prăjiți în drum spre casă și ne-am dus la Logan. Ne-am așezat comod în living și am mâncat, în timp ce el ne-a povestit ce făcuseră.

Ochii lui sclipeau triumfători.

— Ar fi trebuit să-i vedeți fața când a văzut șase tipi venind spre el. Apoi, m-a văzut pe mine, dar era prea târziu, fiindcă deja eram sub nasul lui.

— Oamenii din parc se uitau la voi? a vrut să știe Maia, cu ochii plini de încântare.

— Da, am avut un public serios.

— Voi șase sunteți ceva special, am mormăit amuzată.

A mestecat un cartof și l-a înghițit.

— Primul lucru pe care l-a spus a fost „Unde-i Shannon?" Cole a sărit la el. Din fericire, sunt rapid. Dar a trebuit să-l țin sub control tot timpul.

— Și ce-a mai zis?

— Ollie ne-a declarat că vrea să-și ceară scuze și că acum era o persoană diferită.

— Tu ce ai spus?

— Că Shannon nu dorește scuze din partea lui. Că a trecut peste toată povestea, acum are o viață, o familie și un logodnic. Cole cred că l-a înjurat puțin, atunci. Apoi, i-am mai zis lui Ollie că Shannon

nu mai vrea să-l vadă niciodată și că dacă mai încearcă să dea de ea, chemăm poliția. Apoi Braden a făcut un pas în față și i-a spus că Shannon avea aici o familie și că familia o va apăra. A spus că era cel mai bine ca Ollie să se întoarcă la Glasgow.

— Atât? s-a strâmbat Maia, dezamăgită că nu avuseseră loc schimburi de pumni.

Logan i-a zâmbit larg.

— Nu e vorba despre ce a spus, Maia, ci despre cum a spus-o.

Am împărtășit un zâmbet atotcunoscător cu el.

— Oamenii aceștia sunt oameni buni.

Mi-a făcut cu ochiul, fiind de acord.

— Păi, atâta vreme cât tipul se cărăbănește și o lasă-n pace pe mătușa Shannon, bănuiesc că totul e-n regulă, a ridicat Maia din umeri, savurând o bucată de pește.

— Nu mai spune *se cărăbănește*, am clătinat din cap spre ea.

— O șterge? a sugerat ea, cu gura plină.

Am strâmbat din nas.

— Nu vorbi cu gura plină!

A înghițit și a căscat ochii spre Logan.

— Are ifose în seara asta.

Am ridicat din umeri.

— A fost o zi ca naiba.

— Încă nu mi-ai spus ce-ai făcut la tatăl tău.

— Mai târziu, am spus, promițându-i mai mult de-atât.

Înțelegând, privirea lui a devenit strălucitoare. S-a uitat în altă parte, înainte ca Maia să se prindă.

— Film? a întrebat-o.

— Sigur.

Maia și-a pus farfuria pe măsuța de cafea și s-a îndreptat spre dulapul cu DVD-uri.

— Bănuiesc că e cazul să vă spun că am întâlnire cu un tip sâmbăta viitoare.

Logan s-a înecat cu un cartof.

* * *

— Un băiat din programul de înot?

Logan se afla în ușa dormitorului meu, cu brațele încrucișate la piept.

— Iar eu să spun da? a continuat el.

Stăteam pe marginea patului, purtând un neglijeu de mătase albastră, sexy, iar el vorbea aiureli. Îmi venea să râd.

— Deci?

— Are șaisprezece ani, Logan. A spus că și el tot atât are. Nu e sfârșitul lumii. Ar putea avea nouăsprezece și să fie motociclist.

— Trebuie să-l cunosc.

— E dreptul tău. Dar să nu-l sperii cumva.

S-a uitat urât la mine.

— Am crezut că face parte din job.

— Poate o avertizare blândă, nu o amenințare înfiorătoare.

A părut să se gândească, apoi a oftat.

— Sigur nu e prea mică?

— Se comportă mai matur decât majoritatea fetelor de vârsta ei și mult mai responsabil.

— Poate ar trebui să ai discuția despre sex cu ea, ca s-o sperii.

M-am ridicat, netezindu-mi neglijeul scurt.

— Dacă ar trebui cineva să aibă o discuție despre sex, tu ești acela, am făcut eu semn spre ținuta mea. Ar trebui să ai o reacție diferită. Am verificat...

M-am uitat peste umăr, la fundul meu, și am tras de materialul care-l acoperea.

— Și pare să sublinieze toate locurile potrivite, așa că nu cred că fac ceva greșit. Ar fi, deci...

Am ridicat privirea din nou și l-am văzut traversând tăcut camera, ajungând la câțiva centimetri de mine.

Privirea lui aprinsă m-a făcut să mă înfior.

— Asta înseamnă că-ți place?

Răspunsul lui a fost să-mi tragă neglijeul peste cap și să-l arunce pe un scaun. Dezbrăcată, m-a ridicat în brațe și m-a aruncat fără fasoane pe pat. Am privit, tot mai excitată, cum s-a dezbrăcat de haine în câteva secunde.

Dintr-odată era deasupra mea, sărutându-mă de parcă era ultima zi pe pământ. L-am prins de talie, în timp ce sărutul lui devenea tot mai lacom. Simțeam presiunea dură, insistentă a erecției lui pe abdomen. A gemut, iar buzele i-au alunecat de pe gura mea peste bărbie, în jos pe gât. M-a sărutat pe tot corpul, cu gura fierbinte, disperată, iar eu i-am mângâiat spatele musculos, trecându-mi mâinile peste omoplații lui, în timp ce el cobora.

Când gura aceea fierbinte s-a închis în jurul sfârcului meu stâng, șoldurile mele s-au lovit de el, drept răspuns.

— Dumnezeule!

L-am strâns mai tare și l-am adus mai aproape, cu spatele arcuindu-se mai mult, în timp ce întâi m-a lins și apoi m-a supt cu putere.

Am simțit un șuvoi de umezeală între picioare.

— Logan.

A gemut iar și a continuat să sugă și să mă tachineze, până când am simțit o tensiune în stomac.

— Logan...

Respiram cu greu, strângându-i capul în mâini, în timp ce-mi încercuia areola cu limba.

— Vreau mai mult...

S-a mișcat, alunecând peste mine, iar mâinile lui mi-au cuprins sânii, în timp ce cobora. Buzele lui mi-au acoperit abdomenul cu săruturi ude. M-am cutremurat la atingerea limbii lui pe piele și m-am relaxat anticipând destinația sa, desfăcând picioarele.

M-a sărutat, mișcându-și limba ușor, evitându-mi deliberat clitorisul. Apoi, i-am simțit degetele înlăuntrul meu și am gemut vrând mai mult. Logan avea privirea fierbinte de propria-i dorință. Degetele lui s-au strecurat afară și înapoi înăuntru. Șoldurile mele s-au împins în ele, încercând să le prindă ritmul.

Mi-am mușcat buza, în timp ce anticipam orgasmul.

— Exprimă-te, Grace. Vreau să te aud.

Și-a scos degetele din mine, dar înainte să pot suspina că le-am pierdut, mi-a separat labiile și mi-a înconjurat clitorisul... apoi l-a supt brusc.

M-am lăsat în voia emoțiilor, i-am strigat tare numele, în timp ce continua să mă lingă.

— Logan! am gâfâit, simțind că mă apropii de orgasm. Doamne, da! Da! Da!

Am explodat, strigându-i numele și am închis ochii. Orgasmul a venit în valuri, iar eu am pulsat continuu spre gura lui, până când m-am liniștit.

L-am simțit mișcându-se peste mine și, când am reușit să deschid ochii, avea mâinile de o parte și de alta a capului meu și partea inferioară a corpului lipită de mine. Expresia lui era întunecată de promisiune și dorință... și de ceva mult mai profund.

— Doamne, te iubesc, a spus, iar cuvintele erau rostite cu atâta emoție, încât de-abia le-am auzit.

M-am sprijinit într-o mână și cu cealaltă l-am mângâiat pe obraz.

— Te iubesc la fel de mult.

A clătinat din cap.

— Nu e posibil, iubito.

Am zâmbit.

— E o competiție?

— E un fapt.

Și-a împins erecția între picioarele mele, iar eu m-am cutremurat.

— Niciun bărbat nu iubește o femeie așa cum te iubesc eu pe tine. Nu m-am gândit niciodată că aș putea simți așa ceva față de cineva. Nu credeam că există. Nu pentru mine.

— O să mă faci să plâng și trebuie să încetez cu plânsul, am șoptit. Te iubesc la fel de mult. Să nu uiți asta.

A încuviințat, aplecându-se să-mi atingă buzele cu ale lui.

— Ai încredere în mine?

— Da, am spus imediat. Complet.

— Mai iei anticoncepționale?

Mi-a mușcat buza inferioară, înainte să mă privească în ochi.

Confuză, am încuviințat.

— Și ai încredere în mine?

— Ți-am spus deja că da.

Ca răspuns, m-a sărutat profund și, în timp ce mă bucuram de frumusețea lui, m-a penetrat.

A gemut, ochii i s-au întunecat și a apăsat mai adânc, iar mușchii mi s-au strâns în jurul lui. A ieșit aproape complet, apoi a intrat iar, împingând lent și blând.

În mine am simțit din nou o reacție.

Ne-am uitat ochi în ochi și s-a mișcat înlăuntrul meu, iar eu am fost copleșită de legătura dintre noi, de iubirea noastră. Am devenit tot mai excitată și, înainte să-mi dau seama, mă apropiam iar de orgasm.

Logan continua să mă pătrundă, anticipându-și propriul orgasm, tensiunea contractându-i mușchii în timp ce se lupta să se rețină cât mai mult posibil. Când a apăsat cu degetul mare pe clitorisul meu, mi-am dat seama de ce.

Voia să mai am un orgasm.

În intimitatea dormitorului, Logan MacLeod mi-a șoptit toate lucrurile murdare pe care voia să mi le facă, explicit. Chiar când îmi cerea să mai am un orgasm, mușchii din interior mi s-au strâns în jurul erecției sale, iar buzele i s-au întredeschis, șoldurile i-au încremenit, și, cu un geamăt profund, care m-a umplut de plăcere, s-a cutremurat, în timp ce ajungeam împreună la orgasm.

CAPITOLUL 29

Opt luni mai târziu

Am auzit vag câteva bătăi uşoare în uşă, trezindu-mă din somnul cald şi odihnitor.

— Tati! Grace!

Braţul greu din jurul taliei mele s-a mişcat şi am auzit un geamăt.

— Tati!

— Maia? mi-a şoptit Logan la ureche, somnoros şi confuz.

— Bate la uşă, am mormăit.

— Treziţi-vă! Azi e nunta! a încheiat cu un chicotit.

— La naiba!

Braţul a dat să se retragă, iar eu am vrut să-l prind.

I-am tras trupul înapoi spre mine.

— Nu.

Am auzit cum chicoteşte.

— Iubito, trebuie să ne trezim.

— Treziţi-vă!

— Suntem treji, Maia! a strigat Logan.

— Am cafea pentru voi. Sunteţi decenţi?

S-a aplecat să-mi dea părul la o parte de pe faţă şi mi-a şoptit la ureche:

— Suntem decenţi?

— Eu sunt. Tu sigur nu eşti, am mormăit, refuzând să deschid ochii.

— Intru în zece secunde!

— La naiba! am deschis eu ochii, ferindu-i de lumină. Simt că am dormit doar trei ore.

— Asta pentru că aşa a şi fost.

M-am întors şi m-am ridicat, privindu-l pe Logan cum iese din pat şi se strecoară rapid într-o pereche de blugi. Mi-a aruncat un tricou.

Da, eram dezbrăcată.

Am dat să-mi pun tricoul, când am observat cravata încă legată în jurul încheieturii mele.

— La naiba!

Am tras de ea disperată, fiindcă nu voiam să o vadă Maia.

Logan a râs şi s-a aşezat înapoi pe pat, dându-mi mâinile la o parte.

— Câteva secunde, Maia! i-a strigat el.

— Ah, a făcut ea. Cred că e mai mult decât voiam să ştiu.

— Scoate-o, am şoptit, în timp ce el se străduia să deznoade cravata.

Se zguduia de râs.

— Unde e cealaltă?

Am ridicat încheietura şi m-am încrunat.

— Probabil că ai dat-o jos, am privit eu precaută spre uşă. Credeam că Maia a rămas la Shannon aseară.

Simplul gând că ea ar fi putut auzi ce făcusem în dormitor mă umplea de groază. Cu câteva luni în urmă, renunţasem la apartamentul meu şi mă mutasem la Logan. Fuseserăm foarte creativi în privinţa

sexului, găsind timp să avem escapade fantastice, foarte zgomotoase, ori de câte ori Maia nu era acasă. Când era acasă, Logan adora să mă vadă înghițindu-mi strigătele de plăcere.

— Așa a fost, m-a asigurat el, dezlegând cravata.

De îndată ce a reușit, mi-am tras tricoul pe mine.

— Intru sau se răcește cafeaua.

— Intră, a spus Logan, după ce mă îmbrăcasem și cravata fusese ascunsă.

Maia a deschis ușa și a intrat cu două căni de cafea. Am rămas cu gura căscată când am văzut-o: era deja îmbrăcată în ținuta de domnișoară de onoare.

— Arăți minunat, am spus.

Mi-a zâmbit, întinzându-mi cafeaua.

— Te rog să nu începi să plângi, Grace.

— Are dreptate, a spus tatăl ei aplecându-se să o sărute pe obraz și luându-și cafeaua. Arăți superb, draga mea.

S-a înroșit și și-a trecut mâinile peste rochia de un roz pal. Avea niște mânecuțe bufante, un decolteu în formă de inimă și o fustă ușor umflată. Fusta îi ajungea până la genunchi, așa că se vedeau platformele frumoase, roz-stridie, pe care le purta. Părul îi fusese aranjat într-un coc elaborat, cu bucle și onduleuri prinse cu perluțe și diamante mici.

— Arăți atât de matură!

Maia mi-a zâmbit, timidă.

— Crezi că-i va plăcea lui Charlie?

Tatăl ei a mârâit când ea a pomenit de băiatul cu care se vedea deja de opt luni. Nu știam de ce era atât de îngrijorat. Charlie era opusul oricărui băiat rău pe care-l cunoscusem vreodată.

— Cu siguranță. Ce faci aici? E clar că ai fost la Shannon, am arătat eu spre ea.

— Da, stilista și fata care s-a ocupat de machiaj m-au aranjat întâi pe mine, așa că m-am gândit să iau un taxi și să mă asigur că v-ați trezit. Bine că m-am gândit, că altfel ați dormi încă.

— Apropo, eu o să fac un duş, a spus Logan şi şi-a lăsat cana de cafea goală pe noptieră, după care s-a grăbit să iasă din cameră.

— Are emoţii fiindcă trebuie să o conducă pe Shannon la altar? a întrebat Maia.

— Nu. E onorat s-o facă.

Câteva ore mai târziu l-am privit pe Logan conducându-şi sora la altar, cu pieptul plesnind de mândrie. Credeam în continuare că fusese extraordinar de curajoasă când îl alesese pe el în locul tatălui lor şi am fost bucuroasă să văd că, în ciuda supărării, părinţii participau la nuntă. Se părea că tatăl lor îşi revenise şi pricepuse de ce însemna atât de mult pentru Shannon ca Logan să fie cel care îndeplinea acel rol.

Fuseseră prezenţi şi în viaţa Maiei până acum.

Deloc surprinzător, Maia, ştiind de ce erau capabili, păstra o atitudine rezervată faţă de ei, fiind învăţată de mică cu oamenii cărora le păsa de tine acum ca să uite în clipa următoare.

Dar cei din familia MacLeod se străduiau.

Shannon a avut doar o fetiţă care să ducă florile, o domnişoară de onoare şi o doamnă de onoare. Maia era domnişoară de onoare, nepoata lui Cole, Belle, fetiţa cu florile, iar prietena lui Shannon, Rae, doamnă de onoare. O mai văzusem o singură dată. Rae lucra alături de Cole la salonul de tatuaje şi era o tipă cu aspect de motociclistă, tatuată şi ea, care făcea cumva ca rochia pe care o purta să fie în stil *biker punk*.

Poate din cauza ghetelor de motociclistă pe care Shannon o lăsase să le poarte.

Shannon şi Cole îşi scriseseră singuri jurămintele, aşa că aveam deja urme de rimel la ochi când le-au terminat de rostit. Am fost bucuroasă că nu păream singura afectată. Ellie, Jo şi Hannah se ştergeau şi ele la ochi. Doar Olivia şi Joss nu vărsaseră o lacrimă, iar zâmbetele lor largi luminau întreaga biserică.

Nu mai cunoscusem persoane ca ele, mă gândeam, privind la femeile şi bărbaţii şi copiii care îi primiseră pe Shannon şi pe Logan în vieţile lor şi care ne acceptaseră cu uşurinţă pe mine şi pe Maia.

— Ai nevoie de batistuță? mi-a șoptit Aidan în ureche.

Juno, care ședea lângă el, l-a înghiontit în stomac.

Chloe, aflată lângă mine, mi-a dat un șervețel.

Mi-am dat ochii peste cap la tachinările lor, dar eram bucuroasă că erau acolo.

Toată familia mea se afla în același spațiu, împreună.

— OK, hai s-o ștergem de-aici, a anunțat Shannon, venind în grabă spre noi, trăgându-l pe Cole după ea.

Sala de recepții era imensă, fiindcă aveau mulți invitați, dar cei care făceam parte din familie și dintre prietenii apropiați uniserăm două mese și ne așezaserăm în jurul lor, vorbind și bând, relaxați pentru că ceremonia se încheiase și cina era pe sfârșite.

Am privit-o pe Shannon, amuzați.

Rochia ei, care-i accentua silueta, dintr-un material alb, în stilul anilor '40, era încă imaculată. La fel și pantofii cu tocuri de 15 centimetri Kurt Geiger pe care-i purta. Dar obrajii îi erau roșii și părul i se desprindea din agrafele pe care le folosise stilista.

Părea copleșită.

— Serios. Trebuie să plecăm. Mă dor obrajii, mă dor picioarele și m-am plictisit să vorbesc cu oameni pe care abia dacă-i salut în rest, în loc să vorbesc cu cei cu care aș vrea să vorbesc, a spus făcând semn spre noi.

— Am încercat să-i spun că așa va fi, a zis Cole, înconjurându-i talia cu brațul și trăgând-o spre el.

— Hai să mergem la Walk!

Shannon se referea la un pub care-i plăcea lui Cole.

— Nu, a sărutat-o el în semn de scuze pe obraz. Suntem blocați aici.

— Asta nu înseamnă să gonești după fiecare, am spus eu, împingând un scaun liber spre ea. Stai cu noi. Dacă vrea cineva să discute cu tine sau cu voi, poate veni aici.

Ochii lui Shannon s-au luminat și și-a aruncat cât colo pantofii, venind în picioarele goale către mine. Logan a împins un scaun spre Cole, iar el a cedat și ni s-a alăturat.

— Ce naiba, a mormăit. E nunta noastră.

— Ar fi trebuit să facem la fel la a noastră, i-a spus Joss lui Braden.

Soțul ei o ținea pe Ellie în brațe, legănând-o încet, în timp ce ea înregistra tot ce se petrecea. Shannon și Cole hotărâseră să organizeze nunta foarte devreme, pentru ca toți copiii să se bucure de ea.

— Probabil, a spus el. Dar eu m-am distrat că ai fost atât de torturată.

— Ești un adevărat romantic, i-a spus ea sec.

El i-a făcut cu ochiul și ea s-a strâmbat.

— Toată lumea ar trebui să facă așa ca noi, a intervenit Hannah. Marco și cu mine v-am invitat doar pe voi și a fost perfect.

— Ah, nu, mie îmi place o nuntă imensă, a replicat Ellie. Ador nunțile.

— Știm, au spus la unison Joss, Jo, Liv și Hannah.

Ellie s-a uitat urât la ele, iar Adam a înconjurat-o cu brațul, trăgând-o mai aproape de el.

— Ignoră-le, draga mea.

— Ești de acord că ador nunțile, nu? l-a întrebat ea, cu ochii mari, reușind cumva să facă pe adorabila, deși se apropia de patruzeci de ani.

— Absolut, a reușit să declare soțul ei, fără să i se clintească vreun mușchi.

Braden a stricat totul, suspinând neîncrezător.

— Păi, Grace și cu mine probabil că vom face tot o petrecere mică, a anunțat Logan, reducându-i la tăcere pe toți cei de la masă.

Am încremenit și am simțit mâna lui Chloe prinzându-mă de genunchi.

Maia a icnit:

— Vă căsătoriți?

— La un moment dat, a spus Logan, puțin derutat de brusca alertă a tuturor.

— Dar i-ai cerut mâna? a întrebat Shannon, aplecându-se peste masă cu ochii scânteind de încântare.

— La un moment dat o s-o fac.

S-a uitat la mine peste masă, căutându-mi ajutorul.

Eu l-am privit şocată.

Nu discutaserăm niciodată despre căsătorie.

— De ce arată Grace ca şi cum ar auzi pentru prima dată despre asta? s-a mirat Olivia, amuzată.

— Fiindcă aşa şi este, a răspuns Chloe. Ar şti, fiindcă ar fi prima persoană care află.

— Ah, Logan, s-a răstit Jo. Nu poţi să anunţi lucrurile astea fără să vorbeşti întâi cu viitoarea mireasă.

— Nasol, băiete, a clătinat Nate din cap.

— Păi..., i-a privit Logan pe toţi şi apoi s-a uitat la mine, dându-şi seama că avusese o abordare greşită. La naiba!

— Logan MacLeod, avem copii aici, a pufnit Ellie.

— Scuze, a spus el, aproape prosteşte.

Am râs pentru că nimeni pe lume nu îl putea intimida pe Logan, dar Elodie Nichols îl făcea să se simtă ca un băieţel obraznic, uneori.

Ochii noştri s-au întâlnit, când s-a întors spre mine. M-a întrebat din priviri dacă suntem OK. Am zâmbit.

— Ar trebui să te asiguri că e o cerere în căsătorie de milioane.

Toată lumea a pufnit şi a chicotit, când privirea lui Logan, încărcată de promisiunea aceea, mi-a mers direct la suflet.

— Îmi stricaţi momentul de glorie, prieteni, ne-a tachinat Shannon.

Asta ne-a trezit pe Logan şi pe mine din visare, iar eu am îmbrăţişat-o, în semn de scuze. Ea m-a dat la o parte râzând, prea entuziasmată de ideea de a deveni surori ca să-i pese.

Subiectul s-a schimbat, iar Maia s-a grăbit spre mine, aplecându-se să mă privească. Pentru o clipă ne-am uitat una la alta şi eu am simţit tot ce simţea şi ea, fără să fie nevoie să spună nimic. I-am mângâiat obrazul, iar ochii i s-au umezit.

Mi-am simţit şi eu ochii în lacrimi.

Fiindcă am ştiut.

Ea şi cu mine... îl aveam pe Logan şi ne aveam una pe cealaltă.

Şi asta însemna că urma, în sfârşit, să fim bine.

L-am privit pe Logan. Se uita la noi intens, de parcă ar fi știut ce se petrecuse între noi. Ochii lui s-au întunecat de o emoție adâncă. Buzele i s-au deschis și au mimat: *Te iubesc.*

Am făcut la fel și, în acea clipă — o clipă pe care nu aveam să o uit niciodată — am simțit dulceața rară a dreptății absolute... a mulțumirii absolute.

A familiei absolute.

EPILOG

Patru zile mai târziu, în Italia

Shannon

— Drăguţ din partea lui Joss şi Braden să ne pună iar vila la dispoziţie, a spus Cole, în timp ce pluteam împreună în piscină.

Primăvara pe lacul Como era foarte blândă, cam ca o vară britanică timpurie, dar astăzi era o zi neobişnuit de fierbinte pentru acest anotimp şi profitam din plin de ea.

Am alunecat uşor spre el, cu picioarele încolăcite în jurul şoldurilor sale şi cu braţele în jurul gâtului.

— Sunt atât de fericită că am revenit aici!

Alegerea perfectă pentru luna noastră de miere.

Mâinile lui Cole mi-au frământat fesele, iar privirea lui cu ochii întredeschişi şi pleoapele grele m-a făcut să tremur.

— Şi eu. Am amintiri plăcute din această piscină.

— E ziua în amiaza mare. Am lăsat să se întâmple doar fiindcă atunci era întuneric.

— Asta înseamnă că mă lași să profit de tine în piscină la noapte?

— Păi, va trebui să mă îmbeți înainte. Vreau să spun, uită-te la tine, l-am tachinat, trecându-mi palmele peste bicepsul lui puternic. Bleah!

S-a scuturat de râs.

— Știu că va fi greu pentru tine, biscuitule, dar fă-o de dragul meu!

— Fie, atunci.

Am râs, în timp ce-mi acoperea fața cu sărutări.

— Porți prea multe haine, s-a plâns.

— Port un costum de baie.

— Da. Prea multe haine.

Chicotind, m-am apropiat mai mult de el, lipindu-mă de trupul lui, în timp ce apa încerca să ne separe cu blândețe.

— Cred că ar trebui să venim aici să marcăm fiecare moment important din viață.

M-a cuprins cu brațele, trăgându-mă la pieptul lui, până când buzele ni s-au apropiat. M-am uitat în ochii lui verzi și, ca de fiecare dată, m-am simțit mulțumită să știu că-mi găsisem cel mai bun prieten și soțul în acest bărbat.

— Cred că e o idee grozavă, a spus el blând, trecându-și buzele peste ale mele. Și când avem copii și mai cresc, îi putem aduce și pe ei.

— Câți ai vrea?

A ridicat din umeri.

— Nu contează pentru mine. O să fiu fericit să avem unul sau cinci, băieți sau fete... Câtă vreme au o bucățică din mine și o bucățică din tine, asta contează.

— Chiar trebuie să fii atât de perfect, Cole Walker?

— Face parte din farmecul meu, doamnă Cole Walker.

Am roșit, fiindcă trupul mi se umplea de excitare de fiecare dată când îmi spunea așa. Nu știam de ce e un afrodisiac atât de puternic, dar era, iar acum regretam că îi spusesem. M-am uitat urât la el.

— Ai spus că nu mai faci.

M-am zbătut când m-a prins de fund, apăsându-mă spre el.

— Eşti adorabilă, a zâmbit el strâmb.

Am închis ochii şi am ignorat ce-mi făcea, fiindcă nu aveam de gând să facem sex în piscină, la lumina zilei!

— Vreau trei copii, aproape că am strigat, ca să-i distrag atenţia.

Aşa cum mă aşteptasem, Cole a încetat să-mi mai mângâie corpul.

— Trei?

— Da, am deschis eu ochii şi l-am privit cu sinceritate. Băieţi sau fete... nu mă interesează. Deşi mi-ar plăcea un băiat cu ochii verzi şi păr blond-roşcat.

Zâmbetul lui era leneş, încântat.

— Da? Şi când ne apucăm de treabă?

— După câţiva ani, am propus. Te vreau doar pentru mine, o vreme.

— După câţiva ani, a repetat în şoaptă, privindu-mă cu toată dragostea şi tandreţea din lume. O să avem copii tare frumoşi.

Am încuviinţat, îmbrăţişându-l strâns.

— Şi inteligenţi.

— Şi buni.

— Şi talentaţi.

— Chiar ne iubun mult pe noi înşine, ha? s-a amuzat el.

Am clătinat din cap şi m-am uitat în ochii lui.

Nu, pur şi simplu te iubesc mult.

Parcă citindu-mi gândurile, Cole a micşorat distanţa dintre noi şi m-a sărutat atât de profund, încât m-am gândit mai bine la toată povestea cu sexul la lumina zilei.

Între timp, în Edinburgh

Hannah

Nu-mi aminteam când fusesem ultima oară în casa alor mei şi nu era haos. Mama şi tata păstrau acea atmosferă fiindcă le dădea senzaţia

de permanenţă, probabil. Ştiam că mama ne-ar fi spus să dispărem de-acolo dacă am fi deranjat-o.

— Tati, pot urca să mă joc pe calculator cu Will? a cerut Dylan încet, privindu-şi implorator tatăl, când ne aflam pe hol.

De-abia sosiserăm şi nepotul meu, Will, încerca deja să-l tragă pe fiul meu vitreg după el pe scări, în sus.

Marco s-a uitat la Dylan, la fel şi fiul nostru, Jarrod, care întindea braţul lui scurt către fratele lui, fără speranţă. Dylan l-a ajutat, întinzându-se şi luându-l de mână.

— Doar puţin, a spus Marco. Bunica Elodie a pregătit prânzul, iar tu vei sta cu noi şi vei mânca.

— E valabil şi pentru tine.

Adam, cumnatul meu, a intrat din hol în living.

Fiul său, Will, care era cu câţiva ani mai mic decât Dylan, a zâmbit la el.

— OK, a ridicat el din umeri.

Pe măsură ce treceau anii, devenea tot mai clar că moştenise de la sora mea stilul simplu de a trata lucrurile.

Dylan a dat din cap şi l-a urmat pe Will sus.

— Mi s-a părut mie că am auzit voci, a apărut mama lângă Adam, cu Braden, care avea cinci ani, în braţe.

M-am îndreptat spre ea să o sărut pe obraz şi să i-l fur pe Braden.

— Ce face omuleţul? l-am întrebat.

— Bine, a răspuns el, mestecând o brioşă însiropată pe care i-o dăduse mama, probabil. Foame.

Jarrod a scos un sunet foarte simpatic când a încercat să se desprindă de tatăl lui şi să ajungă la Bray. Când nu a funcţionat, a izbucnit imediat în lacrimi zgomotoase. Nu ştiu din ce motiv, fiul meu hotărâse că Bray era verişorul lui preferat. Din nefericire, Bray era prea preocupat de chestii pentru băieţii de cinci ani, ca să-i pese de atenţia unuia de doi ani.

— Doamne, a zâmbit mama. Să-l punem pe Jarrod în pătuţul de joacă din living.

— Unde e Will? a întrebat Bray.

— Sus.

— Jos, buni, a spus el.

Mama l-a pus jos, iar el s-a grăbit s-o ia în sus cât de repede îi permiteau picioruşele.

— Hannah, drăguţă, a spus tata, ridicându-se de pe scaun ca să mă îmbrăţişeze. Ce mai faci?

— Bine, tati. Stresată cu şcoala. Nimic nou.

— Predatul ăsta, a mormăit el, luându-l pe Jarrod în braţe.

Tata ştia care erau avantajele şi dezavantajele meseriei. Preda la universitate. Marco, i-a făcut semn din cap soţului meu şi apoi s-a uitat la noi, încruntat.

— Unde sunt Dylan şi Sophia?

— Dylan e sus, cu Will, iar Sophia...

Am privit peste umăr, când Ellie a intrat în cameră, cu fiica mea în braţe. S-a dus direct la bucătărie.

Sophia o adora pe mătuşa Ellie şi se părea că avea un radar care o găsea mereu.

Ellie s-a apropiat să mă sărute pe obraz, iar Sophia şi-a îngropat capul la pieptul mătuşii sale, declarând că nu doreşte să se mai mişte de-acolo. Ochii mei au râs privind-o pe Ellie.

— Ce mai faci?

— Bine, a zâmbit ea. Ne-am făcut rezervările pentru vacanţă.

— Ah, şi unde mergeţi?

— La Disney World, a răspuns Adam, apărând în spatele soţiei lui, amărât. În Florida.

Ellie avea un zâmbet imens.

— Va fi minunat.

— Minunat, a murmurat Adam, strâmbându-se în spatele ei.

Marco a tuşit, încercând să-şi camufleze râsul, dar nu păcălea pe nimeni. Ellie i-a aruncat o privire îndoielnică.

— Soţul meu se strâmbă pe la spatele meu?

Marco a redevenit serios.

— Nu, deloc.

— Nu te cred, l-a privit ea pe Adam peste umăr. O să-ți placă regatul magic, Adam Sutherland, și am terminat cu povestea asta.

S-a uitat lung la ea, apoi s-a întors spre noi.

— Copiilor le va plăcea, or asta contează. Deși cred că Bray e încă prea mic.

— Atunci, mai mergem o dată când mai crește, a ridicat Ellie din umeri.

Adam a pălit.

— Am nevoie să beau ceva.

— Îți aduc eu, s-a oferit mama. Alcool, da?

— Te iubesc mult, Elodie, a spus el.

A râs.

— Îți aduc o bere. Clark?

— Da, mulțumesc, dragă.

— Eu merg la baie, am spus, mângâind-o pe Sophia pe păr.

Tocmai terminasem în baia de sus și deschisesem ușa ca să ies, când m-a blocat Marco. Și-a pus cu blândețe mâna pe abdomenul meu și m-a împins înapoi înăuntru, închizând și apoi încuind ușa în spatele lui.

— Ce s-a întâmplat? m-am uitat eu la el, surprinsă.

Drept răspuns, și-a trecut mâinile peste abdomenul și șoldurile mele, lipindu-mă de el. Eu l-am mângâiat pe piept și m-am uitat în ochii lui frumoși.

— Iubitule, ce e? am repetat, tot mai îngrijorată de privirea lui.

— Nu ești supărată? a spus.

— De ce?

— De toată discuția despre Disney World?

Dintr-odată, am înțeles. Am clătinat din cap, empatic.

— Nu. Deloc.

Deși aveam amândoi joburi full-time, să trăim în centrul Edinburghului într-un apartament cu patru dormitoare nu era ușor, pentru un cuplu tânăr. Firește că avusesem un start mai bun decât mulți,

căci pseudofratele meu mai mare, Braden, pusese mână de la mână cu Ellie și îmi cumpăraseră un apartament fabulos în Centrul Nou. Vândusem apartamentul ca să pot depune o sumă importantă ca avans pentru cel mare, însă tot aveam o ipotecă uriașă de achitat și trei copii de hrănit și de îmbrăcat.

Vacanțele scumpe la Disney World nu prea fuseseră prevăzute în program.

— Găsim o ocazie și-i luăm pe copii în Spania, i-am spus. Și chiar dacă nu reușim, îi luăm în excursii prin țară.

Marco a încuviințat, însă nu părea foarte convins.

— Nu vreau ca ție și copiilor să vă lipsească ceva.

— Ce să ne lipsească? m-am lipit eu de el. Avem o casă frumoasă, iar eu am un soț care mă iubește și e un tată minunat. Ce ne lipsește?

— Ești sigură? a spus, cu voce răgușită.

L-am mângâiat pe gât și mi-am apropiat gura de a lui. L-am sărutat. A gemut și m-a strâns tare de șolduri, iar eu am simțit erecția lui apăsându-mă pe abdomen.

Pielea mi s-a înfiorat și am continuat să-l sărut. Eram încântată că-l excit atât de repede.

Sărutul a devenit umed, profund, dur, iar mâinile ne alunecau și ne atingeam trăgându-ne mai aproape unul de celălalt.

Mama i-a chemat pe băieți, prânzul era gata și asta a schimbat atmosfera. Ne-am separat cu regret. Sânii mei se ridicau și coborau în mâinile lui Marco, iar el i-a mai atins o dată, înainte să-mi cuprindă talia.

— Bănuiesc că asta înseamnă că ești sigură.

Vocea lui clocotea de amuzament.

I-am zâmbit.

— Dragule, fiecare zi cu tine e o vacanță.

Ochii lui s-au aprins, plini de tandrețe.

— Unde sunt Hannah și Marco? am auzit-o pe mama spunând.

— Nu știu, a răspuns Will.

M-am uitat la el făcând ochii mari.

— Mă strecor eu afară prima și apoi te las..., am zis și am făcut semn spre erecția lui.

A închis ochii.

— Dacă mi-am ales o soție sexy...

Am chicotit și m-am strecurat pe lângă el.

— Le spun că vii imediat, am deschis eu ușa și m-am uitat la el. Unchiul Gio, dezbrăcat.

Marco a înjurat și a aruncat cu un prosop în mine, iar eu am râs, fugind din baie și trântind ușa după mine.

— Pariu că merge! am urlat de dincolo de ușă și am râs tot drumul până jos.

Când am ajuns la masă, Dylan a făcut semn spre locul de lângă el.

— Hannah.

Ca de obicei, pieptul mi-a explodat de emoție când m-am apropiat de fiul meu vitreg. Dylan își adora tatăl și firește că-și iubea mama, dar eram încântată că-i câștigasem afecțiunea în ultimii ani, precum și poziția de invidiat de a fi persoana lângă care-și dorea să stea la masă. Chiar când voiam să mă așez, Sophia a decis că-i fusese dor de mine în ultimele zece minute și a refuzat să stea altundeva decât la mine în poală. Era clar că nu-și dădea seama că, la patru ani, era mult mai mare decât la doi. Dar nu m-am supărat. Mama mă avertizase deja că va veni vremea când Sophia nu va mai dori să fie văzută cu mine, să nu mai vorbesc despre statul în poală, așa că hotărâsem să mă bucur acum de atenția ei cât mai mult posibil.

Pielea de pe gât a început să mă furnice și am știut că soțul meu intrase în cameră. Am privit spre el, era însoțit de Adam, care-l ținea de mână pe Bray, în timp ce Marco îl ducea pe Jarrod în brațe.

Marco s-a așezat lângă mine, cu o privire care-mi promitea o răsplată pentru momentul din baia de sus. Jarrod s-a răsucit imediat să prindă o șuviță din părul Sophiei, iar ea s-a întors și l-a gâdilat pe gât, ceea ce l-a făcut să chicotească.

— Toată lumea e gata să mănânce? ne-a întrebat mama, iar eu mi-am privit familia și am simțit un fior de emoție.

M-am uitat la Marco, păruse să simtă asta și mă privea atent.

Ca întotdeauna. Sentimentele mele erau o prioritate pentru el și nu mă lăsa niciodată să uit asta.

M-am gândit la ce mă întrebase sus.

— Sunt atât de sigură, am șoptit, iar el mi-a mângâiat genunchiul pe sub masă, cu mâna liberă.

Olivia

Era prea liniște. Prea, prea liniște în casă.

Stăteam într-un fotoliu imens din livingul comod (cel mai mic dintre cele două pe care le aveam) și citeam o carte a unui autor care lucra cu Grace. Am ajuns la un pasaj fierbinte, care m-a făcut să roșesc, și m-am uitat la superbul meu soț, care zăcea pe canapea și citea un roman grafic (fiindcă nu încetase niciodată să fie un copil mare).

Am avut intenția să sar pe el, când mi-am dat seama că una dintre fetele noastre ar putea să intre alergând și să ne întrerupă. Atunci mi-am dat seama că în casă era prea liniște.

— Unde sunt fetele? l-am întrebat pe Nate.

Și-a întors capul de pe perna pufoasă pe care se odihnea și s-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor pe care trebuia acum să-i poarte. Îi detesta. Eu credeam că-l fac să arate adorabil. Tocmai de aceea îi detesta.

— Credeam că sunt în living și se uită la film.

— Asta se lasă, de obicei, cu cântece, dans și chițăieli.

M-am ridicat și mi-am lăsat cartea pe fotoliu.

— Vin imediat.

— Iubito, îmi aduci și o cafea, dacă tot te-ai ridicat?

— Lipsa ta de grijă este minunată.

Mi-am dat ochii peste cap în direcția lui și am plecat din living.

Ce am găsit în cealaltă cameră m-a făcut să mă opresc, suspinând încet.

Pe televizorul mare montat de Nate pe perete, deasupra șemineului, era DVD-ul de la nunta noastră.

Lily și January se aflau pe canapea, tăcute ca niște șoricei, privindu-și mama și tatăl dansând la petrecere.

M-am uitat și eu la felul în care Nate mă ținea aproape și mă privea în ochi, de parcă nu mai era nimeni în jurul nostru.

Fetele erau fascinate și se uitau ca la un film cu prințese Disney.

Am simțit căldură pe spate cu câteva secunde înainte ca niște brațe să mi se strecoare în jurul taliei și să mă lipească de un piept tare. M-am relaxat, acoperindu-i brațele lui Nate cu ale mele. Mi-a sărutat gâtul și mi-a șoptit la ureche:

— Bună alegere în ce privește filmul.

— Nu m-am mai uitat la asta de secole, i-am șoptit.

Lily s-a întors, auzindu-ne. Avea o față plină de regret.

— Scuze. Tocmai l-am găsit.

January s-a uitat la noi peste umăr.

— Mami, rochia ta e atât de frumoasă!

— O mai ai? a întrebat Lily, cu ochii sclipind la gândul de a ajunge să o poarte.

— Da. V-o arăt, dar va trebui să aveți mare grijă cu ea.

Cei doi îngerași au încuviințat cu solemnitate.

— Tati, aici porți kilt, a chicotit Lily.

— Da, port kilt, a recunoscut el, în timp ce mă manevra în față ca pe o păpușă, ceea ce le-a făcut pe fete să chicotească mai tare.

— Ți-a plăcut să porți kilt?

— Nu știu. Mi-a plăcut?

Am clătinat din cap.

— Te-ai plâns de asta întreaga zi.

Lily a pus DVD-ul pe pauză și s-a întors pe canapea, să se uite la noi. Ca de obicei, January și-a imitat sora mai mare.

— Ai prefera să porți kilt sau scutec?

A zâmbit strâmb de parcă s-ar fi gândit la cel mai amuzant lucru de pe pământ.

M-am cutremurat de râs, întrebându-mă dacă Nate regreta că le prezentase fiicelor noastre opțiunea „ai prefera să".

— Hm, s-a prefăcut că se gândește. Cred că prefer un kilt.

— De ce?

— Fiindcă e mai călduros și mai puțin umilitor.

Lily a chicotit iar, dar January a strâmbat din nas.

— Ce înseamnă umil... *umiltuitor*?

— Umilitor, a corectat-o Lily. Înseamnă că te face de râs.

Dulceața mea deșteaptă.

— Aha. Jan a râs și i-au apărut gropițele moștenite de la tatăl ei. Da, un scutec te-ar face să arăți prostește, tati.

— Nu știu.

L-am privit peste umăr.

— Scutec, pe bune?

A zâmbit strâmb, arătându-și gropițele.

— Aș putea încerca.

— Dragule, te iubesc și cred că ești foarte chipeș, dar nici măcar tu n-ai putea purta scutec.

— Poate ai dreptate, a pufnit el.

— Mati, ai prefera să fii căsătorită cu tati sau cu bărbatul din reclama la detergent lichid? a zâmbit Lily strâmb, pusă pe șotii.

Am căscat ochii la ea, fiindcă mă dăduse de gol.

Nate m-a făcut să mă întorc încet, ca să-l privesc.

— Ce înseamnă asta?

Am ridicat din umeri.

— Arată foarte bine.

— Așa deci, a ridicat el din sprânceană, eu sau tipul ăla cu spălatul?

Acum era rândul meu să mă prefac că mă gândesc.

— Să știu că el spală.

— Noi avem mașină.

— Mai curăță și prin bucătărie.

— Hei, am avut o înțelegere. Eu îți dăruiesc doi copii frumoși și tu cureți bucătăria.

— E o afacere bună, mami, a zâmbit Lily.

Am făcut o mutră spre Nate, care nu și-a mai putut reține râsul.

— Te-a prins.

— Nu m-a prins. *Eu* am făcut treaba mai grea în crearea acestor doi îngerași. Nu are sens deloc. Dacă ar trebui să curețe cineva bucătăria, tu ești acela.

— Mami, ai prefera...

— Nu, e rândul meu.

M-am aplecat cât îmi permitea strânsoarea lui Nate și mi-am atins nasul de al lui Lily, apoi de al lui January. Amândouă au chicotit.

— Ați prefera să trăiți în canalizare, cu animale fermecate, elfi fermecători și orașe mistice, sau într-o pădure frumoasă, liniștită, cu o grămadă de prințese frumoase și prinți fascinanți?

Fetele noastre s-au privit preț de o secundă, gândindu-se, apoi s-au întors în același timp și au declarat la unison:

— În canalizare!

— Bun răspuns, am încuviințat.

— A fost dificil, a spus Nate gânditor. Chiar mă străduiam să aleg răspunsul. Și-a dus o mână la inimă, într-un fel dramatic: Să trăiesc în canalizarea murdară cu niște ciudați adorabili, sau într-o pădure frumoasă, cu o prințesă superbă. Dificil. Tare dificil.

— Tati! au râs fetele de gluma lui.

— Ai noroc că ești adorabil cu ochelarii ăștia.

M-am lipit de el, râzând când a mijit ochii la cuvântul „adorabil".

— Altminteri s-ar putea să mă supăr pentru partea cu prințesa superbă.

— N-aș face asta, a șoptit el. Era la fel de flască precum apa de la spălat și tot adormea.

— *Frumoasa din pădurea adormită*! a strigat Jan, care ne auzise. Ne putem uita?

— Da, a fost de acord și Lily, țâșnind spre dulapul cu DVD-uri.

Nate s-a uitat la ele, apoi la mine și a pufnit.

— Filmarea de la nunta noastră a fost devansată de *Frumoasa din pădurea adormită*.

L-am tras departe de fete, lipindu-mă de el în ușă. Când am fost sigură că ele nu mai puteau auzi, i-am șoptit:

— Poate e ceva cu toată povestea asta cu frumoasa adormită.

Punându-și mâinile pe șoldurile mele, privirea i-a devenit plină de interes.

— La ce te gândești?

— Fantezii sexuale. La noapte.

L-am sărutat ușor.

— Tu alegi, fac pe prințesa care trebuie salvată ca în poveste, sau mergem cu ceva mai science-fiction?

Am zâmbit strâmb, sugestiv.

— Să nu te schimbi niciodată, a șoptit el, răgușit. Ești absolut minunată așa cum ești.

— Despre ce vorbiți? s-a amestecat Lily în conversație.

— Tatăl vostru își amintește de ce s-a căsătorit cu mine, am răspuns, iar el a zâmbit, cu gropițele acelea irezistibile din nou la vedere, așa cum se întâmpla de cel puțin treizeci de ori pe zi.

Johanna

— Lui Belle îi place aici, am spus.

M-am lipit de Cam, fiindcă briza îmi provoca fiori pe tot corpul.

— Ar fi trebuit să-mi iau o jachetă, am adăugat.

Drept răspuns, Cam s-a descheiat la geaca lui și m-a luat în brațe, închizând-o peste mine, atât cât ne cuprindea.

— Ar trebui să ne străduim să venim mai des.

Am încuviințat, privind-o pe Belle, care se juca pe plajă cu fiica prietenilor noștri Lyn și Peetie, Sara. Lyn și mama lui Cam, Helena, se

prefăceau că le fugăresc, iar chicotelile lor pluteau în aer, alăturându-se strigătelor pescăruşilor de deasupra noastră.

Întotdeauna îmi plăcuse orăşelul natal al lui Cam, Longniddry. Îmi plăcea plaja pe care ne aflam şi îmi plăcea faptul că fiica noastră îşi adora bunicii. Îmi plăcea că avea viaţa pe care visasem mereu să o am, încă de copil.

— Cole şi Shannon cred că se bucură de soare, a spus Cam, zâmbind.

Belle a chiţăit, învârtindu-se şi vrând să fugă direct la bunicul ei, Anderson. El a râs şi a luat-o în braţe, ridicând-o în aer, iar ea a chicotit şi a strigat, înainte ca el s-o aşeze înapoi pe nisip. Sara a cerut acelaşi tratament, iar Peetie a mulţumit-o, în timp ce Lyn şi bunicii priveau. Am urmărit-o pe Belle cu privirea, cum fugea înainte.

În timp ce mă uitam la ea, s-a transformat într-un băieţel cu păr blond-roşcat, care privea apa cu uimire. Era o amintire din ziua în care sărisem cu el într-un autobuz şi îl dusesem la Balloch, ca să vadă lacul pentru prima dată. Avea şase ani, iar eu, doar paisprezece.

— Tot nu-mi vine să cred că frăţiorul meu e căsătorit.

— Are douăzeci şi şapte de ani, Jo, mi-a amintit Cam.

— Mereu va fi mic pentru mine, am şoptit, emoţionată. O să înţelegi, cu Belle. Va avea mereu şase ani pentru tine.

— Iubito, eşti bine?

S-a aplecat să mă privească în ochi.

— E o prostie, am clătinat eu din cap, reţinându-mi lacrimile. Doar că simt că... de când am primit tot ce mi-am dorit vreodată, timpul a trecut foarte repede. Belle va ajunge la liceu înainte să ne dăm seama. Ador să fiu mamă. Îmi place de noi ca părinţi. Nu vreau să se termine.

— Nu se va termina niciodată, Jo.

— Ştiu, dar uită-te la Cole. Nu s-a terminat, dar nu mai au nevoie de tine la fel, după o vreme.

Cam a tăcut o clipă, probabil surprins de tristeţea mea.

Dar, ca de fiecare dată, a avut capacitatea de a mă surprinde și el.

— Vrei...? Mai vrei un copil?

M-am încordat, fiindu-mi teamă să-l privesc în ochi și să mă trădez.

— Anul ăsta faci patruzeci, Cam.

— Iar tu, abia treizeci și cinci. Mai avem timp... dacă asta îți dorești.

Speranța a început să înflorească în mine. M-am întors să-l privesc. Luni de zile fusesem apăsată de această nevoie, însă Cameron nu dăduse niciun semn că și-ar mai fi dorit un copil. Ar fi fost o povară financiară și ar fi însemnat, poate, să ne căutăm altă locuință. Dar îmi doream *cu adevărat* încă un copil. Voiam ca Belle să fie sora mai mare, așa cum fusesem și eu, și să aibă un frățior sau o surioară care să se uite la ea cu respectul cu care mă privise Cole.

— Ți-ai mai *dori* un copil?

Cam mi-a căutat privirea, zâmbind.

— Da, mi-aș dori. Doar că nu m-am gândit că și tu. De obicei, îmi spui când vrei ceva, Jo.

Acum rânjea, văzând încântarea din ochii mei.

— Îmi doresc mult încă un copil, am șoptit. Chiar îmi doresc.

A încuviințat încet.

— Atunci, încercăm.

— Așa, pur și simplu? Fără discuție?

— Nu va fi ușor.

S-a uitat spre plajă. Ceilalți avansaseră mult, iar Belle și Sara țopăiau mână în mână.

— Dar merită, a adăugat.

Mi-am aruncat brațele în jurul gâtului său, ținându-l strâns.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

L-am sărutat. Un sărut lung, lent și dulce, pătruns de fiecare gram de iubire și recunoștință pe care le aveam după toți acești ani, în care Cameron MacCabe încă avea capacitatea de a mă face cea mai fericită

femeie de pe planetă. Mi-am reţinut lacrimile dar, după ce ne-am sărutat, mi s-au revărsat pe obraji.

Cam mi le-a şters cu degetul mare.

— Sunt lacrimi de fericire?

— De fericire.

A zâmbit şi m-a strâns mai tare în braţe.

— O să fie distractiv.

— Să mai adăugăm un copil la trib? m-am smiorcăit.

— Mă refeream la sex... dar da, şi asta.

Râsul meu a răsunat pe plajă, iar el m-a luat de mână şi m-a condus spre familia noastră. Auzindu-mă râzând, Belle, cu părul blond fluturându-i sălbatic în jurul feţei zâmbitoare, a ţâşnit imediat înapoi spre noi.

Ellie

Sprijinindu-mă tăcută de uşa bucătăriei maică-mii, am studiat spatele lui Adam, care spăla la chiuvetă ceştile şi cănile care nu intraseră în maşina de spălat vase.

I-am mulţumit Cerului că mă căsătorisem cu un bărbat pe care nu-l deranja treaba la bucătărie.

— Te simt, să ştii, a spus el încet, cu vocea plină de amuzament.

Am zâmbit, intrând.

— Hannah şi Marco pleacă imediat.

— Cred că şi noi ar trebui să plecăm. Jarrod l-a cam terminat pe Bray.

Strecurându-mă lângă el, l-am îmbrăţişat, sprijinindu-mi obrazul de umărul lui.

— Mă gândeam...

— Hm, asta nu e niciodată o idee bună.

— Sunt serioasă.

Adam a pufnit.

— Şi eu.

Mi-am dat ochii peste cap, deşi nu mă putea vedea.

— Promit c-o să-ți placă, de data asta.

Ca răspuns, s-a oprit din șters cana și s-a întors, așa că l-am cuprins cu brațele de umeri, iar el m-a tras mai aproape. M-am uitat în ochii lui întunecați, văzând o urmă de nemulțumire. Observasem asta de câteva ori în ultimele săptămâni și începea să mă neliniștească. Doar după ce rezervasem vacanța cu copiii la Disney World începusem să-mi dau seama ce se întâmpla.

— Te-am neglijat, am șoptit, dându-i părul la o parte de pe față.

Avea câteva riduri la coada ochilor, care nu fuseseră acolo înainte, dar asta îl făcea doar să arate mai interesant. Bărbați ticăloși! De ce atât de mulți dintre ei începeau să arate tot mai bine odată cu vârsta, în timp ce noi, femeile, trebuia să ne străduim să rămânem tinere?

— Ellie?

Am clătinat din cap, concentrându-mă.

— Am lucrat la teză, tot timpul liber mi l-am petrecut cu copiii, iar tu ai fost ocupat. Nu prea am mai avut timp pentru noi.

A încuviințat, părând ușurat, în timp ce eu m-am simțit vinovată.

— Credeai că nu am observat?

— Așa cum ai zis, am fost prinși, a ridicat el din umeri.

— Adam, am remarcat că nu am mai ieșit în oraș de luni de zile și că am avut timp doar de o partidă rapidă de sex, din când în când. Trebuie să-mi spui când ești nemulțumit.

— Els, m-a strâns el și mai tare în brațe. Nu sunt nemulțumit. Doar că mi-a fost dor de tine. Nu am vrut niciodată să fim ca părinții mei și să ne ignorăm copiii, dar mi-aș dori și timp cu soția mea, din când în când.

— Și eu vreau timp cu tine, am zâmbit eu. De aceea, i-am rugat pe mama și pe Clark să țină copiii la ei, în seara asta. Mergem acasă, le aducem ce le trebuie și apoi putem face ce vrem.

Adam a ridicat din sprâncene.

— Glumești? Pentru că, dacă glumești, e o cruzime.

— Nu glumesc, am chicotit. Doar tu și cu mine, dragule.

M-a sărutat, un sărut dulce care promitea mai mult, iar apoi mi-a șoptit:

— Lăsăm lucrurile copiilor și mergem acasă, unde o să ți-o trag cât de tare vreau și poți să țipi cât de tare vrei.

Un fior de excitare m-a străbătut și am încuviințat, fără cuvinte.

— Să plecăm acum!

Am zâmbit și am dat din cap.

— Mai am un cadou pentru tine.

— Te rog să spui că e o lenjerie de corp transparentă.

— Chiar mai bine, am râs clătinând din cap.

A părut să se îndoiască, ca și cum nu putea exista ceva mai bun.

— Ei bine, mergem la Disney World cu băieții, în vară, o să ne distrăm de minune.

Fiindcă, oricât de mult mă tachina cu privire la haosul estimat, adoram să petrecem timp cu ei. Problema lui fusese că nu reușea niciodată să mă vadă doar pe mine... *singură.*

— După aceea, mergem la vila lui Joss și Braden pentru patru nopți. Au spus că e OK, iar mama și tata sunt bucuroși să se ocupe de băieți.

Adam m-a privit o clipă, nevenindu-i să creadă. Când și-a dat seama că vorbeam serios, m-a sărutat iar, mai apăsat. Ne-am oprit, gâfâind, și a spus cu vocea răgușită:

— Te iubesc, la naiba!

— E cam greu să mă urăști, iubitule, l-am tachinat.

— Nu glumi! a mârâit, lipindu-mă de ușă. Acasă, lucruri, înapoi aici, acasă, ne-o tragem ca niște adolescenți. Acum.

Ei bine, n-a fost nevoie să-mi spună de două ori.

Joss

— Mami, scrii?

Degetele mi s-au oprit pe tastele laptopului, când vocea fiicei mele mai mari s-a auzit în spatele meu.

— Este camera în care scriu? am spus, fără să mă întorc.

— Nu păreai să scrii.

M-am întors și am văzut-o pe Beth în ușa biroului.

— Oare ușa închisă și sunetul tastelor nu m-au trădat?

Fiica mea de unsprezece ani s-a strâmbat, într-un fel foarte asemănător cu al meu.

— Tati e cu Ellie, Luke joacă un joc video, iar eu mă plictisesc.

— Credeam că citești.

— Citeam, dar e o carte plictisitoare. În plus... e sâmbătă, știi, și-a pus ea mâinile în șolduri și s-a uitat urât la mine.

Am simțit o lovitură în piept și durerea răspândindu-se. Încercam din răsputeri să găsesc un echilibru între scris și viața cu copiii și cu Braden, dar era evident că, uneori, nu reușeam.

— Du-te și pregătește-l pe Luke, iar eu merg să-l iau pe tatăl tău. Ieșim la prânz și apoi mergem la film. Ce zici?

— N-ar fi trebuit să spun toate lucrurile acelea despre cum trebuie să fii ca părinte, mami.

A ridicat din sprânceană spre mine, într-un fel foarte serios. Nu știam de unde naiba prindea porcăriile astea.

Am ridicat și eu din sprânceană.

— Bine, deșteapto. Am înțeles mesajul.

A zâmbit triumfător și a țâșnit să-și ia fratele.

Am chicotit, salvând documentul și închizând laptopul. Copilul meu se făcea prea inteligent pentru binele meu. Însă era dificil să controlezi rezultatele, când avea o mamă ca mine și un tată ca Braden.

Găsindu-l pe tatăl cu pricina în living, m-am oprit în ușă să-l privesc. Braden era întins pe canapea — trupul lui încă arăta atât de bine! Fetița noastră, Ellie, era pe pieptul lui. Dormeau amândoi.

Mi-am scos telefonul din buzunar și am început să fac poze.

— Ce faci? a mormăit Braden, adormit.

Am ridicat privirea din telefon și l-am văzut frecându-se la ochi cu o mână și mângâind-o pe Ellie pe spate cu cealaltă.

— Pun pe Instagram o poză cu tine și cu Ellie dormind. Cititorii mei o vor adora.

Părând mai treaz acum, s-a încruntat.

— Ce?

— Nu ştiai, iubitule? Eşti iubitul lor fictiv devenit realitate.

— Ai postat poze cu mine? a mormăit.

— Trebuia să te fac util, cumva. Datorită ţie, mi-a crescut numărul de *follower*-i pe reţelele de socializare. Ia uite! Deja 20 de *like*-uri.

I-am zâmbit, iar el a mijit ochii.

— Rămâi datoare.

M-am încălzit la acest gând.

— Ce ai în minte?

A zâmbit leneş.

— Mă gândesc eu la ceva.

— O să-mi placă?

— Flirtezi cu mine în timp ce copilul nostru doarme în aceeaşi cameră?

M-am apropiat de ei.

— Nu mă aude, am şoptit, aplecându-mă spre fetiţă şi mângâind-o pe păr. Doarme dusă.

— Credeam că scrii.

Am devenit atentă la Braden, pierzându-mă, ca de obicei, în ochii lui albaştri.

— Lui Beth îi e dor de mine. Deşi n-a spus-o explicit.

— N-ar face asta, a zâmbit cu afecţiune. Seamănă prea mult cu mama ei ca să spună direct că-i lipseşte cineva. Mereu îmbracă totul în sarcasm.

— Asta face viaţa interesantă pentru tine.

— Nici nu mi-aş dori altceva, draga mea.

Aplecându-mă, l-am sărutat pe buze — am vrut să fie un sărut uşor, însă, ca de fiecare dată, a devenit mai profund.

— Bleah! s-a auzit vocea lui Beth. Nu ajunge că faceţi asta în faţa mea, dar şi în faţa lui Ellie?

După intrarea ei zgomotoasă, Ellie s-a mişcat pe pieptul lui Braden şi a început să se smiorcăie, fiindcă fusese trezită.

— Beth, sora ta dormea, am certat-o.

A părut imediat vinovată și s-a strecurat tiptil în cameră ca și când, dacă intra în liniște, sora ei ar fi adormit la loc. Venind lângă mine, a îngenuncheat și și-a pus o mână pe spatele lui Ellie.

— E OK, fetițo, a spus ea, încet. Noi ieșim. Vrei să vii și tu?

Ellie s-a întins somnoroasă spre sora ei, iar Beth a luat-o în brațe fără niciun efort și s-a ridicat.

— Mă duc să o îmbrac.

Am tras-o de poalele fustei.

— Mulțumesc, draga mea.

Odată ele plecate, Braden s-a ridicat, trecându-și mâinile prin părul ciufulit.

— Ieșim?

Am încuviințat și m-am așezat la el în poală, ciufulindu-i părul și mai mult.

— Beth se plictisea.

S-a încruntat, trecându-și mâna în jurul taliei mele.

— Aș fi putut ieși eu copiii și să te lăsăm să scrii.

— Nu, l-am sărutat eu iar. Beth avea un scop. Trebuie să-mi petrec mai mult timp cu voi. *Vreau* să-mi petrec mai mult timp cu voi.

— Și în seara asta, cu mine? m-a atins el jucăuș cu buzele.

— În fiecare seară cu tine, i-am răspuns, iar el m-a sărutat mai profund.

— Bleah!

Ne-am separat din nou, văzându-l pe Luke în ușă, cu brațele la piept.

— Probleme? am întrebat, ridicând din sprânceană.

— Da, a spus într-un fel de parcă era evident. Nu ar trebui să faceți asta în fața copiilor. Așa spune Beth. A spus că e o regulă.

Braden a chicotit.

— Fiule, singurii care fac reguli în casa asta sunt mami și tati. Înțeles?

A încuviințat ascultător, dar părea în continuare consternat.

— Poate că ar trebui să devină regulă?

Mi-am înăbușit râsul.

— Crede-mă, prietene, a spus Braden, strângându-mă de șold ca să-și sublinieze cuvintele, e foarte puțin probabil ca asta să devină regulă aici.

— Dar există șansa?

Mi-am întors fața spre gâtul lui Braden ca să-mi ascund zâmbetul de Luke.

— Nu. Nicio șansă.

— Când împlinesc optsprezece ani, o să pot face reguli?

Simțind ce se întâmplă, Braden a chicotit.

— Fiule, când o să fii major, o regulă care să interzică să săruți fetele va fi ultimul lucru pe care vei vrea să-l institui.

— Poate. Dar regula *nu-o-săruți-pe-mama* ar trebui să existe.

A dispărut din ușă și l-am auzit strigând după sora lui, probabil căutând-o ca să se plângă de noi.

— Se aliază împotriva noastră, am murmurat.

— Lasă-i să încerce.

Braden mi-a întors fața spre el, ca să ne sărutăm. Când s-a dat înapoi, a zâmbit:

— Dar nu vor reuși.

Am zâmbit pieziș văzând amuzamentul din ochii lui — pe care-l împărtășeam — și legătura dintre *noi* care ne ajuta să trecem peste toate. Știam că așa va fi mereu.

— Deținem controlul.

— Deținem controlul, a fost el de acord, apoi m-a mai sărutat o dată, chiar când Luke a intrat în încăpere, iar noi am izbucnit în râs, cu buzele încă lipite, văzându-l cum se strâmbă iar.

Grace

— Trebuie să fii mai amabil cu Charlie, i-am șoptit la ureche lui Logan, în timp ce mergeam mână în mână spre stadionul de rugby.

Maia era în fața noastră, ținându-l strâns de mână pe Charlie, iar Chloe și Ed discutau cu ei.

— Dar am fost, a mormăit Logan.

— Abia dacă i-ai zis două vorbe cât am mers cu taxiul până aici.

— Ce-ai vrea să-i spun? s-a încruntat el. Singurele lucruri pe care mă gândesc să i le spun sunt amenințări.

— S-a purtat ireproșabil cu ea la nuntă, zilele trecute. E întotdeauna un gentleman.

Parcă știind că vorbeam despre el, Charlie ne-a aruncat o privire peste umăr și s-a albit. Înalt și slab, era simpatic într-un fel băiețesc. Era isteț, amuzant și stilat. Acum purta ochelari cu rame negre, groase, care se potriveau cu chipul lui ascuțit, și o cămașă albă, o vestă neagră și pantaloni de costum în carouri, cu un lanț care atârna dintr-o parte a taliei până în cealaltă.

— L-ai putea întreba despre trupă. Maia a spus că băieții au un concert.

— Trupă, a clătinat Logan din cap. S-a transformat din băiatul bun în băiatul din trupă.

— Credeam că ai trecut deja peste asta.

— Nu am trecut, cu cât sunt mai mai legați unul de celălalt și cu cât se îndrăgostește ea mai tare de ticălosul ăsta mic, șansele ca el să o... agreseze cresc.

L-am strâns de mână.

— Trebuie s-o lași să se maturizeze și să ai încredere că se va purta responsabil.

Și-a întors fața spre mine.

— Ce? S-a întâmplat deja?

— Dumnezeule, de când ești tată parcă ai înnebunit, am oftat eu. Hai să vorbim despre altceva!

— Cum ar fi?

— Nu știu. Poate...

— Haideți, leneșilor! a urlat Chloe la noi, râzând.

Mi-am dat ochii peste cap, dar am mărit amândoi pasul și i-am urmat spre tribune. Juno ne aștepta în primul rând.

— Salut, am îmbrățișat-o eu. Ce mai faci?

— Bine, ne-a zâmbit ea. Sunt încântată de meci.

— Cu cine ții, Grace? m-a tachinat Ed.

Era un meci Scoția-Anglia.

— Foarte amuzant, m-am strâmbat eu.

— Acum, serios.

— Țin cu Aidan, am pufnit și m-am așezat între Juno și Logan. Deci, cu Scoția.

— Verificam doar.

— Chloe, te rog să-i dai una soțului tău.

— Au!

M-am uitat spre ea și am zâmbit:

— Mulțumesc.

Ea mi-a făcut cu ochiul, ignorându-l pe Ed.

— Aidan e pregătit? a întrebat-o Logan pe Juno.

— Ca de fiecare dată.

— Stadionul e *full*, a remarcat Charlie, aflat lângă Maia.

Maia ședea lângă tatăl ei, cu Charlie de cealaltă parte. Fată deșteaptă.

— Așa este, a spus Logan, surprinzându-mă și mai mult când l-a întrebat: Ești fan rugby, Charlie?

Charlie și Maia au părut la fel de șocați ca mine. Charlie și-a revenit:

— Nu chiar, domnule.

— Nici eu. Dar treaba stă altfel dacă ai pe cine să susții.

— Absolut, s-a grăbit el să fie de acord. Aidan e un tip grozav.

Logan s-a uitat la el.

— *Eu* sunt un tip grozav, Charlie.

Iubitul Maiei a înghițit greu:

— Firește, domnule.

— Aproape că reușiseși, am mormăit. Apoi ai stricat totul.

Logan a zâmbit strâmb, fără să-i pară rău de ce făcuse.

— A adus cineva mâncare? a strigat Chloe.

— Nu.

— Băuturi?

— Nu.

Chloe ne-a aruncat o privire dezamăgită.

— Bravo, dragilor!

— Du-te și ia-ne ce bem de obicei, i-a zis Juno. Mai este timp.

Prietena mea și-a deschis poșeta.

Logan mi-a dat un ghiont.

— Vrei ceva de băut?

Mi-am mușcat buza și m-am uitat la el:

— Poate apă.

— Nu vrei vin sau bere?

Am clătinat din cap.

Juno s-a încruntat.

— Dar întotdeauna bem câte-o bere ca să ciocnim în cinstea lui Aidan la final.

— Știu. Doar că azi n-am chef.

— Ce, ești însărcinată? a mormăit.

Am roșit atât de tare, încât am simțit că-mi iau foc obrajii.

— Doamne, ești însărcinată!

— CE??? a urlat Maia.

Logan a tăcut, privindu-mă șocat.

— Ce? Ce am ratat? a întrebat Chloe.

— Grace e însărcinată! a strigat Maia și măcar ea părea fericită.

— Logan? am zis și l-am luat de mână. Ești bine?

— Ești însărcinată? a întrebat el, cu voce gravă. Însărcinată-însărcinată?

Am chicotit:

— Mai există și alt fel de a fi însărcinată?

— Există o pauză de sarcină, a spus Juno, plină de solicitudine.

— Ești puțin însărcinată sau ești însărcinată-însărcinată? a repetat Logan, ignorându-i pe ceilalți.

— Sunt foarte însărcinată.

Am tresărit când s-a năpustit spre mine, ridicându-mă în braţe. Picioarele mi-au părăsit pământul şi m-am agăţat de el, în timp ce mă ţinea strâns, îngropându-şi faţa în umărul meu.

Până la urmă, m-a lăsat jos şi mi-a luat obrajii în palmele sale.

— Deci, eşti bucuros? am zâmbit, cu lacrimi în ochi.

— Bucuros e foarte puţin spus, iubito, mi-a şoptit el.

— Vreau o îmbrăţişare! s-a vârât Maia între noi, îmbrăţişându-ne pe amândoi între rândurile strânse de scaune.

Am râs, iar Logan ne-a îmbrăţişat pe amândouă, bucuros ca un băieţel.

— Ah, la o parte, oameni buni! a pufnit Chloe, strecurându-se pe sub braţul lui ca să ajungă la mine. Trece cea mai bună prietenă!

— Asta n-are nimic de-a face cu tine, Chloe, a tachinat-o Logan, când ea s-a lipit de mine.

— Of, Doamne!

A clătinat din cap, ca şi când i-ar fi părut rău pentru el.

— Chiar trebuie să înveţi odată! Cea mai bună prietenă... adică *moi*, a făcut semn spre ea, e mereu inclusă în tot ce se-ntâmplă, mai puţin în... partidele de sex.

— Şi aşa s-a dus naibii momentul, a strâmbat Maia din nas.

Logan a pufnit:

— Pentru noi toţi.

Chloe şi-a ridicat bărbia în aer.

— Nu ascult ce aveţi de zis negativ. O să mă duc să iau apă pentru frumoasa şi strălucitoarea mea prietenă. Ştiam eu că văd ceva diferit la tine azi.

Am încuviinţat.

— Aha, sigur că da.

A ieşit din cerc şi l-a luat pe Ed, târându-l afară din rând şi pe scări în sus, ca să cumpere ceva de băut.

După ce i-am îmbrăţişat pe Juno şi pe Charlie, m-am aşezat la locul meu, iar de data asta Logan mi-a cuprins umerii cu braţul.

Am tăcut o vreme, ca să ne obişnuim cu vestea şi cu momentul. Apoi, Logan a spus:

— E cel mai bun meci de rugby din istorie.

— Nimic nu poate strica clipa asta, a adăugat Maia.

— Nici măcar dacă Anglia bate Scoţia? ne-a tachinat Juno.

— Nici măcar Charlie, a spus Logan, cu aplomb.

— Ah, mulţumesc, domnule, a zis Charlie, părând sincer încântat.

Auzindu-l, am izbucnit în râs, hohotind până m-a durut burta, şi atât de molipsitor, încât mi s-au alăturat Logan, Maia, Charlie şi Juno.

MULȚUMIRI

Să scriu finalul acestei serii a fost mai mult decât emoţionant. Aceste personaje au devenit ca o familie pentru mine şi să-mi iau rămas-bun de la această serie m-a întristat şi m-a bucurat în acelaşi timp. Seria *Pe strada Dublin* a fost o călătorie, iar eu am avut norocul de a fi însoţită de oameni minunaţi.

Îi mulţumesc foarte mult fabuloasei mele agente, Lauren Abramo. Ai crezut în mine de la început şi ai muncit din greu ca să reuşesc. M-ai încurajat, m-ai susţinut şi m-ai motivat din prima zi. Mulţumesc pentru tot ceea ce faci. Abia aştept ceea ce se întrevede la orizont!

Editoarei mele, Kerry Donovan: îmi amintesc ziua în care am primit e-mailul tău despre seria *Pe strada Dublin*. Ai făcut ca visul meu să devină realitate. Mulţumesc pentru iubirea ta faţă de personaje şi fiindcă ai făcut fiecare carte mai bună decât aş fi crezut că poate fi. Este o plăcere reală şi totală să lucrez cu tine!

Îi mulţumesc foarte mult şi lui Erin Galloway şi întregii echipe de la New American Library, pentru munca depusă la această serie. Sunteţi cu toţii nişte staruri rock.

Mulţumesc Annei Boatman de la Piatkus fiindcă a crezut în această serie şi în mine. Înseamnă mult pentru mine. Şi îi mulţumesc Clarei Diaz şi echipei de la Piatkus pentru că au muncit din greu să aducă aceste cărţi în mâinile cititorilor.

Aceşti ultimi ani în care am scris seria au fost un carusel, iar de-a lungul drumului am câştigat prieteni, cititori şi bloggeri. Le mulţumesc cititorilor şi bloggerilor, Clubului 39, celor care mă ajută să actualizez site-ul Samantha Young Official şi tuturor celor care mi-au trimis vreodată un tweet, un e-mail sau un mesaj pe reţelele de socializare, spunându-mi cât de mult le-a plăcut seria. Vă preţuiesc pe fiecare în parte.

În sfârşit, le mulţumesc prietenilor şi familiei, care-mi amintesc ce este important în viaţă. Fiecare dintre voi şi-a pus amprenta asupra acestei serii, într-un fel sau altul. Umorul, dragostea, implicarea, compasiunea şi forţa voastră m-au influenţat şi, ca urmare, au influenţat paginile pe care le scriu.